

КОЛЕКЦИЯ

Любов
и
страст

Кой е най-високият
възможен залог за
спечелването на
женското сърце?

Каролайн
Линдън

Скандален
залог

ИСТОРИЧЕСКИ ЛЮБОВНИ РОМАНИ

КАРОЛАЙН ЛИНДЪН СКАНДАЛЕН ЗАЛОГ

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Кой е най-високият възможен залог за спечелването на женското сърце?

Дъглас Бенет не може да откаже добър залог, особено когато е замесена красива жена. Негов приятел предлага дързък план за изобличаването на най-прочутата жена в Англия и Дъглас приема мигновено. Какво по-голямо събитие от разкриването на истинската самоличност на опасната лейди Констанс — авторката на прословутата еротична поредица „50 начина да съгрешиш“?

Маделин Уайлд е свикнала да бъде преследвана и ухажвана. Години наред тя пази репутацията си на недостъпна и мистериозна личност, при това не без основание — препитанието ѝ се гради изцяло на нейната дискретност. Когато Дъглас използва собственото ѝ очарование срещу нея, тя го отхвърля като поредния женкар. Но той я изненадва — вместо просто да я съблазни, той се превръща в неин приятел, довереник и... любовник. Дали наистина могат да живеят щастливо до края на дните си, или любовта им ще бъде най-големият скандал, който някога е разтърсвал Лондон?

Чувствена и интригуваща, любовната история на Дъглас и Маделин ще ви държи будни до малките часове на нощта.

Истинско ръководство по съблазън — Каролайн Линдън е ненадмината в изкуството на еротичните удоволствия и завладяващите сюжети.

Хитроумна игра на котка и мишка, която прераства в страстно увлечение и възпламеняваща любов — задължително четиво за почитателките на любовни исторически романи!

ГЛАВА ПЪРВА

Привлекателният Дъглас Бенет, чаровен наследник на баронет, навърши двадесет и девет години, без да преживее особени бедствия или житейски разочарования.

Животът му бе благословен по рождение. Беше единственият син на сър Джордж Бенет, баронет. Не особено знатната титла беше все пак древна и съпроводена от голямо състояние. Майка му пък бе дъщеря на бивш военен министър, графът на Донкастър, за чийто съвети Кралят надаваше ухо, му се падаше вуйчо. Какво по-хубаво стечение на обстоятелствата? Разполагаше с впечатляващи връзки, без да е натоварен с особено обременителни отговорности.

Беше висок, с мускулесто тяло и пращеше от здраве. Имаше голяма слабост към спорта. Най-добре се чувстваше на боксовия ринг, с рапира в ръка или върху гърба на бърз кон. Дори положителното му отношение към спиртните напитки не му пречеше да е строен и силен до степен чак да предизвиква завист у другите мъже. Да не говорим колко привлекателност му придаваха гъстата кестенява коса и лешниковите на цвят очи. Непринуденият му чар го правеше популярен сред силния пол и голям любимец на нежния пол.

От всички тези предимства обаче произтичаше един недостатък. Удобният му и привилегирован в почти всяко отношение живот сякаш тласкаше Дъглас към рисковани приключения и екстремни вълнения. През момчешките си години постоянно се забъркваше във всевъзможни каши и нито се вслушваше в опяванията на майка си за подобаващо поведение, нито се трогваше от налаганите му наказания. По време на юношеството се прочу с изобретателността си да погажда номера и да прави лудории; нищо не бе прекалено предизвикателно или безобразно, за да го възпре. Вече като млад мъж залагаше на всичко, което отваря път към оспорвано съперничество. След една по-крупна загуба баща му го заведе да види какво представлява затворът „Флийт“, където попадаха длъжниците. Откровено му съобщи, че там ще е бъдещето му, ако не започне да се въздържа. Дъглас си взе

бележка — спря да залага повече, отколкото може да си позволи да загуби. Благодарение на щедро отпусканите му периодично суми и на съпътстващия го почти неизменен късмет, не се наложи да загърби хазартната си страст.

В продължение на осемнайсет години обичаен спътник в тези забавления му бе Тристан Бърк. Запознаха се още в училище и моментално се надушиха като сродни души. Бърк просто се оказа най-добрият другар, за когото едно настроено за приключения момче може да мечтае. Беше смел и дързък, необременен от чувство за приличие; готовността му да се обзалага за всичко се съчетаваше с дяволито чувство за хумор, а стремежът към развлечения се засилваше с възрастта.

На моменти Дъглас страшно му завиждаше. На двайсет и една Бърк бе вече наследник на огромно богатство без никакви ограничения или условия, защото родителите му бяха починали години преди това. В очите на Дъглас тази загуба на Бърк придобиваше различна стойност. Когато майка му започна да настоява да се ожени, а един ден сестра му нахлу в дома му в безбожно ранен час, липсата на семейство му се стори доста примамлива. Колкото до идеята да е напълно свободен, тя му допадаше доста отдавна. Колкото и да се дърпаше, дълбоко в себе си Дъглас бе наясно, че един ден ще трябва да се задоми. В противен случай майка му щеше да умре, а баща му силно да се разочарова. Дъглас бе прекалено привързан към родителите си, за да им го причини. Засега обаче възнамеряваше да го отлага възможно по-дълго; най-малкото колкото Бърк го прави.

Затова като гръм от ясно небе му дойде новината, че Тристан Бърк ненадейно се е оженил и то не за друга, а за сестрата на Дъглас — Джоун. Дъглас отсъстваше от града, когато научи новината и първоначално не повярва. Нямаше изгледи Джоун да се омъжи; не защото тя не искаше, както той добре знаеше. Но се стигна дотам дори майка му да започне да губи надежда да ѝ намери някога съпруг. Джоун бе прекалено висока за момиче — това от една страна, а от друга — доста безочлива, особено наумеше ли си да го дразни. Само седмица преди да застане до нея пред олтара и да се врене да е до нея цял живот, самият Бърк бе нарекъл Джоун „Фурия“. Дъглас изпитваше сериозни подозрения, че нещо скандално е принудило Бърк да предприеме тази стъпка, ала така и не успяваше да научи какво е.

Родителите му отказваха да обсъждат въпроса, а Бърк само се усмихваше загадъчно. Всъщност доволният вид на Бърк не слизаше от лицето му. И вместо да прекарва вечерите, лудувайки из Лондон, предпочиташе да си стои вкъщи при Джоун.

Дъглас имаше и други приятели, но никой не притежаваше смелата дързост на Тристан, да не говорим за хумора и енергията му. Не възразяваше, че той му е зет, но много съжаляваше за загубата на такъв весел другар. Без Бърк наоколо, неизменно готов да предложи ироничен коментар или облог, позамряха част и от неговите разгулни занимания.

* * *

— Я виж. Ти. Отново се появи в обичайните свърталища — отбеляза провлечено една вечер Уилям Спенс, докато Дъглас кръжеше в периферията на балната зала с надежда да попадне на нещо забавно, но без особен успех.

— Бях извън града. — Облегна рамо на стената. — Дяволски кротко е тази вечер.

Отговаряше на истината. Салонът за игра на карти гъмжеше от възрастни жени и плахи господа, чийто най-висок залог не надвишаваше един шилинг. С изключение на Спенс не забеляза никой от обичайните си дружки. Първо Бърк, а сега и всички други с някакъв заряд в себе си, го бяха зарязали. Май най-добре бе да отиде в игрална зала, където да прекара остатъка от вечерта.

— Адски скучно е — съгласи се Спенс охотно. — Не знам защо въобще идвам на подобни събирания.

— Е, поне има вино.

Взе чаша от подноса на минаващия край тях прислужник и я вдигна за поздрав.

Спенс цъкна с език.

— Доста си кротък. Не приличаш на смелия търсач на забава, когото познавам.

Дъглас се засмя. Така Спенс предизвикваше някой да се впусне в лудория или да склучи облог.

— Забава? В балната зала на лейди Крайтън?

— Само защото тази вечер е тихо, не означава да не се повеселим. — Спенс кимна към далечен ъгъл на залата. — Ето там, например. Прекрасна жена стои и наблюдава другите, далеч не толкова красиви колкото нея, как танцуват и се веселят.

Дъглас погледна въпросната жена и леко се изненада. Един път и Спенс да е прав. Безспорно беше красавица, но същевременно изглеждаше изолирана и сама.

— Коя е?

— Маделин Уайлд. — Спенс го наблюдаваше с очакване, но Дъглас не бе чувал за нея и само сви рамене. Тънка усмивка се появи върху лицето на приятеля му. — Необикновена жена. Вдовица, естествено. Присъства на всички най-отбрани светски събирания, ала никога не танцува. Никой не е наясно дали е направена от лед, или е прекалено изискана за простосмъртните мъже.

Събеседникът му, безспорно силно заинтригуван, не откъсваше вторачен взор от нея. На светлината от полилея косата ѝ блестеше като злато, а пищният ѝ бюст се очертаваше предизвикателно под тъмнозелената ѝ рокля с дълбоко изрязано деколте.

— Никога не танцува ли? Защо?

— Никой не знае. Сред определени кръгове започва да се превръща в предмет на залози какво би я склонило. Мнозина вече загубиха по повече от няколко гвинеи заради нея.

Кръвта му закипя. Хем да танцува с такава жена, хем да спечели облог? Почувства се безсилен да устои.

— Ще успея да я склоня, обзалагам се — промълви той, докато погледът му се плъзгаше по разголените ѝ рамене.

— Пет паунда, че нищо няма да постигнеш — откликна на часа Спенс.

— Приемам. — Дъглас придърпа надолу сакото си и намигна на приятеля си. — Очаквам ги утре в брой.

Тръгна да си пробива път през тълпата, като с нетърпение очакваше да се запознаят.

ГЛАВА ВТОРА

— Голяма навалица, не намирате ли?

Дари госпожа Уайлд с най-завладяващата си усмивка; онази непринудена, естествена и дружелюбна усмивка, заради която жените от всякаква възраст и от всички обществени слоеве го харесваха.

Чула глас зад себе си, тя се извърна.

В очите ѝ се появиха весели пламъчета.

— Така ли смятате?

— Почти никого не познавам тук тази вечер. — Съзнателно сниши глас, но не се наведе към нея; при скъсяване на разстоянието жените заставаха нащрек. Понижеше ли неволно глас, *те* се приближаваха към него, което го устройваше далеч повече. — Дори ме обзема лек страх, признавам.

— Вас?! — Едната ѝ златиста вежда се стрелна нагоре. — Не ви личи лесно да се плашите.

Дъглас се ухили. Знаеше, че е едър. Това допадаше на жените, когато го опознаят.

— О, грешите. Ужасявам се само при вида на елегантния парад, ширнал се пред очите ми.

Тя сви прелестните си устни. Наведе съвсем мъничко глава към него. Тъмните ѝ очи блестяха.

— Не ви вярвам.

— Говоря истината — увери я той. — Сърцето ми бие лудо, коленете ми се подкосяват. Вижте как трепери ръката ми. — Хвана нейната и стегна мускули, за да предизвика леко потреперване на мускулите си, после ги отпусна. — О, допирът ви има възстановяващи способности, както забелязвам.

Тя не отдръпна ръката си от неговата, а появилата се върху лицето ѝ усмивка стана по-широка.

— Не е ласкателно да кажете на една жена, че допирът ѝ действа успокояващо на сърцето и тялото на един мъж. Тя обикновено се надява да е обратното.

При тези думи сърцето му подскочи. Тя се оказа флиртаджийка; чудесно. Той обожаваше флиртовете. Дъглас прокара палец по опакото на дланта ѝ.

— Само приглуши обзелия ме ужас, мила. Вие, предполагам, сте в състояние да предизвикате съвсем различен тип потреперване. — Вдигна ръката ѝ и съвсем леко прокара устни по кокалчетата ѝ. — Редно е да ни запознаят.

— Опасявам се, че в този тих ъгъл няма кой да го стори.

Очите ѝ видимо потъмняха, когато той прокара пръст по дланта ѝ.

— Тогава ще рискувам да съм натрапчиво невъзпитан и сам ще се представя. — Наведе се над ръката ѝ, без да откъсва очи от лицето ѝ. — Дъглас Бенет на вашите услуги.

— Да, знам.

— Знаете? — Усмихна се доволно. — Значи се запознахме...

— Господин Дъглас Бенет — повтори тя вече с леден тон. — Син и наследник на сър Джордж Бенет, баронет. Много прилична титла и още по-прилично състояние. Непоправим гуляйджия, играч на комар, побойник и понякога — мошеник. Майка ви иска да се задомите. А вие въобще не сте склонен да ѝ угодите. Задирияте сервитьорките по кръчмите и оперетните балерини, за предпочитане да са французойки. Сестра ви се омъжи за приятеля ви от детинство лорд Бърк, за ваше голямо неудовлетворение, макар да не е ясно дали жалите повече сестра си, или за някогашната ви дружка. — Тя наклони глава и се усмихна, а той успя само да я зяпне с безизразно лице, по което постепенно се изписаха първо шок, после значително недоволство. — Какво пропуснах? А, да, обичате да се обзалагате. Какъв облог ви доведе при мен в момента? Да не сте заложили, че ще ме вкарате в леглото си? — Тя изтегли ръката си от разхлабената му хватка. — Ако е така, губите. Дано не сте заложили голяма сума.

— Просто исках да изпитам удоволствието да потанцуваме — отвърна той суховато, прикривайки обзелото го раздражение.

Тя прихна. Боже, колко привлекателно се смееше; гърлено и нежно — всеки мъж би търсил начин да я развеселява, за да чува отново тези приятни звуци.

— Съмнявам се — промълви тя. — Но най-вероятно сте свикнали и да губите. — Направи почтителен реверанс и му даде

възможност още веднъж да зърне красивата ѝ гръд. — Довиждане, сър. Обърна се и се отдалечи бавно и с достойнство.

Той продължи да стои в ъгъла, разтърсван от неочаквано желание и накърнена гордост. Спенс сложи ръка на рамото му.

— Не извади късмет, а? — подхвърли той развеселен. — Тя е студена. — Ухили се и тупна Дъглас по рамото. — Пет лири отлетяха ей така.

Дъглас му хвърли мрачен поглед.

— Не уточни кога — тросна се той.

Спенс, все още самодоволно ухилен, вдигна вежди като удивен картоиграч мошеник. Обикновено придобиваше този вид, когато се готвеше да вземе нечии пари. Общо взето Дъглас печелеше от Спенс колкото и губеше, но тази вечер му идеше да фрасне приятеля си. Спенс нарочно го предизвика да постигне нещо невъзможно, като го изпрати да бъде унижен и отхвърлен. А сега си искаше петте паунда.

— В какъв смисъл? — учуди се Спенс.

— Не уточни кога — повтори Дъглас, натъртвайки всяка дума. — Отказа ми тази вечер, но има и утре вечер, и вдругиден, и по-вдругиден.

За миг приятелят му свъси вежди, преди да отдръпне ръка от рамото му.

— Прав си. Не се разбрахме. Давам ти... две седмици. Достатъчно време да проявиш чара си и да се намърдаш между краката на хубавата вдовица.

— Обзаложихме се за танц, а не за любене.

— Е, аз пък останах с погрешното впечатление, че се обзалагаме за тази вечер. — Очите на Спенс блестяха. — И двамата трябва да направим компромис. — Дъглас не отвърна и той продължи: — Не те е страх, нали? Не си се размекнал като Бърк, надявам се. Тази жена те отхвърли пред очите на цялото общество, човече. Огледай се. — Направи широк жест с ръка. — Не смяташ ли, че поне половината от хората наоколо са се досетили защо я приближи? А сега отбелязват как тя си тръгва сама, а ти стоиш тук с вид на човек, когото са лишили от топките му.

Против волята си Дъглас проследи как Маделин Уайлд крачи към вратите на балната зала. Боже, наистина беше голяма красавица. Искеше да танцува с нея, а и да я вкара в леглото си, макар да не бе —

както самата тя отбеляза направо — от типа жени, с които обикновено се захваща. Тя беше... нещо друго.

Тя спря на площадката на стълбището пред залата сякаш е дочула мислите му. Хвърли поглед през рамо и очите им се срещнаха. За миг той отново изпита неудържимо привличане; устните ѝ се извиха в крайчетата, като че ли се досеща. Сведе брадичка и се усмихна съдържано, но пленително, сякаш споделят обща тайна, или го предизвиква той да разгадае нейната. С видимо самообладание тя издаде устни леко напред, все едно пращаше въздушна целувка, и ги докосна с пръст.

Той рязко си пое дъх, а тя се извърна и продължи по пътя си; полите на смарагдовата ѝ рокля се люлееха съблазнително след нея.

— Защо точно тя?

— А защо не?

Дъглас стисна зъби.

— Набелязал си я, преди да се появя. Видях те да я гледаш, Спенс. Бивша любовница ли ти е? Да не би да се надяваш чрез мен да получиш възмездие или отмъщение, като покания дамата на танц?

— Дъщерята на куртизанката ли? — Устните на другия мъж се разтегнаха в усмивка. — Не ми е бивша любовница. Моите стандарти са по-високи.

Не съвсем, помисли си Дъглас. Спенс обичаше омъжени жени: от една страна, те не бяха заплаха за свободата му, а от друга — проявяваха склонност да пазят връзките си в тайна. Подобен подход едва ли можеше да се нарече изискан. Но пък Дъглас не знаеше, че тя е дъщеря на куртизанка. Отбеляза си наум да научи повече по въпроса.

— Стори ми се достатъчно почтена — подхвърли той.

— На *теб* — подчерта Спенс снизходително. — В сравнение с кръчмарска сервитюрка с напукани пети — нищо чудно. Но за нас, останалите... — Щракна с пръсти, за да привлече вниманието на близкия прислужник и взе чаша вино от подноса. — Наистина е време да рафинираш малко вкуса си, Бенет.

Дъглас не отвърна нищо. Наистина си падаше по момичетата от кръчмите. И защо не? Бяха дружелюбни и земни; не проявяваха излишно кокетство или деликатност; хем с готовност експериментираха в леглото, хем в замяна изискваха много по-малко от него — и финансово, и емоционално — отколкото другите жени.

— Защо точно тя? — попита повторно той. — Само заради спорта ли? Или предусещаше удоволствието как ще ме отхвърлят?

Спенс не му отговори веднага. Гледаше съсредоточено и пресметливо.

— Колко са ти пълни джобовете в момента? — попита той най-накрая.

— Прилично — отвърна Дъглас.

В продължение на месец наглежда ремонта в едно от извънградските имения на баща си и това се отрази доста добре на кесията му. От друга страна, оставаха още няколко седмици до края на тримесечието, когато щеше да получи цялостната си издръжка. Малко допълнително пари никога не му бяха излишни.

Спенс понижи глас.

— Подозирам, че прекрасната госпожа Уайлд е нещо повече, от което изглежда. Ако съм прав, има две хиляди паунда, готови да бъдат дадени.

Веждите на Дъглас се стрелнаха във въздуха.

— Тя, какво, да не би да е шпионин?!

— Нещо подобно — промърмори Спенс. — Не си ли чувал за един боклук наречен „50 начина да съгрешиш“?

— Не.

— Набави си брой. Говоря ти за памфлет с доста... интригуващо съдържание. — На лицето му се появи лукава усмивка. — Ще ти е забавен, не се съмнявам.

Усмивката на приятеля му го накара да застане нащрек. Макар и не най-проницателен, Дъглас не беше глупав, а и прекалено добре познаваше Спенс.

— Щом настояваш — отвърна предпазливо той. — Но това не отговаря на въпроса ми защо искаш с чар да си пробия път до благоразположението на госпожа Уайлд.

— Самоличността на авторката не е известна. Мен ако питаш, ще се досетиш защо, след като прочетеш писанията. Накърнила е гордостта на не един и двама мъже със скандалното си перо. Предлага се парична награда за разкриването на името ѝ. Госпожа Уайлд е доста вероятен претендент. — Сви рамене. — Успееш ли да я изобличиш, ще разделя наградата с теб.

Дъглас скръсти ръце, присви очи и се вторачи в Спенс.

— Очакваш да прелъстя жената, да спечеля доверието й достатъчно, та да ме допусне в будоара си, където да потърся някакви доказателства, че тя пише тези памфлети? И очакваш да получиш половината пари? Няма да стане, Спенс. Не.

Очите на приятеля му проблеснаха заканително.

— Добре. Все едно нищо не съм споменавал. Забрави го.

Дъглас сви рамене.

— Трудно ми е. Кой предлага наградата?

Спенс се поколеба.

— Ако човекът е толкова решен да разкрие авторката, едва ли се крие — не се предаваше Дъглас.

— Лорд Честъртън — промърмори неохотно Спенс. — Според него прекалено ясно го е описала в една от историите си и е бесен.

— Описала го е? Не споменава ли името му?

Спенс прояви видимо нетърпение.

— Не. Тя използва измислени имена.

— Тогава той как се е разпознал?

Приятелят му отново се усмихна насмешливо.

— Намери си брой и виж дали сам няма да разбереш.

Дъглас се запита що за история е подтикнала лорд Честъртън да предприема подобни действия. Ставаше въпрос за порядъчен и крайно възпитан мъж. Явяваше се далечен родственик на Краля и беше поскован от дърво. А сега е обявил публично парична награда за главата на тази жена? Какво ли толкова е написала госпожа Уайлд — ако тя действително е авторката — за него? Две хиляди паунда представляваха едно малко състояние и неминуемо щяха да привлекат значително внимание.

Също така превръщаха цялата история в още по-интересно състезание.

— Три към едно — обяви той след кратък размисъл.

— Моля?

— Разделяме наградата три към едно, ако приемаш облога. — Погледна Спенс. — За теб, естествено, е четвъртинката.

— Две към три — парира другият веднага.

— Тогава се захващай сам.

Спенс тихо изруга под нос, но накрая подаде ръка.

— Съгласен съм.

Дъглас пое десницата, вече предчувствайки следващата си среща
със стройната вдовица.

— Обзложихме се!

ГЛАВА ТРЕТА

Маделин Уайлд изпита истинско облекчение, когато Дъглас Бенет я въоръжи с извинение да напусне многолюдния скучен бал. Сладките ѝ нови модни обувки се оказаха неудобни — убиваха ѝ, и се почувства уморена. Взе си пелерината, излезе на широкото стълбище пред дома на семейство Крейтън и жадно вдиша хладния въздух. Дори изпълнен с конска миризма, ѝ се стори свеж.

Големият брой карети под наем наоколо се обясняваше с многобройните гости на бала. Независимо от краткото разстоянието до дома ѝ, не ѝ се ходеше пеша. Още при затварянето на вратата на каретата се откъсна от тъмната нощ отвън и усети, че диша по-леко. След десетина минути се озова пред къщата си.

— Един шилинг, мадам — обяви кочияшът.

Тя слезе и му подаде парите.

— Ще получиш и нещо в добавка, ако изчакаш да вляза спокойно вътре.

Показа му допълнителната монета.

— Проблеми ли очаквате?

— Не — отвърна тя, — но е редно сама дама през нощта да проявява предпазливост.

Той се поколеба, но накрая кимна.

— Добре...

Дари го с лъчезарна благодарствена усмивка и му подаде монетата. Научи се внимателно да подбира кочияшите, след като един грабна допълнителното възнаграждение и отпраши, преди да се прибере. Този обаче имаше добродушно лице и тя бе сигурна, че ще спази дадената дума.

— Благодаря.

Ключът вече се намираше в ръката ѝ. Бързо пристъпи към вратата и го пъкна в ключалката. Прислужницата ѝ щеше да дотича до прага, ако потропа, но на Маделин не ѝ се чакаше. Не я заплашваше нищо конкретно, ала напоследък не я напускаше подозрението, че

някой я следи. Живееше на сравнително тих площад. През последните две седмици обаче сякаш един мъж все се мотаеше безцелно наоколо, когато тя се прибираше. Независимо от постоянното повтаряне, че вероятно е глупост — пияници имаше навсякъде, улиците бяха достъпни за всички и всеки можеше да се разхожда, когато си иска — не успяваше да се отърси от тягостното чувство. Като предпазна мярка вече си носеше ключ и все гледаше да си подсигури някой да е наоколо, пък било то и нает кочияш.

За миг пред очите ѝ се мярна лицето и фигурата на Дъглас Бенет. Никой никога не би я заплашвал с подобен мъж до нея. А и за добро или лошо той определено предизвикваше учестени удари на сърцето ѝ. Запита се какво ли го доведе до невзрачния ъгъл, където се бе оттеглила тази вечер.

Господин Бенет бе всеизвестен със страстта си да сключва облози, но когато се наведе към нея и я дари с онази секваща дъха усмивка...

За щастие, ключът безпрепятствено се превъртя в ключалката. Напоследък малко заяждаше и невинаги успяваше да си отключи от първия път. С въздишка на облекчение влезе в дома си. На улицата кочияшът почтително си докосна шапката и тихо подвикна:

— Лека нощ, мадам.

Тя му махна за благодарност и сложи резето, а каретата пое с шумно трополене по калдъръма сред царящата наоколо среднощна тишина.

Маделин усети как след глъчката на бала я обгръща спокойствието на дома ѝ. Пое си дълбоко въздух, доволна, че се е прибрала. Внимателно отметна качулката и свали ръкавиците. Подобно на пелерината те бяха топли, от тъмнозелено кадифе и подплатени с коприна — един от последните подаръци на Артър, преди да почине. Старателно пазеше и двете, защото ѝ създаваха усещането, че така все още частица от него е съхранена, готова да я утеши.

— Най-последно се върнахте — констатира забързалата се надолу по стълбището Констанс, прислужничката ѝ. — Само за миг се бях отдалечила, мадам.

— Не е нужно да се извиняваш. — Маделин развърза пелерината и я свали. — Обмислям да наема постоянен кочияш. Омръзна ми непрекъснато да вземам карети.

— Чудесна идея! — Прислужницата пое пелерината. — Вземете някой представителен. Ще спи в кухнята.

Маделин вдигна вежди.

— Явно не ти създавам достатъчно работа.

— Само отбелязвам, че ако в къщата ще има мъж, е добре да е мил, снажен и да е готов да ни защитава.

— Явно държиш и да е привлекателен — отбеляза Маделин, като се опитваше да не мисли отново за господин Бенет.

— Няма да навреди — съгласи се Констанс бързо, без да се изчерви. — Някой висок и тъмнокос, например, с пронизателни сини очи. Да се казва Джеръми или Филип, или друго подобаващо име...

— Е, поне още една вечер няма да разполагаме с такъв. — Разтърка ръце, защото ѝ стана хладно. — Донеси ми чай в стаята.

— Да, мадам.

Констанс беше необичайно добра прислужница въпреки невъздържания си език.

Маделин се качи и влезе в личната си дневна, до спалнята ѝ. Според първоначалния замисъл помещенията представляваха съседни спални, но понеже вече нямаше съпруг, използваше едното за убежище. На нейно разположение бе цялата къща, но в това малко пространство цареше по-специална атмосфера. Тук се чувстваше напълно спокойна, правеше каквото иска и казваше каквото ѝ хрумне; и най-важното — пишеше необезпокоявана и така изкарваше прехраната си.

Констанс се бе погрижила огънят в камината да не изгасне и сега не се налагаше да го разпалва. В тази хладна нощ, без тълпата в балната зала наоколо, Маделин се почувства нелепо в модната си вечерна рокля. За миг се задържа пред огъня, за да я облъхне топлината на пламъците. Съвсем ненадейно ѝ мина през ума, че можеше да покани господин Бенет тази вечер и той да я топли цяла нощ.

Да я топли до сутринта, когато щеше да я изостави, без да отрони дума, помисли си тя. Предстоеше ѝ да се съсредоточи върху по-важни неща, а не върху мъж, пък бил той и привлекателен като самия дявол.

— Господин Наш! Къде си? — В стаята не се чу никакъв звук. Тя запали настолната лампа и я вдигна високо. — Господин Наш —

повтори тя, вече по-строго. — Ела да седнеш с мен пред камината.

С ленива прозявка Господин Наш се измъкна от скривалището си — плетена завивка, метната върху шезлонга до прозореца. Протегна си лапите и пристъпи напред сякаш нямаше никакви грижи на този свят.

— Безсърдечно същество — смъмри го тя. — Много ли изисквам от теб, като се надявам да ми топлиш стола?

В отговор той само отново се прозина. Маделин се наведе и вдигна черно-белия котарак; почеса го по гушката, а от него се изтръгна доволно мъркане. Тя се усмихна.

— Знам какво искаш. Толкова си предвидим, Господин Наш.

Той постави лапички върху раменете ѝ. Тя продължи да го гали по врата, докато той не впи леко нокти в роклята ѝ и тя, макар и неохотно, го пусна. Миналата седмица унищожи с ноктите си една нейна рокля, а тя много харесваше тази, с която беше облечена.

— Същински мъж — разкъсваш дрехите на една дама и не те е грижа за последствията.

Господин Наш не ѝ обърна внимание. Започна да си ближе лапата и да я прокарва над ухото си; държеше се все едно е денди, тръгнал да излиза. Тя неволно се усмихна, като си го представи как снове наперено сред женските котки в Лондон.

Свали си гривните и се наметна с шал. От кутийка върху полицата над камината взе ключето за писалището до камината. Маделин разположи пособията за писане и наум започна да оформя поредното си писание. Понякога мечтаеше за по-добра компания от Господин Наш — вярно, отличен слушател, но никога не се включваше в разговор. За сметка на това обичаше да се изляга върху листовете хартия и да размазва мастилото, което я принуждаваше да го гони от писалищния плот. Издърпа стола, а Господин Наш ловко се настани в скута ѝ и прикри очи с лапа. Погали го пак зад ушите, после отвори мастилницата и взе перодръжката.

Ала вместо да напише поредния откъс, пълен с недомлъвки и подплатен с умело преплетени намеци, тя откри, че се колебае. В съзнанието ѝ отново се мерна образът на вбесяващия господин Бенет; беше страшно привлекателен и невероятен чаровен. Маделин се опасяваше, че ако не знаеше кой е, тази вечер щеше да си падне по него. Наблюдавайки го от разстояние, се оказа неподготвена за магнетизма на фигурата му, за силата на чара му и за топлата му

усмивка. В своя свят тя оприличаваше негодниците на хищници, на прикрити змии: щом ги наблюдаваш внимателно, неизбежно долавяш лъхщата от тях студенина. А господин Бенет преливаше от енергия и жизненост, искреше от неподправен интерес, определено насочен към нея.

Добре, де... Потопи перото и се насили да не мисли за него. Не е първият мъж, който я гледа по такъв начин и едва ли ще е последният. Не отричаше, че при определени обстоятелства тя насърчаваше подобно поведение. Така работата ѝ се улесняваше значително, а и не възразяваше против известно ласкателство. Коя жена не се радва на вниманието на привлекателен мъж? Но понеже съзнаваше колко мимолетна е тази игра, не се затрудняваше да им отказва. Все пак при първия си порив на решителност и желание някои от мъжете бяха доста чаровни и се получаваха твърде забавно.

Е, не беше забавно, разбира се, да се обзалагат за нея. Замисли се и се опита да предвиди всички последствия. Господин Бенет призна, че се е обърнал към нея заради облог, колкото и глупаво да изглеждаше това в нейните очи. Танц ли? Само това ли искаше? Едва ли, бе готова да се закълне тя...

— Заповядайте, мадам. — Влизането на Констанс с чая я изтръгна от мислите ѝ. — Донесох и бренди, защото навън е хладно.

— Благодаря.

Пое от прислужницата чашата с чай и отпи със задоволство.

— До късно ли смятате да бодърствате тази вечер? — осведоми се Констанс, докато прибираше свалените гривни.

Ако не мислеше за привлекателни нехранимайковци, нямаше да ѝ отнеме много време да си напише материала.

— Не, не мисля.

— Желаете ли още нещо?

Маделин поклати глава. Неведнъж и дважд се бе приготвяла за лягане без чужда помощ.

— Не е нужно да чакаш, Констанс. Най-добре си лягай.

Момичето ѝ се усмихна с благодарност.

— Лека нощ, мадам — пожела тя и затвори вратата.

Маделин допи чашата чай и си наля втора. Напитката стопли пръстите ѝ, а отдихът ѝ помогна да овладее мисълта си. Дъглас Бенет беше негодник подобно на мнозина други. Това, че го намираще за

физически привлекателен, не го отличаваше от останалите. Щеше да бъде един от поредните мистериозни мъже, описани в ръкописите й. Това предизвика усмивката й. В крайна сметка май щеше да извлече полза от неочаквано пробуденото у нея привличане. Взе перодръжката и се захвана за работа.

Когато часовникът удари три, остави перодръжката и се протегна, за да раздвижи схванатите си пръсти и рамене. Почеса Господин Наш по главата, докато изчиташе написаното. Да, беше се получило.

— Хайде да лягаме — подкани тя котарака. Той измяука тихо, а тя го отнесе в спалнята и го остави върху леглото. — Предостатъчно за една вечер.

* * *

До ранния следобед не си позволи да мисли за случилото се снощи. После предприе редовното си седмично посещение в банка „Уортън“. Както обикновено господин Слоан, управителят, я въведе в задния офис. Но този път, изненадващо, мъжът, с когото дойде да се срещне, беше вече там; седеше пред писалището със скръстени на гърдите ръце.

— Лиъм. — Подаде му ръка. — Точен си, за разлика от обикновено.

Лиъм Макгрегър се усмихна.

— Да приемем, че съм решил да се променя.

Маделин го изгледа изучаващо, докато седеше.

— Наистина, на какво се дължи? Обикновено те чакам поне по половин час. — Отвори си чантата и извади написаното снощи. — Заповядай.

Той пое листовете, поколеба се за миг и ги постави на писалището.

— Ще открия ли нещо за Дъглас Бенет тук?

Силно изненадана от името, тя не отговори. Откъде, за бога...

— Питам — добави той бавно и предпазливо, — защото още няма четири часа, а вече чух, че снощи си го направила на глупак.

— На глупак ли? — Тя се засмя в недоумение. — Покани ме на танц. Отказах. Покани ме повторно и аз го заряхах. Ако това превръща един мъж в глупак...

— Каквото и да си му казала, той изглеждал бесен, по думите на стар мой приятел. Изсмяла си се в лицето му и си се отдалечила величествено.

Устните на Маделин се свиха и тя процеди:

— Не се движа величествено.

Лиъм се засмя и закрачи из малкото помещение сякаш търсеше какво да грабне и счупи.

— Никога не си виждала как се отдалечаваш, скъпа. На мъж, обхванат от похот, определено би му се сторило, че вървиш величествено.

Тя скочи на крака.

— Нима? Кажете дали забелязваш подобно нещо, докато си тръгвам още сега.

Той махна нетърпеливо.

— Седни. Не изпитвам похот към теб.

— Слава богу — промърмори тя и неохотно се настани отново на стола.

— Небесата да са ми на помощ, ако допусна тази грешка — продължи той. — Според мен знаеш как да им отказваш любезно.

— Вярно е. — Отговаряше на истината. Но същевременно не си даде този труд с господин Бенет. Беше пряма и почти груба. Впрочем, какво значение имаше? — Нима си изплашен, защото някой е пошушнал, че съм го дразнила нарочно? За работата ми е полезно от време на време да си играя с мъжете. Не си ли наясно? Освен това той си го просеше. Той се обърна към мен. Не се вслушваше в думите ми. Прояви настойчивост и решителност. Да, отпратих го. Ако не е останал доволен от поведението ми, значи съм виновна. — Сви рамене. — На мен неговото внимание не ми допаднаше.

Лиъм я изгледа изпитателно.

— Добре, щом казваш — промълви той накрая. — Просто се изненадах да го чуя. Това е всичко.

Но не и наполовина толкова изненадан, колкото Маделин, щом чу, че срещата ѝ с господин Бенет се обсъжда толкова нашироко и толкова скоро. Освен Маделин Лиъм ползваше още един информатор:

майка си. Госпожа Макгрегър много си падаше по клюките, но нямаше достъп до същите социални кръгове като Маделин, да не говорим за тези на Дъглас Бенет. Госпожа Макгрегър не присъства на снощния бал, а едва ли и някои от приятелите ѝ са били сред поканените.

Ако старицата вече бе узнала за случилото се, значи се бе разчуло из цял Лондон.

— Ако не пиеше всеки ден чай с майка си, нямаше да чуеш нищо, което да те разтревожи.

Той се ухили.

— Знам. Но това я прави щастлива и ми осигурява възможност да получавам достоверна информация.

— Сякаш резултатите от продажбите не са достатъчно убедителни, защото и аз умея да набавям достоверна информация — отбеляза тя кисело. — Нещо друго ли те тревожи? Не приемаш толкова на сериозно клюките. Поне не обичайно — поправи се тя бързо.

— Клюките са моят бизнес. — Напъха най-новото ѝ писание в джоба на жакета. — Но от време на време се притеснявам за теб.

Маделин усети как думите му леко я трогнаха. Знаеше за чувствата му на братска загриженост към нея. Понякога Лиъм проявяваше нетърпение и дори я срязваше с някоя и друга остра дума, но тя не се съмняваше, че ще ѝ се притече на помощ, ако го помоли.

— Това не е част от уговорката ни — подметна тя привидно нехайно.

— Не, но Артър бе един от най-близките ми приятели. За нищо на света не бих допуснал да се забъркаш с темпераментен нехранимайко, особено докато си ангажирана със замисленото от нас начинание. Ако Бенет те тормози, осведоми ме.

Погледът ѝ се насочи към стърчащите от джоба му листове. Дали да не ги поиска обратно и да редактира някои детайли... Самият Лиъм със сигурност щеше да го направи, като прочете написаното. Отърси се от обзелото я за миг колебание. Ако господин Бенет въобще помисли отново за нея, то ще е с раздражение и негодувание.

— Едва ли ще го направи. Не притежава целенасочената решителност, за да се занимава с мен. Довечера или утре друга ще привлече вниманието му и твоите приятели ще намерят нещо друго или някой друг, за когото да говорят. — Прекоси стаята и докосна с устни бузата му. — Много мило да се притесняваш за мен, Лиъм.

— Пази се — предупреди я той. — Не е редно да те наранят, независимо колко са парите.

Маделин не каза нищо. Естествено, нямаше желание да пострада, но не се страхуваше от Дъглас Бенет. Работата ѝ за Лиъм я излагаше на далеч по-голяма опасност.

— Хубаво ли се получи? — попита той и потупа джоба с листовете, видимо решил да промени неприятната тема.

— Както обикновено — отвърна тя, също доволна от обрата в разговора.

— Значи е великолепно — заключи той. Отново се ухили. — Признавам, че ти се оказа абсолютно права относно сътрудничеството ни. Намирах го за налудничаво, но очевидно съм грешал.

— Накрая поне се вразуми. Артър щеше да е доста разочарован, ако не беше склонил.

От покойния си съпруг тя наследи твърде малко пари, но за сметка на това — многобройни партньорства и вложения. Някои притежаваха известна стойност, други — никаква, ала приносят ѝ към изданието на Лиъм се оказа по-доходоносен от всичко друго, взето заедно; особено след като Лиъм се съгласи да приеме идеята ѝ и я направи пълноправен партньор. Тя разполагаше с едно безспорно предимство: социалното ѝ положение ѝ осигуряваше достъп до всякакви клюки и скандали. Той, от своя страна, постоянно търсеше нещо пикантно за публикуване, което пък да забавлява същото това общество. Партньорството им се оказа изключително полезно и за двамата.

— Едва ли е очаквал подобна развръзка, но пък щеше да е доволен — отбеляза Лиъм суховато. — Въпреки това, постарай се ти да не *предизвикваш* клюки, ако обичаш.

— Ще го направя заради теб — отвърна тя с усмивка.

Лесно ѝ бе да обещае. Бе готова да се обзаложи, че Дъглас Бенет ще забрави напълно за нея. А тя... Тя ще се постарее да постъпи по същия начин с него.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На ярката дневна светлина Дъглас си даде сметка каква грешка допусна.

Озова се в своеобразен капан. Всеки предложен от Спенс облог обикновено криеше уловка, от която приятеля му да се облагодетелства. Ако Дъглас си го бе припомнил, а не се бе оставил да го заплени лицето на дамата, определено щеше да си спести някои унижения.

Нямаше начин обаче, веднъж сключен облог да бъде отменен. Колкото по-малък бе шансът да спечели, толкова повече нарастваше решимостта на Дъглас да не се предаде без бой. Към този момент той не знаеше почти нищо за Маделин Уайлд или за брошурата с памфлети, за която Спенс твърдеше, че тя списва. Две хиляди паунда — по-точно хиляда и петстотинте, неговият дял от печалбата — представляваха значителна сума, а освен това той изпитваше любопитство към красивата госпожа Уайлд. За щастие, знаеше отлично кой ще го въоръжи с повече информация, а при положение че вече е омъжена, дори не се налагаше да се чувства виновен, задето се обръща към нея. Отиде на площад „Хановер“ и натисна звънеца на къща с все още издигнато строително скеле отпред.

— Как си, сестро? — поздрави той господарката на дома, когато го въведоха в салона.

— Много добре, благодаря. — Джоун, лейди Бърк, го изгледа с любопитство. Вероятно бе шокирана от посещението му. — А ти?

— Не се оплаквам.

— Какво те води насам?

Замисли се за всички неща, които би казал, за да я подразни. Например да намекне за особено интригуващ слух, а после да откаже да уточни точно какъв. Да сподели колко е възмутен, задето се омъжи за най-добрия му приятел и го остави в лапите на нехранимайковци от рода на Спенс. Тристан Бърк най-малкото не би го докарал до положение да прилича на глупак — поне не нарочно. Дъглас се

почувства като такъв обаче, когато баща му го привика бързо, с лаконична бележка, обратно в Лондон за сватбата на Бърк и Джоун.

Прецени за най-добре да мине в директна атака. Разчиташе на слабостта на Джоун да не си мери приказките, щом се развълнува, а той държеше да узнае всичко.

— Чувала ли си някога за „50 начина да съгрешиш“?

Сестра му застина и отвори широко очи.

— Какво?!

— „50 начина да съгрешиш“ — повтори той.

— Не!

Дъглас се ухили лениво.

Изрече го прекалено бързо и доста високо. Докато я наблюдаваше, Джоун силно поруменя. Типичната ѝ реакция, когато лъже.

— Нямам представа за какво говориш — тросна се тя, вдигна чаша и отпи дълга глътка чай.

— Нима? Хайде, Джоун — подкани я той настойчиво. — Така и така ще разбера. По-добре ти да ми кажеш.

— Ако имаш и друг начин да разбереш, остави ме на мира.

— Защо не си поласкана? Обръщам се първо към теб, защото разчитам на твоята интелигентност и дискретност.

Очите ѝ се присвиха. Дъглас остана широко усмихнат, но вътрешно се наруга; беше прекалил.

— Никога не си ми говорил така мило — напомни му тя. — Защо така отчаяно се интересуваш от тези глупави писания?

— Що за писания са?

Тя отново се изчерви.

— Пълен боклук. Не че ги чета...

— Значи историята не е само една?

Джоун го изгледа кръвнишки.

— Махай се, Дъглас. Заета съм. Наглеждам събирането на багажа. Тристан иска да посетим Уайлдуд и заминаваме след няколко дни.

— Както кажеш — отвърна брат ѝ сговорчиво. — Впрочем той вкъщи ли е?

Сестра му се бе надигнала, но след въпроса му отново седна.

— Защо?

Дъглас сви рамене.

— Може той да знае какво е съдържанието. Бърк ще ми каже, защото така постъпва един джентълмен с друг.

Тя видимо премисли нещо набързо, преди да отсече:

— Не, няма.

— Защо не? — ухили се пак Дъглас. — Тази история започва да става все по-интригуваща.

Джоун се съвзе. И тя му се усмихна.

— Купи си една и сам се увери.

— Ще го направя.

Усмивката ѝ стана по-подигравателна.

— Да, направи го.

Той прочисти гърло. Даде си сметка, че сам се натика в ъгъла.

— Откъде?

Тя прихна.

— Как хем си чул за памфлетите, хем не си научил абсолютно нищо за тях?

— Случайно чух да ги споменават.

— Нима? От кого по-точно?

Сега вече тя бе заинтригувана. Джоун обичаше пиперливите клюки. Нали именно поради тази причина той се бе обърнал към нея.

Дъглас се поколеба. Облозите на един мъж са лични, а и точно този не беше подходящ за обсъждане с дама, още по-малко — със сестра.

— От някакъв тип по време на бал.

— Мъж ли? — Джоун премигна. — Какво каза той?

Дяволите да го вземат Спенс; та той не уточни нищо.

— Подхвърли, че вероятно ще са ми интересни. Като съдя по заглавието, нищо чудно да се окаже прав. — Дъглас размърда вежди. — Моля те, сподели: наистина ли са истории за поквара и безпътство?

Вместо да избухне в смях, както очакваше, сестра му отново се изчерви.

— Да не би да са се изчерпали идеите ти за вечерни развлечения?

Той я зяпна.

— Наистина ли са такива? Нали не ме подвеждаш, Джоун?

Облогът ставаше двойно по-примамлив.

— Нищо не съм казала — сопна се тя, но лицето ѝ продължаваше да е зачервено.

Преди Дъглас да ѝ благодари, защото тя всъщност му разкри доста, макар и не с думи, се появи зет му. Тристан, лорд Бърк, застана на прага с обичайното си самоуверено изражение.

— Бенет! Странно е да те видя тук толкова рано.

— Точно си тръгва — намеси се бързо Джоун. — Нали, Дъглас? Май мама се кани да се отбие на чай днес и...

— Радвам се да те видя, Бърк — поздрави Дъглас, без да обръща внимание на сестра си. — Реших да проверя дали сестра ми вече те е влудила.

Бърк хвърли поглед към съпругата си, а тя отново се изчерви. Седна до нея и разпери ръце върху облегалката на дивана.

— Какво всъщност искаш?

— Дойдох да пия чай — заяви гостът. Бърк му хвърли достатъчно красноречив поглед като знак, че въобще не му вярва. Дъглас прехапа устни, за да не изругае. Приятелят му го познаваше прекалено добре. — И за клюки. — Усмихна се лъчезарно. — Хрумна ми да се обърна към сестра си, нали и тя има слабост към тях. Питам я дали е чувала за брошура със заглавие „50 начина да съгрешис“.

Джоун издаде звук, какъвто би се чул от настъпена мишка. Бърк го погледна смаяно, отметна глава и прихна.

— Дойде да питаш *сестра* си за това? Луд ли си?

— Защо? Какво съдържа тази брошура?

Бърк отново се засмя. Дъглас се раздразни и понечи да каже нещо, но Джоун го изпревари.

— Съдържа похотливи истории — обясни тя забързано. — Пише ги разюздана жена, с псевдоним Констанс. Описва любовниците си и какво правят заедно. Защо, за бога, те интересува?

Похотливи истории значи. Свързани с любовниците на авторката. Дъглас свъси вежди и погледна Бърк, който се хилеше насреща му.

— Констанс коя? — троснато попита той.

Лицето на Джоун продължаваше да е мораво.

— Никой не знае — обади се сестра му. — Дама е обаче от хайлайфа. Описва действителни събития.

— Не ми казвай, че те е описала в някоя от историите си — подметна съпругът ѝ лукаво.

Бърк е истински дявол, помисли си Дъглас мрачно. Далеч повече харесваше приятеля си и коментарите му, когато двамата бяха ергени.

— Дори не подозирах какво представляват. Откъде да знам дали... — замлъкна, проумял думите на Бърк. Джоун прихна и покри лицето си с ръце. — Питаш дали съм *описан* като един от любовниците на дамата ли?

— Тя не се церемони и отвежда вкъщи всякакви мъже, за да прекарат греховна нощ — намигна му Бърк. — Звучи ли ти познато?

Раменете на Джоун се тресяха. Дъглас не й обърна внимание, но изгледа свирепо приятеля си, който се забавляваше прекалено фривоно за негова сметка. Не че Дъглас нямаше да постъпи по същия начин, ако ролите им бяха разменени, но не би проявил толкова очебийно злорадството си. Впрочем, истина беше също, че Дъглас едва ли щеше да попита сестра си какво представлява „50 начина да съгрешиш“, ако имаше и най-малка представа за какво става дума. Та само допреди малко бе склонен да го мисли за библейски трактат. Тристан обаче бе несъмнено запознат със съдържанието на брошурата и въобще не прикриваше този факт; нещо повече — не се смущаваше от присъствието на дама в стаята. В такъв случай поне да беше му отговорил на въпросите, като все пак се съобразява, че сестрата на Дъглас слуша, а не някоя лека жена.

Дъглас предпочете да пренебрегне и нещо съвсем очевидно: Джоун също бе наясно с непристойните истории. Нищо чудно женитбата й за Бърк да я бе покварила.

— Ни най-малко — троснато отвърна той. Прочисти гърло и се нареди да смени темата. — Стига сме го обсъждали. Имам да споделя нещо друго. Снощи срещнах интригуваща жена.

— В коя кръчма? — попита Бърк небрежно.

— На бала у семейство Крайтън.

— Коя?

Джоун, съвзела се достатъчно от обзелия я пристъп на смях, свали ръце от лицето си. Страните й обаче продължаваха да са почервени от череша.

— Маделин Уайлд.

Бърк сви рамене. Сестра му обаче ахна от изненада.

— Тя *разговаря* с теб?!

— Да — отвърна той леко сприхаво. Посещението му далеч не протичаше според очакванията му. — Да не би да е чудо?

— Почти — отвърна домакинята безцеремонно. — Изключително сдържана е. Но следи модата. Миналия месец в операта беше във великолепна рокля. — На лицето ѝ се изписа неприкрита завист. — Направо съвършена, с бродирана коприна, опасана с изящни...

— Коя е тя?

Дъглас знаеше от опит, че и майка му, и сестра му са в състояние с часове да описват нечия рокля, фризура или обувки. Той помнеше само как зелената коприна стои опъната по гърдите на госпожа Уайлд и как се люлеят полите, когато върви. Оценяваше модния ѝ избор, но не в този аспект би го обсъждал със сестра си.

Видимо засегната, тя все пак заряза словоизлиянията по адрес на роклята на госпожа Уайлд.

— Не знам много — призна тя. — Минава за почтена. Не е честно да се говори така за нея обаче. Всъщност скандалната личност е майка ѝ. Адел Дантес. Французойка. Съпругът ѝ Анри Дантес бил негодяй от висша класа. Смея да твърдя, че е надминавал и двама ви — добави тя с лукава усмивка и хвърли поглед към съпруга си, който само ѝ намигна. — Един ден успял да върне всичките си дългове, но никой не знае откъде е намерил парите. Продължил да играе комар, ала една вечер ненадейно починал от сърдечен удар или нещо подобно.

— Какво скандално има в това?

— Според мълвата херцогът на Кантон платил всичките му дългове в замяна на достъп до леглото на мадам Дантес. Говори се също, че госпожа Уайлд е негова дъщеря. Вероятно херцогът или самата мадам Дантес са допринесли Дантес да влезе в гроба. Поне такива приказки съм чувала. Бог е свидетел по какъв начин състоянието на Адел се е увеличило значително след смъртта на съпруга ѝ, макар тя никога да не се омъжила повторно. Освен това винаги е в ложата на херцога в театъра. — Джоун скръсти скромно длани. — Никой, естествено, не знае истината.

Значи затова Спенс я нарече дъщеря на куртизанка!

— А самата госпожа Уайлд? — насърчи той сестра си.

— О, не знам много за нея. Омъжи се подобаващо за един от помалките синове на граф Карингтън, но живее относително скромно,

откакто той почина. Канят я навсякъде, обаче никога не танцува. Познава мнозина и същевременно няма близки приятели. Никога не са я забелязвали с джентълмен, освен на балове и събирания, където някои мъже се забавляват, като се обзалагат кой ще я убеди да танцуват. — Изражението на Джоун подсказваше, че е разкрила какво е поставило брат ѝ в затруднено положение. Дъглас не допусна и мускул да трепне на лицето му, за да не се издаде. — Мама ще получи удар, ако я задиряш, нали си наясно?

Той се ухили.

— Кой казва, че ще я задирям?

— Много недодялано лъжеш — сръза го сестра му.

— Говоря истината, сестро. — Изправи се. — Благодаря за информацията. Давам дума да бъда дискретен, както и да реша да я използвам. — Поклони се. На прага спря. — Къде да намеря някой брой от брошурата, за която говорихме? Доколкото схващам в „Хатчард“ едва ли ще ги имат.

Бърк хвърли поглед към съпругата си и тя се изчерви отново. После промърмори:

— В невзрачната книжарничка на Мадокс стрийт вероятно я предлагат.

За момент Дъглас се запита дали да не каже нещо на Бърк, но бързо прецени колко малко го интересува всъщност какво точно става между сестра му и приятеля му, когато са насаме. Тръсна глава, за да прогони евентуална картина и се сбогува.

На път към Мадокс стрийт, по-любопитен от всякога относно тайнствените писания, не преставаше да мисли. Син на граф Карингтън... За кого ли се е омъжила? В семейството имаше тричетири момчета. След известен размисъл нарочи за вероятен избраник Артър, най-малкият. Беше учил в „Итън“ с Артър Уайлд, но се движеха в различни социални кръгове. Артър, ученолюбив и затворен, беше свестен тип. За миг на Дъглас му стана мъчно. Как да не ти е жал за мъж, оставил такава жена след себе си?

Откри книжарничката без затруднения. При отварянето на вратата извънтя звънче. Пълният собственик вдигна поглед.

— Добър ден, господине — поздрави той любезно. — С какво мога да съм полезен?

Бърз поглед наоколо го успокои — липсваха други клиенти.

— Интересувам се от „50 начина да съгрешиш“.

— Вероятно са ми останали брой два. Но едва ли разполагам с много, предупреждавам ви. Извинете ме за момент. Ще проверя.

Дъглас се облегна на тезгяха, а мъжът хлътна в задната стаичка. Въпреки изчервяванията на Джоун и двусмислените подмятания на Бърк, му бе трудно да повярва, че написаното ще оправдае репутацията си. В крайна сметка колко похотливо може да е, щом и Джоун, и Бърк го четат? Сестра му е изискана млада дама и Дъглас знаеше, че майка им я е възпитала подобаващо. Това, естествено, не спираше Джоун да проявява независимост и дързост, но замислеше ли се за миналите през ръцете му скверни книги, нямаше начин историите на лейди Констанс да ги засенчат. Стиховете на граф Рочестър бяха сред любимите на всичките му приятели в университета. Забавляваше се, като си представяше какъв шок и възклицания ще предизвика поезията на Рочестър сред младите дами от рода на сестра му, но после се замисли какво ли толкова е написала лейди Констанс, та Джоун да се изчервява така. Най-вероятно ставаше дума за откраднати целувки в притъмнена градина или живописно описание как дама е отвлечена от маскиран разбойник, който, разбира се, ще се окаже привлекателен, дори почтен джентълмен, сполетян от временни несполуки. Ако не друго Дъглас знаеше, че сестра му си пада по романтични истории и приключения.

И така, от мисъл на мисъл, той се запита за пореден път как в крайна сметка тя се е озовала до Бърк и какво, по дяволите, бе сторил приятелят му, та тя да е с него. Един ден ще притисне един от двамата да му го обясни.

Собственикът се появи с пакет в ръка.

— Извинете за забавянето, сър. Беше паднал зад лавицата. Но го открих и имате късмет да го получите. Това е последният екземпляр.

Дъглас му подаде монета.

— Трудно се намират, а?

— Определено! — Мъжът се засмя. — Почти невъзможно е. Минаха две седмици от публикацията на този брой, а нов не се е появил. Можех да продам два пъти повече.

— Така ли? — Дъглас пое пакета и го огледа с любопитство. — Колко продадохте?

— Доста голямо количество — отвърна собственикът щастливо.
— Добре се отразява на бизнеса, сър. *Много* добре.

— Хммм... — Пъхна пакета в джоба си. — Желая ви приятен ден.

С пристигането в дома си на Хаф Мун стрийт той разкъса хартията. Продължаваше да смята, че е някаква глупост, подходяща за романтични момичета, но същевременно изгаряше от любопитство. Защо някой ще обявява награда за името на авторката; по каква причина сестра му не спря да се изчервява при споменаването на заглавието; какви са тези продажби, че да обогатяват толкова собственика на книжарницата? Какво, по дяволите, описва тази история? Дъглас отвори вратата на всекидневната, облегна рамо върху рамката на прозореца, отвори невзрачната на вид брошура и се зачете.

Веждите му се стрелнаха нагоре, преди да стигне до края на първата страница.

Когато прочете и втората, вече беше зяпнал.

Накрая, естествено, стигна до последната. Вече не го интересуваше нито облога, сключен със Спенс, нито наградата за разкриването на самоличността на лейди Констанс, нито как Бърк допуска сестра му до такова четиво. Ако Маделин Уайлд бе авторката на тези редове — дори да бяха само плод на въображението ѝ, а не описание на преживяванията ѝ — той искаше да я опознае много, много по-добре.

ГЛАВА ПЕТА

Две вечери след първата им среща Маделин видя господин Бенет да се насочва към нея и леко се изненада. Раздразни се; мъж с неговата осанка и външен вид привличаше вниманието — нещо, което тя не желаше. През цялото време не откъсваше поглед от нея, без да се интересува кой ще разбере кого търси. Това също я раздразни, защото всички свидетели на сцената се обърнаха и се вторачиха в нея. Успя да задържи беглата усмивка на устните си с пълното съзнание, че преди изгрев-слънце клюките по адрес на двамата щяха да са плъзнали. Да постави господин Бенет на мястото му се оказваше по-трудно, отколкото си представяше.

Докато той се приближаваше обаче я обзе и друго чувство. Не раздразнение, не досада, не изненада. Прецени, че не би била истинска жена, ако в този момент не изпитва... привличане. Изцяло в плен на последната мода, бе облечен в черно, с изключение на жакета и вратовръзката. Ефектът бе поразителен. Подчертаваше стройната му атлетична фигура и широките му рамене. Гъстата му кестенява коса, сресана назад, вече не му придаваше небрежния романтичния вид от последната им среща. Лешниковите му очи се впираха в нея настойчиво, но това, вместо да я възмути, накара сърцето ѝ да подскочи.

— Госпожо Уайлд — поклони се той, заставайки до нея.

— Добър вечер, сър. На какво се обзаложихте този път?

— На нищо — отвърна той непринудено. Взе две чаши от подноса на приближилия се прислужник и ѝ подаде едната. — Както се досетихте, при първото ни виждане загубих, аз мразя да губя. Тази вечер идвам при вас за мое лично удоволствие.

— Без да се съобразите с моето? — попита тя с вдигнати вежди.

— Напротив. Много мислех и за вашето удоволствие. — Очите му станаха по-топли, но той не ги сведе към бюста ѝ, както биха направили мнозина. Изглеждаше заплепен от лицето ѝ. — За нашето взаимно удоволствие.

Маделин отпи от шампанското, за да прикрие трепването си. Възмути се от себе си, задето допусна той да ѝ въздейства по този начин.

— А защо вие да сте включен в моето удоволствие? За мен, например, би било удоволствие да се оттеглите и да ме оставите на мира.

— За да стоите тук и да наблюдавате необезпокоявана? — Поклати глава и облегна рамо на близката колона. — Що за удоволствие би било това?

Тя не посещаваше баловете, за да се забавлява; тук я водеха последните клюки и скандали. Именно те ѝ даваха материал да си върши добре работата за Лиъм. Ако се впуснеше да танцува или да пие, рискуваше да обърка чутото, а и се оказа, че благодарение на въздържаното си поведение получава повече покани, противно на очакваното. Тази вечер почти не познаваше домакините. Предполагаше, че са я поканили, защото е загадка: жена от висшето общество със значителни връзки, без името ѝ да е забъркано със скандални пикантерии; самостоятелна жена, която води приличен живот, без да е ясно откъде разполага с необходимите средства. Богатите вдовици никога не достигаха за безпаричните мошеници и нехранимайковци, посветили се на лов за нови жертви из салоните в Мейфеър.

— Нямате никаква представа какво ми носи удоволствие — осведоми го тя.

Не се съмняваше, че интересът му е да я вкара в леглото си.

— Но съм тук и съм готов да науча. — Дари я с пленителна усмивка и дъхът ѝ секна. — Да започнем отначало. — Приглади си вратовръзката и се прокашля. — Добър вечер, госпожо. Събирането допада ли ви?

Тя не се въздържа и също се усмихна.

— Приемливо е.

— Приемливо? — Той свъси вежди. — Не е похвално за усилията на домакинята ни. Срещу музиката ли имате възражения? Аз лично предпочитам по-бързите мелодии, а не подобни кадрили. Кой въобще танцува кадрил в наши дни? Напомня ми за баба ми. Тя го владееше до съвършенство, но за нищо на света не го признах, когато бях дванайсетгодишен, а тя търпеливо ми показваше стъпките.

— Вероятно сте забравили колко съблазнителен и романтичен е кадрилът.

Той остана смълчан; на лицето му се изписа отнесено изражение; после поклати глава.

— Не. Не виждах нищо съблазнително или романтично в него. Фактът, че помня баба си като любима партньорка, го доказва.

— И бързите танци не са. При тях нямаш възможност нито да разговаряш, нито да интригантстваш.

— Така е — засмя се той. — Но са шумни и весели, и това ме привлича. Ако на човек му се говори, по-уместно е да избере подходящ момент и да съсредоточи вниманието си върху другия. — Възхитеният му поглед отново се плъзна по лицето ѝ. — Както е сега, например.

Маделин разбираше, че той просто флиртува, но определено ѝ беше приятно. Макар да я разсейваше от целта ѝ — да си осигурява препитанието — тя не намираще сили да се държи студено и дистанцирано.

— Но ние нямаме за какво да говорим — възрази тя предпазливо. — Вие не сте се обзаложили. Аз не желая да танцувам. Ще обсъдим времето и какво повече ще си кажем? Ще настъпи тягостно и отегчително мълчание.

— Не е честно. Откъде знаете дали не съм си подготвил списък, който да обсъдя с вас? — Видя смайването ѝ и бързо продължи: — Много отдавна се научих никога да не заговарям дама без предварително да съм набелязал тема за разговор. Така се избягва опасността да настъпи споменатото тягостно мълчание. Ако после преминем към непринудена размяна на приказки, толкова по-добре.

Беше на път да я разсмее.

— Разбирам. И какви теми се готвехте да обсъдите с мен?

— Танцуването, естествено — отвърна той. — Думите за баба ми отговарят на истината. Твърдо бе решила да ме научи да танцувам и ме удряше по кокалчетата, опитвах ли се да избегна урока. Веднъж, за да ме накаже, позволи на сестра ми да ни гледа. — Поклати тъжно глава. — Беше страшно унизително.

Маделин бе готова да се усмихне и затова бързо отпи още една глътка шампанско. Той въздъхна, сви рамене и продължи:

— Избрали сте да не танцувате, или не умеете?

Тя се задави.

— Да не умея?!

Той придоби сериозно изражение и кимна.

— Ако сте с дървен крак. Тогава ще ви е доста трудно да се впуснете във валс или друг танц.

— Не съм с дървен крак!

Сякаш не забеляза възмущението й.

— Или не знаете да танцувате? Това не е грях. По-скоро е грях, ако обичате да танцувате. Тогава неумението може да се смята за добродетел. — Отново пусна в ход чаровната си усмивка. — Но не съм в състояние да преценя. На мен добродетелта не ми е присъща.

Наложи се да се изкашля, за да прикрие напушилия я смях.

— Господин Бенет, отлично знам как се танцува, благодаря. И всичките ми крайници са налице и здрави. Изборът да не танцувам с нехранимайковците и негодниците, които ме канят, е плод на разумно решение и няма нищо общо с добродетелта или порока.

— А, разбирам... А аз какъв съм? Негодник или нехранимайко?

— Моля? — премигна тя насреща му.

— Поканих ви на танц, но ми отказахте. Следователно според вашата преценка съм или негодник, или нехранимайко. Любопитно ми е в кой лагер ме слагате.

— Аз... — Замълча, преди да заяви: — Нехранимайко.

Очите му светнаха.

— Нехранимайко, значи? Смя ли да попитам как го определите?

— Негодниците са с нечестни сърца. Нехранимайковците просто са нехайни към чувствата или усещанията на другите.

Вместо да се засегне той допря ръка до гърдите си и въздъхна дълбоко.

— Дълбоко съм облекчен. Негодниците са ужасни, нали? Такъв човек би предложил брак на жена, а после няма да се появи в църквата или нещо подобно. Нехранимайко, от друга страна, звучи примамливо. Представям си го като собственик на чифт прекрасни коне, вози се в елегантен фойтон из парка, сваля шапка на дамите... На всички дами, всъщност.

— Доста добре сте информиран.

Маделин откри, че е изпила шампанското си. Жалко; позволяваше си само по една чаша на вечер, а почти нямаше спомен

как изпи тази.

Той кимна.

— Имам много приятели и повечето са негодници или нехранимайковци. — Взе празната ѝ чаша и бързо я смени с пълна. Подаде ѝ я безмълвно. Тя съзнаваше, че е редно да възрази, но не го направи. — Досега не знаех как да ги категоризирам, но сега съм ви благодарен.

— Вероятно не ви е давало мира и по цели ноци не сте спали.

— Поне една-две — сподели той със страдалческо изражение. — Но след вечер, прекарана в танци, спя чудесно. — Отново се появи чаровната му, подкупваща усмивка. — Ако промените решението си за танците, с радост ще се отзова.

Тя го изгледа навъсено.

— Може би отказах, просто защото не желая да танцувам с вас.

— Защо не? — възкликна той. — Дяволски добър танцър съм, така да знаете.

— И откъде да знам? — Тя направи широк жест с ръка. — Танцувайте с някоя друга, за да преценя колко ви бива.

Той се наведе малко по-близо до нея.

— Звучи ми като коварен план да се отървете от мен.

— Коварен план ли? — Маделин отвори широко очи. — Според мен бе малко по-изтънчено отколкото да кажа: „Моля ви, вървете си, господин Бенет“.

— Да, по-изтънчено беше — съгласи се той. Обърна се и огледа балната зала. — Какво ще спечеля, ако танцувам с друга? Нямам особено желание да го правя, затова се налага да ме убедите.

— Едва ли ви се стои в този ъгъл с мен — подхвърли тя лековато. — Привлекателен заможен джентълмен, при това отличен танцър? Не оставяйте качествата ви да не бъдат оценени, сър.

Той поклати глава почти съкрушено.

— Фактът, че признавате колко съм привлекателен, ме кара още по-силно да желая да остана тук. Опитайте отново.

Тя въздъхна привидно раздражена, отпи от шампанското и добави:

— Намерете някоя, която ще се омае повече от чара ви.

— Сега вече надушвам предизвикателство. Намирате ме за чаровен.

Маделин присви очи.

— Моля ви, вървете си, господин Бенет.

Той се засмя.

— Стига толкова любезности. Добре, ще се махна и ще танцувам с всяка, която се съгласи, ако... — Постави ръка на колоната и се наведе още по-близо. Маделин си пое дъх, за да събере кураж да не се отдръпне и да не усеща толкова силно топлината и аромата му. — Ако позволите да ви изпратя тази вечер.

— Нямам нужда...

Той постави пръст върху устните ѝ и я накара да замлъкне.

— Кой казва, че имате нужда? Съгласете се да ви изпратя и ще ви оставя на мира до края на бала. И преди да се усъмните в почтеността на намеренията ми, в паметта на баба ми обещавам дори да не си помисля да прекрача прага на дома ви. Ще ви изпратя до вас и ще продължа по пътя си. Все пак не забравяйте: аз съм нехранимайко, а не негодник.

Намигна ѝ и от комбинацията с интимната му усмивка коленете ѝ омекнаха, а сърцето ѝ трепна.

Опита се да овладее ирационалната си реакция и да прецени ползите за себе си. Ако той я придружи до дома ѝ, никой няма да я закачи; ако се опита да се възползва от чара си, за да се вмъкне вътре, Констанс ще го чака с пистолет в ръка. Пък и разстоянието от тук до къщата ѝ не е голямо. Ще издържи, а в замяна ще се дистанцира от въздействащото му присъствие през останалата част от вечерта.

— Приемам — промълви тя.

Очите му потъмняха.

— Значи имаме уговорка. — Взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Дайте ми знак, когато сте готова да тръгвате. Дотогава довиждане, мадам.

Пусна ръката ѝ и се отдалечи с бавна крачка, без да погледне назад.

Щом си тръгна, температурата наоколо сякаш се понижи с няколко градуса. Каза си, че това е добре, защото в негово присъствие ѝ бе доста горещо и притеснено. Вдигна чашата и си допи шампанското. Остави празната чаша върху масичка наблизко и се опита да си избистри ума. Тази вечер я чакаше работа, а заради Дъглас Бенет до този момент не бе свършила нищо.

Е, не съвсем нищо. Загледа се как той се движи сред гостите, бърби непринудено с мъжете и кара дамите да се усмихват. След няколко минути поведе към дансинга овдовялата графинята на Фарнам. Маделин неволно стисна устни. Графинята беше красива жена, а русата ѝ коса изглеждаше поразително до кестенявата коса на господин Бенет. За момент зърна лицето на жената. Лейди Фарнам бе видимо доволна да се намира в ръцете му и очевидно с удоволствие би останала там цялата вечер.

С голямо усилие отмести поглед. *Небезизвестният господин Б., отдавнашен любимец на лондонските дами...* започна да съчинява тя наум. *Тази вечер обаче той се посвети на една-единствена дама.* Така му се пада, задето я изостави толкова бързо, мина ѝ през ума, но в следващия миг се запита защо проявява ревност. Та нали тя го отпрати?

През следващите два часа се опита да не гледа към него. Верен на обещанието си той не я приближи нито веднъж. Тя успя да изкопчи само няколко дребни клюки — очевидно всички бяха решили да се държат необичайно изискано — но не пропусна да забележи, че господин Бенет танцува с шест различни жени: три вдовици, две — нещастно омъжени, а последната — доста красива наследница. Маделин не включваше в писанията си имената на неомъжени жени, ако не разполагаше с железни доказателства за тяхното скандално поведение, ала когато видя госпожица Маргарет Чайлдрес, единствена дъщеря на заможен банкер в ръцете му, при това усмихната широко, за разлика от обичайно намусената ѝ физиономия, усети колко се изкушава.

В един момент Маделин прецени, че е време да си върви и вдигна ръка. Господин Бенет още тантуваше с госпожа Пауъл, генералска съпруга с вечно шарещи очи, но намери начин да ѝ кимне. След края на танца съпроводи дамата от дансинга. От мястото си Маделин проследи опитите на жената да не се разделя с него: задържа ръката си дълго върху неговата, наведе се по-близо и подканващо наклони глава; премигваше кокетно, докато разговаряше с него. Той ѝ се усмихна в отговор и свойски постави ръка върху нейната.

Добре. Това определено я освобождаваше от направената уговорка. Тя и без това не разбираше защо се чувства длъжна да я спази. Най-добре да си тръгне, докато той се заглежда в импозантната

гръд на госпожа Пауъл. Маделин се отправи към вратата. Не възнамеряваше да чака, докато той си уговаря среща за по-късно. В преддверието изпрати прислужник да донесе пелерината ѝ и не спираше да си повтаря, че сърцето ѝ бие учестено от облекчение, задето се е отървала от направената уговорка, а не защото има желание да чуе стъпките му зад гърба си.

— Ето ме. — Гласът му я накара да подскочи. В следващия миг той намяташе пелерината върху раменете ѝ. — Надавам се да не сте ме чакали прекалено дълго.

— Не ви чаках — възрази тя.

— Дадох ви дума. — Сложи шапката и ръкавиците си. Явно бе пратил прислужника да ги донесе тичешком, за да ги получи толкова бързо. — Както и вие на мен.

Тя стисна устни, преди да отговори:

— Дадох дума да ме изпратите до вкъщи. Не съм обещавала да чакам, ако сте ангажиран по някакъв начин, когато реша да си тръгна.

— Безсмислено е да правите опити да се измъкнете. — Предложи ѝ ръката си. — Настоятелен съм.

— Това невинаги е похвално качество.

— Да, често не е — съгласи се той и я поведе към чакаща карета. — Но държа да чуя преценката ви за уменията ми като танцьор. Къде отиваме?

Тя се поколеба, ала вече нямаше измъкване.

— Площад „Брънзуик“ номер осем.

Той съобщи адреса на кочияша и ѝ помогна да се качи в каретата. Ръката му се задържа върху нейната. Маделин се опита да се отдалечи в ъгъла, но неговата впечатляваща фигура сякаш изпълни цялата седалка. Рамото му я докосна, когато се настани: Боже, наистина беше широкоплещест. Не биваше да приема предложението му. В пълната с хора бална зала беше лесно да го отпрати, но тук нямаше как да избегне аромата му, топлината на тялото му, начина, по който я гледа, докато каретата поемаше.

— Впечатлена ли сте?

Тя премигна. Толкова ли очевидно бе за какво мисли?

— Танцувах шест пъти. Предостатъчно, за да прецените уменията ми. — Погледна я лукаво. — Нямам търпение да чуя преценката ви.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Доста добре се представихте.

Той кимна доволно.

— Казах ви. Вие губите, ако не приемете да танцувате с мен.

Маделин се засмя.

— Определено.

— Тогава, щом нямате дървен крак и ме признавате за най-добрият танцьор, когото сте виждали, защо стоите в ъгъла и отхвърляте всяка моя покана?

— Ласкаете се, сър — промърмори тя.

— Нима? — Извърна се на седалката, за да я погледне в очите. — Видях изражението ви, докато танцувах с лейди Фарнам. Различавам завистта, когато я видя.

— Лейди Фарнам беше с много красива рокля тази вечер — отвърна Маделин. — Според мен всички дами ѝ завиждаха.

— Чувал съм, че и вие умело следвате модата.

— Не ми приличате на човек, който се вълнува от мода.

Той повдигна рамо. Маделин се опита да не трепне, когато то неволно я докосна.

— Оценявам как изглежда една дама. Това не зависи от украсите по роклята ѝ обаче.

— Подценявате значението на украсите.

Господин Бенет се засмя.

— Съмнявам се. Въпреки че... — Деликатно докосна една от смарагдовите панделки по пелерината ѝ. — Тези подчертават очите ви и те изглеждат доста зелени.

Тя го погледна. Цялото му внимание бе приковано върху нея. Дори в притъмнената карета тя се почувства разголена.

— Очите ми са кафяви, не зелени — успя да прошепне тя.

— Не, не са — промърмори той. Наведе се към нея и извърна глава така, че да се вгледа в очите ѝ... или да я целуне. Маделин седеше замръзнала на място. Бе неспособна да се отдръпне, а от друга страна не бе вбесена, за да го шамароса. — През по-голямата част от времето са кафяви, но когато се смеете или усмихвате, в тях се появяват златисти и зелени оттенъци. Това много ми харесва.

— Съмнявам се, че виждате нещо в момента — успя да промърмори дрезгаво тя.

Той бавно поклати глава.

— Не ми е нужна светлина, за да ги видя. Снощи ги сънувах цяла нощ. — Без да откъсва поглед от лицето ѝ, той отвори вратата на каретата. — Пристигнахме.

Маделин притвори очи, докато слизаше. Дори не усети кога каретата спря. Наистина трябваше да се вслуша в предупрежденията на Лиъм и да стои далеч от този мъж. Помогна ѝ да слезе и я съпроводи до вратата, където изчака да си извади ключа.

— Благодаря, че ме изпратихте, сър.

В никакъв случай няма да допусне той да си изпроси покана да влезе; нито за миг.

Точно мислеше как да откаже, когато той отстъпи и почтително докосна шапката си.

— За мен беше удоволствие, госпожо Уайлд.

Върна се при каретата без дума повече. Маделин се съсредоточи и най-после успя да отключи. Докато затваряше вратата го зърна още веднъж: продължаваше да стои на улицата и да я наблюдава вторачено; достатъчна причина да се почувства неспокойна.

Боже, какво направи?

ГЛАВА ШЕСТА

На следващото утро Спенс го откри в салона за бокс.

Дъглас го зърна, застанал в дъното на помещението, подпрян на бастуна си, със самодоволна усмивка. Понеже в момента се намираще на ринга, изправен срещу спаринг-партньор, предпочете да пренебрегне Спенс. За днешния ден нямаше предвидени гуляи, следователно не се очертаваха никакви примамливи облози. Разчиташе Спенс да се отегчи и да си тръгне; тогава Дъглас щеше да го види отново най-рано на другия ден. Това го наведе на мисълта как несъзнателно избягва Спенс, а същевременно крои планове отново да види Маделин Уайлд и да я спечели... Подобна перспектива го разсея и той получи сериозен удар в коремната област.

Партньорът му, сър Филип Олбрайт, застина на място, докато Дъглас се превиваше на две.

— Боже, Бенет, нараних ли те?

Махна и със залитане по ринга правеше опити да нормализира дишането си, а Спенс, мерзавецът, се заливаше от смях.

— Не, не си. Аз съм си виновен. Продължаваме ли?

Застана отново в готовност и се съсредоточи върху непосредствената си задача: здравата да напердаши Олбрайт в отговор на нанесения удар, от който дяволски щеше да го боли на следващия ден.

Малко по-късно бързо се оттегли в съблекалнята, където знаеше, че денди като Спенс няма да го последва. Бавно се изми и облече, като съзнателно се насилваше да не мисли как ще се изправи лице в лице с приятеля си. Нищо не дължеше на Спенс; нямаше от какво да се притеснява и страхува. Дори, в интерес на истината, сега бе по-добре информиран отпреди — сериозно предимство при евентуална среща.

Дъглас се намръщи на отражението си в огледалото, докато небрежно завързваше вратовръзката си. Вече определено не харесваше Спенс. Всъщност, някога беше ли го харесвал истински? Вярно, Спенс почти винаги бе готов да заеме малка сума на приятел и никога не

отказваше да прекара вечерта в салоните за залагане или в бордей, но Дъглас знаеше какво е намислил Спенс да обсъдят в момента, а той определено не беше в настроение. Истината е, че започваше да харесва госпожа Уайлд. Ако тя наистина бе лейди Констанс, той изгаряше от любопитство да го установи, но за себе си, а не заради обявената награда.

За пореден път изруга под нос, грабна жакета си и прекоси салона, насочвайки се право към Спенс.

— Да изиграем ли един рунд?

Надяваше се да чуе положителен отговор. Излизане пак на ринга щеше да му подейства тонизиращо, а и доста го блазнеше мисълта здравата да го халоса.

Строен и елегантен, Спенс сбръчка нос.

— Не, естествено. Имам безпогрешен нюх да надушвам боксьорите — победители, но никак не съм склонен аз да раздавам удари.

— Странно тогава защо си тук, в момента няма никакъв двубой.

Другият само се усмихна високомерно и се осведоми:

— Как напредваш по отношение на облога ни?

Дъглас облече жакета и пое шапката от дотичалото до тях момче.

— Онзи за Аскот ли? Спокойно можеш да заложиш на кобилата на Графтън, след като я видях как се представи на пистата в „Оукс“. Не бих дал и два шилинга за нея.

— Не говоря за надбягванията. — Спенс не спираше да се усмихва. — Питам за облога за Уайлд.

На път към вратата Дъглас си оправяше ръкавиците.

— Набавих си копие от въпросния памфлет. Не намираш ли за странно желанието на Честъртън да разубеди хората, че той е описаният вътре лорд Мастърли?

— Пет пари не давам. Интересувам се единствено от парите.

Понякога Спенс прилича на невестулка, помисли си Дъглас.

— Ясно, но какво ще правиш, ако реши да не плати? Дамата го хвали с доста интимни подробности. Направо го ласкае за неговата мъжественост и надареност, а и за щедростта му. Това не се покрива с представата на повечето хора за Честъртън. Той е надут сноб и видът му изобщо не говори да е изкусен любовник. — Спенс свъси вежди. Дъглас добави: — По-скоро е обявил наградата, за да привлече

вниманието към себе си и да се заговори за неподозираните му таланти. Да не би да има разногласия с метресата си?

Успя да впечатли събеседника си. Спенс не отговори, само свъси още по-силно вежди. Каква победа! Дъглас рядко изпитваше задоволството да надхитри някого и затова си позволи за миг да се възгордее.

Триумфът му обаче отмина бързо. Спенс си пое дълбоко въздух и пак се усмихна; този път хладно — същинско студенокръвно влечуго.

— Няма значение, а и не ми пука защо е обявил наградата. Важното е, че го е направил публично. Това го задължава да я плати, ако успееш да изобличиш госпожа Уайлд.

— Ако тя е авторката — уточни Дъглас. — Възможно е и да не е.

— Споразумяхме се да си разделим наградата, ако *ти* докажеш, че тя е авторът, преди друг да го стори — отвърна Спенс. Доброто му настроение се бе възвърнало напълно, а финалните му думи само унищожиха малкото самоувереност, останала на Дъглас. — Наистина ли си въобразяваше, че ще оставя всичко единствено в твои ръце? Обичам да увеличавам шансовете си и съм огласил намеренията си да споделя наградата. Довиждане, Бенет.

Вече широко усмихнат, той докосна шапката си и се отдалечи.

ГЛАВА СЕДМА

И снощи Маделин за пореден път заспа късно, защото не преставаше да мисли за думите на Дъглас Бенет как я е сънувал, и беше естествено да се събуди късно. От това не се чувстваше особено добре. Отвори очи неспокойна и кисела. *Този мъж*, фучеше тя, докато Констанс разресваше косата ѝ; този мъж се държеше като пълен досадник. За момент ѝ се прииска да е невъзпитан или нахален и направо да ѝ предложи да легне с него. Тогава тя ще го отблъсне, а той, бесен, ще се оттегли. Не ѝ допадаше нито флиртуването му, нито ѝ харесваха сериозните му приказки, когато описваше проблясъците на златисти отънъци в очите ѝ. Беше нехранимайко, а за нея те бяха също толкова непоносими, колкото и негодниците. Фактът, че видимо остана доволен да го определи като такъв, не говореше добре за него. О, защо не престане да е толкова чаровен? Тогава тя с лекота и без капка колебание ще го изхвърли от мислите си.

Подскочи неволно, когато Господин Наш скочи в скута ѝ.

— Не си ли излязъл? — изненада се тя и погали котарака по гърба.

Той измърка, завъртя се, докато си търсеше удобна поза, пъхна предните си лапички между коленете ѝ и с опашка обви задните си части. Маделин забели очи, но продължи ласкаво да го гали.

— Тази сутрин предпочете да остане вкъщи, мадам. — Констанс прокара четката още веднъж през косата ѝ. — Да я оставя ли разпусната, или ще ходите някъде?

Маделин погледна часовника. Наближаваше пладне. Навън слънцето грееше ярко, а през отворения прозорец нахлуваше топъл бриз. Не беше доволна от написаното предишната вечер, но вместо да остане и да преработи текста, изпита желание да излезе.

— Ще се разходя.

Облече любимата си сутрешна рокля. Констанс вече закопчаваше последните копчета, когато забеляза, че на фона на избраната дреха очите ѝ изглеждат почти зелени. Наведе се по-близо към огледалото,

после се изправи и изсумтя. Възможно е да се мяркаха зелени оттенъци в ирисите ѝ. Странно как не ги бе забелязала досега; и още по-странно беше той да ги долови.

Господин Наш тръгна по стълбите пред нея. Увърташе се около глезените ѝ, докато тя си слагаше ръкавиците. Констанс тропна с крак, за да прогони котката и подаде шал на господарката си.

— Ще отсъствам няколко часа — съобщи Маделин на прислужницата и си сложи шапката. — Госпожа Робинс да приготви нещо леко за вечеря. Ще ям вкъщи.

Госпожа Робинс идваше през ден, за да готви. По време на сезона Маделин излизаше толкова често, че не се нуждаеше от постоянна готвачка.

— Да, мадам — кимна Констанс.

— И дръж Господин Наш далеч от кухнята. На котка не се полага да яде супа от омари. — Закани се с пръст на животинката, а в отговор получи подушване на обувката си и измъркване. Маделин се усмихна неволно. — Прекалено чаровен си, а това не е добре. — Той се излегна върху краката ѝ и тя не се въздържа; наведе се и го взе на ръце, а той моментално навря главичка под брадичката ѝ. Маделин го държеше като бебе. Въздъхна. — Не мога да повярвам, че толкова ме размекваш.

— Като всички мъже е — изкоментира Констанс. — Привлекателен е и е наясно как да размекне сърцето на една жена, за да не изпадне в беда.

Обичаше котката колкото и Маделин я обичаше. Вероятно Констанс бе виновна Господин Наш да е толкова разглезен.

Тя изсумтя развеселена и остави домашния си любимец на пода.

— Права си. Но няма да му даваш супа от омари.

— Ще се постарая, мадам. — Констанс се ухили, защото котаракът вече бе прехвърлил вниманието си към подгъва на нейната рокля, където висеше конец. Посегна с лапичка да го хване, после направи същото с другата. — Невярно същество, такова! Веднага се захласна по полата на друга жена.

Маделин се засмя и отвори вратата, а господин Наш направи пореден опит да хване конца. Разсеяна от играта на своя любимец тя стъпи на първото стъпало, преди да забележи, че в подножието на стълбите стои човек.

— Господин Бенет! — възкликна тя.

Той се поклони.

— Госпожо Уайлд.

Беше го виждала само на светлината на свещите в балните зали, а снощи — на лунна светлина. На ярката дневна светлина той беше поразителен. Косата му сияеше като лъснат махагон; раменете му изглеждаха още по-широки, а фигурата — още по-атлетична. Усмихна й се и очите му засияха. За миг Маделин загуби дар слово, когато той постави на първото стъпало обувия си в ботуш крак и се наведе напред.

— Канех се да почукам, а вие се появихте сякаш в отговор на моята молитва.

С известно усилие тя се отърси от транса си.

— Не е редно да хабите молитвите си за такива тривиални неща.

— Никога не омаловажавайте отношенията на един мъж с Всевишния — бързо парира той. — Няма нищо тривиално в копнежа ми да ви зърна.

— Не ви е струвало много усилия, за да го осъществите, ако е истина.

— Не — призна той весело. — Но започна ли да мисля за вас, нищо друго не е в ума ми. — Протегна ръка, до момента скрита зад гърба му. Стискаше малък, но изящен букет от бледожълти рози. — Така силно бях обладан от желанието да ви видя, че на минаване край цветарница се почувствах задължен да ви донеса тези.

Загубила обичайното си самообладание, Маделин премигна. Откакто Артър почина никой не й бе поднасял цветя. Никой от нехранимайковците и негодниците, които се навъртаха около нея в балните зали, не се отбиваше да я посети.

— Благодаря — промълви тя. — Прекрасни са. — Пое букета, но в следващия миг съжали. Означаваше, че приема вниманието му, което далеч не се оказваше толкова мимолетно, колкото твърдеше пред Лиъм. — Много сте мил лично да ми ги доставите.

— Нали? — ухили се той насреща й.

Възпитанието изискваше да го покани да влезе. Вътрешно Маделин се съпротивляваше. Тази граница тя нямаше да прекоси, било за него, било за друг мъж.

— Не очаквах подобно внимание. — Обърна се към прислужницата си. — Констанс, постави ги във ваза, ако обичаш.

Констанс наблюдаваше с неприкрит интерес разиграващата се пред очите ѝ сценка. По изражението ѝ Маделин прецени, че господин Бенет я е впечатлил силно; или поне фигурата му ѝ въздействаше по този начин. След думите на Маделин тя откъсна очи от него и пое розите.

— Да, мадам.

Неохотно влезе в къщата и почти се спъна в Господин Наш.

В това време Маделин се обърна към посетителя си. Той продължаваше да стои пред стълбището ѝ и ѝ се струваше все по-привлекателен.

— Канех се да изляза, сър. Извинете ме, но не е удобно да разговаряме повече тук.

Решително затвори вратата зад себе си.

Той не помръдна.

— Глупаво е да се извинявате. Откъде да знаете, че точно сега ще се появя пред дома ви, освен ако не сте надничали иззад завесите.

— Погледна я с надежда. — Не вярвам да е било така, а?

— Няма такова нещо!

Господин Бенет кимна.

— Значи е щастливо съвпадение.

Щастливо ли? Тя неволно премигна насреща му.

Усмивката му се разшири и стана по-чувствена.

— Сега ми се отваря възможност да ви предложа компанията си да ви придружа на разходката.

Трябваше да се досети, че ще последва нещо подобно. За съжаление направо губеше ума си в негово присъствие.

— Аз... Защо решихте, че излизам на разходка?

— Не ви чака карета, денят е прекрасен. Вече разполагате с привлекателен и чаровен придружител. Едва ли ще ми откажете.

— А ако търся усамотение? — опита се да възрази тя. — Или не сте готов да вървите толкова далеч, колкото ми се иска?

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Да не възнамерявате да ходите пеша до Хамстед Хийт?

Тя поклати глава и с периферното си зрение улови движението на друг мъж в далечния край на площада. Макар и не с лице към нея, нещо в стойката му отново породил съмненията ѝ, че някой я наблюдава и следи. Побиха я студени тръпки. Вероятно проявяваше прекалена

мнителност, но все пак... Май идеята за придружител не бе толкова лоша, пък било то и такъв обсебващ вниманието ѝ като господин Бенет.

— Не, господин Бенет. Тръгнала съм към Бонд стрийт.

— И тя не е близко.

Отдръпна се, когато тя заслиза по стъпалата.

— В такъв прекрасен ден? — Усмихна се, без да го погледне. — Раздвижването ще ми се отрази добре.

Той си сложи шапката и закрачи редом с нея.

— И аз си падам по раздвижването.

Не успя да се въздържи и му хвърли кос поглед. Очевидно бе в изключително добра форма.

— И предприемате дълги разходки?

Той се засмя.

— И това. — В думите му се съдържаше дълбок подтекст и тя мислено се наруга. — Прекарах сутринта в боксовия салон, а една разходка сега ще ми помогне да възстановя вътрешното си равновесие.

Представи си го гол до кръста и запотен. Маделин отчаяно се опита да намери друга тема за разговор.

— И сте се озовали чак тук? Вътрешното ви равновесие трябва да е доста разклатено.

Крачеше до нея, но не ѝ предложи да го хване под ръка, за което му бе благодарна. Достатъчно объркана се чувстваше близко до него, чуваше приглушените весели нотки в гласа му и за пореден път се убеждаваше колко силен и мъжествен е той. Сценката как седи на седалката в каретата с него не ѝ излизаше от главата. Ако се наложи да се облекне на ръката му и да усети колко твърди са мускулите му...

— Трудно ми е да кажа, че някога съм се чувствал по-нестабилен, госпожо Уайлд. — Тя изви рязко глава към него. Говореше лековато, но нещо в думите му я караше да си мисли, че има предвид нещо повече от равновесието си. — Ще бъдете ли така добра да хванете ръката ми? Чувствам се много нестабилен.

— Най-добре да спрете карета — предложи тя. — Не бива да рискувате здравето си, сър.

С известно съжаление той цъкна тихо с език.

— Докато идвах пеша насам не видях нито една.

— Обзалагам се, че съвсем скоро ще зърнем някоя.

— Приемам облога — отвърна той веднага. — Ако не срещнем карета, докато стигнем до Блумсбъри стрийт, ще ме хванете под ръка.

Маделин не допускаше, че няма да попаднат на карета дотам. Но все пак съществуваше известен риск. Бяха стигнали до площад „Ръсъл“ — тих и спокоен район. Ако загуби, ще се наложи да го хване под ръка и да се окаже доста близо до него...

— Добре. — За щастие, след по-малко от две минути завиха и тя зърна карета пред тях, спряла до коритото за поене на коне. — Загубихте, господин Бенет — обяви тя с известно съжаление. — Виждам карета пред нас.

Кочияшът започна да нагласява хомота; очевидно очакваше да го наемат.

Върху лицето на Дъглас се изписа разочарование.

— Добре ме изиграхте, госпожо Уайлд.

Кръстоса ръце зад гърба си.

— Тук живея — напомни му тя. — Често минавам по тези улици.

— Да, подозирах. Защо? — В отговор на свъсените ѝ вежди той побърза да продължи: — Тиха част на града е, но не е безопасно една дама да върви сама.

— Не съм сама.

— Не — промълви той. — Не и днес.

Маделин си даде сметка, че неволно се е приближила към него. Насили се да се отдалечи.

— Какво искате от мен, господин Бенет?

Той отново я погледна; изражението му бе замислено.

— Харесвам ви — обяви той след кратка пауза. — Бих искал да ви опозная по-добре.

— Защо?

— Интригуваща сте.

— Нищо подобно — възрази тя веднага.

Припомни си думите на Лиъм; май не биваше така бързо да се отказва от предложената му помощ. Все още Дъглас Бенет не я плашеше, ала ненадейно се бе озовал пред дома ѝ, а това не ѝ се нравеше; *никак даже*, повтори си тя.

— За мен сте.

— Защото не танцувах с вас ли?

— Да, доста се шокирах, признавам — съгласи се той. — Особено след като се убедихте колко добре се справям.

— Споменах също, че сте нехранимайко.

— С което ме зарадвахте — намигна ѝ той. — Но защо смятате, че знаете какво ме интригува? Като се изключат клюките, чути по мой адрес, вие не ме познавате.

Маделин се усмихна. Когато се видяха за пръв път, смяташе да го отпрати. Той обаче неизменно успяваше да я изненада.

— О, да. И къде точно сбърках? Да не сте загубили семейното богатство? Или сте загърбили предпочитанията си към танцьорките в операта?

— Семейното състояние е непокътнато — увери я той. — И не сте справедлива към танцьорките в операта. Много сериозно приемат работата си и това им помага при изпълнението. Нали не възразявате момичетата да си изкарват прехраната с таланта си?

Думите му ѝ прозвучаха правдоподобно, ала не възнамеряваше да му го признае.

— Не, естествено — отвърна тя привидно възмутена. — Не съди, за да не съдят теб. Придържам се стриктно към тази максима.

— Така ли? — Изглежда я многозначително. — Винаги ли?

— Нечестна ли бях към вас? Нещо невярно ли казах?

— Казахте, че ми било жал за моя приятел, задето се е оженил за сестра ми. Това не отговаря на истината. — Направи пауза и добави: — Бях доста изненадан, но и на двамата им желая много щастие.

Тя му хвърли бърз поглед, но не долови неискреност в тона му, а и изражението му бе ведро и открито. Загложди я съвестта, че го е осъдила така прибързано.

— А останалото?

— Там сте сто процентова права — призна той веднага. — Без съмнение съм чудесен танцьор, при това привлекателен, чаровен и от време на време съм склонен да сключвам облози.

Тя се засмя. Още една точка в негова полза: разсмиваше я, дори когато е наясно, че трябва да страни от него или направо да го отреже.

— Не бих се учудил — продължи той, снишавайки съблазнително глас, — ако от толкова вървене пеша сте огладнели. Да ви почерпя ли сладолед в „Гюнтерс“?

— Не съм гладна.

— Как така? След цялото това физическо натоварване аз умирам от глад.

Не говореше сериозно, както Маделин се досещаше. Крачеше енергично до нея и бързото ѝ темпо въобще не го затрудняваше. Самата тя малко се бе сгорещила и леко се задъхваше, а на него очевидно му нямаше нищо.

— Ще ви разбера, ако предпочетете да се отбиете в странноприемница, за да възстановите изгубените си сили.

Бяха стигнали Оксфорд стрийт, където движението бе далеч по-натоварено. Придружителят ѝ обърна глава към нея и я изгледа изпитателно.

— Въобще не съм изгубил силите си. Всичко у вас ме изпълва с жизненост. Мога дори да ви го покажа...

— За разлика от вас, сър, аз вярвам на думите на хората. Щом твърдите, че не сте уморен, значи е така.

Много хубаво му отговори, помисли си тя; или поне щеше да е така, ако бе успяла да го изрече овладяно и хладно, а не задъхано, с приглушен глас. От начина, по който очите му се стоплиха, разбра, че е обърнал повече внимание на тона ѝ, отколкото на думите.

— Искане ми се да вярвате и на моите думи — промълви той. — Никога не съм ви лъгал и никога няма да го сторя.

— Никога ли?

Искаше и това да го изрече иронично, а излезе приглушено и изпълнено с надежда.

Той отново реагира на тона ѝ. Усмивката му изчезна, а пръстите му стиснаха нейните.

— Никога — обеща той.

До тях мина файтон толкова близо, че веещата се опашка на коня докосна полите на роклята ѝ. В следващия миг господин Бенет я завъртя, почти я вдигна от земята и застана между нея и файтона. Тя се вкопчи в реверите на дрехата му, за да запази равновесие, прекалено изненадана, за да проговори. Никой не го бе правил откакто Артър почина. Беше свикнала сама да се грижи за себе си и да държи всички — особено мъжете — на разстояние. Само този джентълмен отказваше да стои далеч, а и тя често забравяше да не го допуска близо до себе си.

— Добре ли сте? — попита господин Бенет.

Едва тогава си даде сметка, че е обгърнал с ръка талията ѝ. Като се има предвид как тя се бе вкопчила в жакета му, те направо се бяха прегърнали на Оксфорд стрийт посред бял ден. Вместо да се почувства неловко от подобно поведение на публично място или да се ужаси от липсата на самодисциплина, тя изпита дълбок копнеж. Това също не ѝ се бе случвало след смъртта на Артър.

— Да — промълви тя немощно. — Добре съм.

Той не я пусна; нито пък тя него.

— Безобразие е как хората карат из Лондон — отбеляза той.

— Да. — Сърцето ѝ биеше учестено. С известно усилие отдръпна ръцете си от реверите му. — Благодаря.

За момент той само я изгледа, все едно го е накарала да си свали гарда; погледът му бе ясен и леко озадачен. Отвори устни, но не каза нищо; после свали ръка от кръста ѝ и отстъпи.

— Сега вече настоявам да ви заведем на сладолед. Това е най-малкото, което мога да направя, за да се извиня, че ви сграбчих така.

Тя усети как руменина залива страните ѝ и сведе поглед. Той попадна върху ботушите му, сега обилно опръскани с кал. Премигна и си погледна полата; не се изненада от пръските и по нея. Вдигна очи и установи, че и господин Бенет ги е забелязал.

— Сестра ми би изпаднала в пълно отчаяние, ако любимата ѝ рокля е толкова изцапана — обяви той опечалено. — Трябваше да съм по-бдителен за безразсъдните идиоти, които препускат по Оксфорд стрийт. Аз съм виновен, задето ви приближих толкова близо до бордюра.

— Ботушите ви са несравнено по-мръсни — обърна му внимание тя.

Той сви рамене.

— Кожа се чисти къде-къде по-лесно от плат.

— Защо решихте, че това е любимата ми рокля?

Сведе очи, после отново ги вдигна и очите му срещнаха нейните.

— Няма начин да не е. На нейния фон очите ви сияят.

Маделин изпита дълбоко подозрение дали това не се дължи повече на неговото присъствие.

— Най-обикновена рокля — промърмори тя.

Той отново ѝ предложи ръка.

— И те са най-обикновени ботуши.

Бяха скъпи, от качествена кожа. Той бе проявил рицарски жест, какъвто мнозина вероятно биха направили, но оставаше факта, че именно Дъглас Бенет го стори в действителност. Само той прояви настойчивост въпреки нейните опити да го отстрани; само той я обезоръжаваше с чара си и тя се почувства задължена да признае пред себе си, ако не пред него, колко много ѝ допада компанията му. Харесваше ѝ обземащото я вълнение при неговата поява. Приятен ѝ бе начинът, по който я разсмива, въпреки решимостта ѝ да се въздържа. Всъщност — изпитваше дълбока наслада отново да се смее. Отдавна не го бе правила толкова често и искрено, както ѝ се случваше, когато е с него.

Този път го хвана под ръка без колебание; този път се движеше по-близо до него и усещаше допира на лакътя му и аромата на сапуна му; този път...

Този път се надяваше да е откровен, когато твърдеше, че желае да я опознае по-добре.

ГЛАВА ОСМА

За пръв път Дъглас не знаеше какво да каже.

Привидно постъпи най-естествено, вдигайки Маделин Уайлд, за да я предпази от файтона. Баща му би постъпил така с майка му, а и Бърк би направил същото за Джоун. Съвсем естествен, джентълменски жест.

А сега вече знаеше какво е усещането да я държи в ръце и колко е красива, когато не се старае да го отпрати. Докато я държеше толкова близко, а тя се бе вкопчила в него, за момент изпита силно... благоговение.

Щеше му се да е наясно какво всъщност означава то и как е редно да реагира. Колкото и приятно и вълнуващо да бе да флиртува с нея, той желаше нещо повече. За жалост, бе невежа какво още се прави при преследването на жена. Имаше опит във флиртуването и очароването, но бе свършено безпомощен как се постига по-сериозна и трайна връзка. Та той дори нямаше представа какво всъщност иска; да, нещо повече от флирт, повече от краткотрайна връзка, ала определено не и нещо... невъзвратно.

Невъзвратно означаваше женитба, а Дъглас не бе готов да стигне дотам. Падаше си по сервитьорките в кръчмите и танцьорките в операта — все жени, които не очакваха мъж с неговото обществено положение да се ожени за тях. Погледна крадешком госпожа Уайлд. Никоя кръчмарска прислужница не можеше да се мери с нея — с лекия ѝ акцент, с тайнствената усмивка и златните къдрици, които копнееше да види разпилени по голите ѝ рамене. Тя е вдовица, повтаряше си той; независима жена. Най-вероятно и тя не желае нещо невъзвратно. Та тя дори не се бе съгласила да танцува с него досега. Отлично съзнаваше, че той я желае и определено го намираше за привлекателен. Беше въпрос на време и настойчивост от негова страна, преди да се озоват в леглото. Никога досега не бе така решен да накара жена да го хареса. След като успее — и тя започне да жадува за неговата компания така както той жадува за нейната — ще ѝ покаже колко

грижовен и предан може да бъде. Щяха да са му необходими години, за да осъществи всички фантазии, които си представяше с нея, и веднъж попаднала в ръцете му — тръпнеща и желаеща — ще направи всичко по силите си, за да я накара никога да не поиска да я пусне.

Но чакай. Разтревожен спря този ход на мисли. Щом тя няма да поиска да го напусне, нито пък той — нея, това вече звучи... за постоянно. А само една малка крачка дели „за постоянно“ от „невъзвратимо“.

Мили боже, това ли се бе случило на Бърк? Някога Бърк смяташе Джоун за най-бясната Фурия в Лондон, или поне така твърдеше. Настояваше, че ще му навлече беди и смяташе да я избягва. Дъглас дори се почувства виновен, когато помоли приятеля си да наглежда сестра му, докато той и родителите му са извън Лондон. А само месец по-късно Джоун се омъжи за Бърк. Някакъв скандал трябва да е станал причина, макар Бърк да бе забърквал куп скандали, без да му мигне окото, да не говорим да стигне до брак. Никой от познатите на Дъглас не бе така дързък, така имунизиран срещу женитбата и така небрежен по отношение на порядъчността от Бърк... Но и никой не бе го закарал в църквата с опрян връх на сабя в гърба, нали? Дъглас завари там Бърк да крачи напред-назад, сякаш няма търпение церемонията да се състои. След посещението си на площад „Хановер“ онзи ден Дъглас съвсем ясно видя колко доволен е приятелят му от съдбата си. Щом се случва човек от типа на Бърк да се подхлъзне и да попадне в капана на семейната обвързаност, значи никой друг не е застрахован.

Нали?

Отново хвърли поглед към госпожа Уайлд. Дали го държи на разстояние, защото иска брак? Хората наистина шушукаха за нея, но предимно колко е недостъпна. Джоун спомена, че единственият скандал, свързан с нея, е относно евентуалните ѝ родители. Спенс я нарече дъщеря на куртизанка, но тя упорито отхвърля всичките му опити да я очарова. По дяволите, отне му цяла седмица сериозни усилия, за да я склони да се разходи с него и да го хване под ръка.

Госпожа Уайлд посочи кой магазин иска да посети. Той задържа кавалерски вратата, а после се отдръпна и заразглежда изложените перодръжки. Малката книжарница обаче нямаше с какво толкова да задържи вниманието му. Неволно дочу как тя поръчва доста голямо количество хартия и няколко шишенца с мастило, които да бъдат

доставени в дома ѝ. От поведението на собственика Дъглас заключи, че подобна поръчка е нещо обичайно за нея.

Замисли се за глупавия облог със Спенс. За какво ѝ е толкова хартия? Дори майката на Дъглас, която поддържаше връзка с куп приятели из цяла Англия, готови да клюкарстват, не пишеше толкова много писма, че да се нуждае от такова количество хартия. Освен това госпожа Уайлд не поръча фина, гланцова хартия, подходяща за писма, а по-обикновена, която не се двоумиш дали да хвърлиш в огъня, ако не си доволен от написаното.

— Явно се готвите да пишете роман — отбеляза той, когато излязоха от магазина.

Тъмните ѝ очи го стрелнаха.

— Не ми правите впечатление на човек, който се интересува от романи.

Дъглас се ухили.

— Съвършено вярно. Книгите не ме влекат особено.

Тя се усмихна.

— Много сте изпуснали. Благодарение на романите историята става истинска и позната. Те превръщат науката и философията в нещо разбираемо. Не подлежат на сравнение с нещо възложено от учител или преподавател.

— Не ми се рискуваше и затова избягвах всичките. — Извърна глава, за да я погледне. Този път го бе хванала под ръка без възражения и му бе приятно да я усеща до себе си. Ако успее да я разсмее, щеше да се чувства пълен победител. — Значи възнамерявате да пишете роман?

Устните ѝ се извиха, сякаш се радва на несподелена шега.

— Не.

Дяволите да вземат Спенс. Ако не беше облогът, Дъглас нямаше да забележи дали тя поръчва хартия, достатъчна за отпечатването на „Лондон Газет“ в продължение на година. От друга страна, ако Спенс не го беше предизвикал, той едва ли щеше да си даде труда да я издири. Реши още известно време да се въздържа от окончателно решение.

— Поезия? — направи нов опит той. — Пиеса?

— Нито едното, нито другото.

— Да не държите печатарска машина във всекидневната си? — засмя се той.

Тя рязко се извърна към него.

— Какво?!

— Закупихте достатъчно хартия да печатате седмичник.

Тя премигна, но после се засмя. Пръстите ѝ леко стиснаха ръката му.

— Каква нелепост!

Усмивката на Дъглас се стопи, защото с известно закъснение осъзна колко сериозно я е стреснал. Какво означаваше това? Изключено бе тя лично да печата „50 начина да съгреша““. Но същевременно... това обясняваше факта защо никой не знае откъде се появява брошурата. Доброто му настроение се помрачи. До момента не си бе давал сметка колко силно желае цялата тази история да се окаже безсмислица. Ако тя е лейди Констанс и той помогне на Спенс да разкрият самоличността ѝ, Дъглас се съмняваше, че някога тя пак ще го хване под ръка, да не говорим за всичко друго, което си представяше, че правят заедно.

— Едва ли съм използвал толкова хартия през целия си живот — продължи той.

Бореше се да разбере дали истински желае да намери отговор на дилемата, пред която Спенс го изправи. От една страна — да, отчаяно искаше; историите на лейди Констанс бяха увлекателни, еротични и невъздържани. Мисълта как Маделин седи отпусната на стол, гола и възбудена, го изпълваше с жажда да я обладава.

От друга страна, изпита внезапно желание да се държи благоприлично с облегалата се на ръката му дама. Да, любопитстваше да узнае тайната ѝ, но какво право имаше Спенс на това? Приятелят му се интересуваше единствено от примамливата сума. Пет пари не даваше как разкриването ще ѝ се отрази. За разлика от него обаче Дъглас все повече и повече започваше да държи на нея.

— Нима не знаете как се пишат писма? — попита тя и го изтръгна от все по-тревожните му мисли. — Или изпитвате затруднение при четенето им?

— Лесно се четат думи върху хартия — отвърна той. — Ще ми се да мога да разчета вас и какво е написано в сърцето ви.

Погледна го изненадано; съзнателно приблигна до шеговит тон; а в отговор неговият прозвуча изпълнен с копнеж.

— Не съзнавате последиците — промълви тя.

— Ще ми се да разбере.

След няколко мълчаливи крачки тя се обърна към него:

— Защо? Това е далеч повече от предмета на облога.

Той постави нежно длан върху ръката ѝ.

— Не съм тук заради облога.

Тя извърна глава и се загледа напред. За пръв път на Дъглас му се прииска да се ползва с по-сериозна репутация. Защо не прояви повече внимание и сам не забеляза Маделин? Вече не преставаше да мисли за нея, а това нямаше нищо общо нито с подозренията на Спенс, нито с неговата гордост. Не познаваше втора жена като нея. С цялото си сърце желаше Спенс да греши. Не защото не му беше приятно да си представя как Маделин измисля и описва еротични преживявания — боже, направо се надяваше това да отговаря на истината — а защото Спенс възнамеряваше да я унижи публично. Дълбоко се съмняваше, че тя ще се усмихне и ще го отмине като нещо маловажно, ако Спенс опетни името ѝ... с помощта на Дъглас.

По дяволите! Пъклена, гадна ситуация!

За да прогони мрачните си мисли, я заведе в „Гюнтерс“. Седнаха на площад „Бъркли“ под кленовите дървета и поръчаха мискетов сладолед. Дъглас се опита да я предразположи да си разкрие душата. Това бе неговата стихия; постигаше го, като пусне целия си чар в ход. Но не успя да постигне много за толкова кратко време и не след дълго тя пожела да се прибира. Почувствал се безпомощен, той я изпрати обратно до площад „Брънзуик“. Времето му изтичаше.

— Тази вечер ще излизате ли?

Прецени за по-разумно да зададе ребром въпроса, вместо да се надява да получи тази информация, приблигвайки до намеци.

— Още ли разчитате да ме склоните да танцуваме?

— Определено — ухили се той. — Но много повече ми се иска да ви видя отново.

— Толкова скоро? Още тази вечер?

Не искам да те оставя и сега, помисли си той, с което сам се изненада.

— Да.

Директният въпрос видимо я изненада, но не неприятно. Дъглас се молеше това да означава, че тя е толкова впечатлена от него, колкото и той от нея. Просто не вярваше колко е възхитен от всичко у нея: как люлее бедрата си; тайнствената ѝ усмивка; сияещите ѝ очи, когато се разсмее. Щеше да е жестоко и несправедливо, ако тя не е привлечена ни най-малко от него. Щеше да означава, че напълно е загубил подхода си към жените. Обикновено долавяше всеки нюанс в поведението на дамите и в момента вътрешното му чувство му говореше, че Маделин не само го желае, но и започва да го харесва.

— Господин Бенет... — подхвана тя.

— Дъглас — спря я той. — Моля те.

Тя трепна.

— Защо?

Той се наведе към нея.

— Вече сме приятели, нали?

— Приятели?

— Да, приятели — повтори той, за да заличи прокрадналото се в тона ѝ съмнение. — Бихме могли да се разхождаме заедно, да ходим по магазините и дори да пояздим.

— Да яздим? — Смехът ѝ преливаше от удивление. — Аз не поддържам коне, господин Бенет.

— Аз ще се погрижа. — Почувства се доста добродетелен — все пак не ѝ предложи да го яхне. *Приятели*, напомни си той, а не любовници... Засега. — Какво ще кажеш за утре сутрин?

— В никакъв случай!

— А вдругиден? — не се предаваше Дъглас. — Или по-вдругиден?

Стигнаха до къщата ѝ. Тя измъкна ръката си, изкачи двете стъпала и се обърна към него.

— Наистина ли сме приятели?

— Да, така смятам. — Усмихна ѝ се с надежда. — Много искам да съм твой приятел.

— А не нещо... повече?

Той се изкачи едно стъпало и се наведе към нея.

— Знаеш, че искам и нещо повече — промълви той, без да откъсва поглед от очите ѝ. — Но искам също да съм ти приятел. Човек,

с когото да ти е спокойно, на когото да се доверяваш и когото да търсиш за помощ или съвет. Когото би искала да виждаш всеки ден.

Тя се усмихна.

— Какви прекрасни състояния. Разбирам защо те смятат за най-чаровния мъж в Лондон.

— И с пълно право.

Тя го изгледа изучаващо, но продължаваше да се усмихва.

— Ще ми се да ти вярвам.

— Ела да поядиш с мен — не закъсня да й предложи Дъглас. — Или да се повозим на карета, ако не обичаш да яздиш. Или на разходка, ако не обичаш да се возиш.

След кратка пауза тя кимна.

— Може и да стане.

— Прекрасно. — Наведе се, за да скрие победоносното си изражение, ала когато вдигна отново поглед видя застиналото й лице. То вече не бе спокойно и сияйно, а нащрек. Тя обаче вече не гледаше него; гледаше над рамото му, към далечния край на площада. — Какво има?

Тя не помръдваше, но рязко върна погледа си към него. Отдалече сигурно изглеждаше овладяна, но отблизо Дъглас забеляза как пребледнява.

— Нищо. Просто се стреснах.

— От кого?

Без да разбере как, той знаеше какво я е разтревожило.

Хвърли му бърз, но изпитателен поглед.

— Около „Гюнтерс“ се навърташе някакъв мъж, после и по Бонд стрийт, а току-що се появи и на площада.

Той изруга наум.

— Някой те следи, така ли?

Тя се поколеба.

— Вероятно е нов съсед. Напоследък често го виждам. — Отстъпи назад. — Благодаря, че ме изпратихте, господин Бенет.

— Дъглас — повтори той.

— Хубав ден.

Зад гърба й прислужницата отвори вратата, сякаш бе чакала и Маделин се шмугна в къщата. Вратата се хлопна и той чу как резето се спуска.

Дъглас не се славеше със склонност към бездействие; обичаше спречкванията и дори не му бе нужна незаслужена обида, за да се впусне в препирня. Ако някой следеше Маделин Уайлд — и него — докато се движеха из града и дори шпионира около дома ѝ, Дъглас с радост ще му даде урок.

Обърна се без резки движения. Престори се, че си наглася шапката и поглежда колко е часът. Междувременно огледа площада. Да, наистина, на отсрещната страна бавно се разхождаше мъж. Дъглас изчака и беше възнаграден: човекът се обърна и го погледна; по-скоро не него, а къщата на Маделин. Направи го небрежно и бързо, после продължи и сви зад ъгъла. Това бе достатъчно за Дъглас. Знаеше кой е мъжът и се досещаше защо се навърта наоколо.

Твърдо възнамеряваше да предприеме мерки.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Същата вечер откри онзи, когото търсеше, в един от по-представителните салони за игра на карти в Уайтчапъл.

— По-голяма квартира ли си търсиш?

Филип Олбрайт го изгледа озадачено.

— Не.

Според точната информация на Дъглас Филип Олбрайт живееше, подобно на доста млади мъже с умерени доходи, в преустроеното на ергенски квартири имение „Олбани“.

— Чух, че прекарваш доста време на площад „Брънзуик“. Там има някои прилични къщи. — Направи пауза, доловил смущението по лицето на събеседника си. — Но щом не търсиш къща за наемане, значи се навърташ там заради жена, нали?

Олбрайт пристъпи от крак на крак.

— Може би...

Дъглас се ухили.

— Не се притеснявай. На никого няма да кажа. Ще проявя дискретност, стига жената да не е Маделин Уайлд.

— Защо реши така? — попита Олбрайт гузно.

— Забелязали са те да наблюдаваш дома й. Изнервяш дамата. Моля те да престанеш.

Олбрайт се прокашля. Очите му зашариха из помещението сякаш търсеше как да се измъкне.

— Не исках да тревожа никого.

— Повечето дами биха се разтревожили и ако висят пред къщата им, и ако ги преследват из града — отбеляза Дъглас. — Особено пък вдовиците.

— Тя ли те прати да ме предупредиш?

— Не. Дори не знае, че се познаваме. Дойдох по собствено усмотрение. — Дъглас се приближи към него. — Но ако Уилям Спенс има нещо общо с честото ти присъствие на площад „Брънзуик“, махни се, преди да стане късно.

Олбрайт най-после го погледна в очите.

— Какво значи това?

— Наясно съм с плановете на Спенс. — Скръсти ръце. — И на мен направи същото предложение.

— Аха... — Изражението на Олбрайт стана кисело. — И ти си решил да ме изпревариш, а? Затова ли ме предупреждаваш? Видях ви заедно. Стори ми се необичайно точно ти да си с почтена дама. Трябваше да се досетя, че зад това се крие нещо повече.

Дъглас пусна край ушите си обидата по негов адрес. Да, предупреди Олбрайт да не се навърта около нея, но искаше да разбере какви ги е наговорил Спенс на Филип и какво евентуално е узнал Филип за Маделин. Правеше го, за да я предпази, а не за да я шпионира, утеши се той. Намеренията му бяха несравнимо по-почтени от тези на Спенс или Олбрайт.

— Явно иска да ни противопостави един на друг. Впрочем, на теб колко ти предложи?

— Половината от наградата на Четвъртън.

Вече разкрит, Филип явно нямаше намерение да увърта повече.

— Само половината? — Дъглас вирна вежди. — За всичките ти положени усилия? Не си се спазарил добре.

Олбрайт се намръщи.

— А колко...

— Три четвърти. — Махна небрежно. — Впрочем, по мое мнение, останалото е по-голям дял, отколкото заслужава... дори ако дамата е онази, която подозира. Но едва ли ще се окаже така.

Олбрайт се усмихна кисело.

— Делът може и да е по-голям, но познаваш Спенс. Играе, за да спечели. А сигурно има сериозно основание да я смята за нарочената особа, щом се е обърнал и към двама ни да я търсим. — Изгледа Дъглас изпитателно. — Каж ми, Бенет: питаш, защото също възнамеряваш да спечелиш, или тя наистина те е заинтригувала? Ако е първото, разговорът ни е приключил. Всеки сам за себе си и така нататък. Но ако е второто...

Разполагаше с част от секундата, за да прецени колко вярва на Олбрайт. Бяха състуденти, често се изправяха един срещу друг на боксовия ринг и играеха карти. Олбрайт беше добър другар, не бе

измамник и като цяло бе почтен и честен. Да, и той обичаше да се обзалага, но никога не прибягваше до мошеничество.

— Второто — призна той тихо. — Ако Спенс я съсипе, ще го убия.

Другият мъж видимо се поотпусна.

— И на мен ми се стори така. Никога не съм те виждал толкова увлечен по жена. Дори не ме забеляза, когато вдигнах шапка, за да те поздравя, нали?

Дъглас премигна.

— Кога?!

— Пред „Гюнтерс“. — Филип се развесели. — Тя ме видя.

— Разбрах. Усетих как се изплаши. Откога я следиш?

— От близо месец.

Две седмици по-дълго, откакто Дъглас се виждаше с нея. Спенс очевидно бе станал нетърпелив.

— Ще престанеш ли?

Олбрайт кимна.

— Щом настояваш. — Поклати печално глава. — Имах съмнения доколко ще успея, но хиляда паунда щяха да ми дойдат добре. Ще кажа на Спенс да ме остави на мира.

— Точно така. Не, чакай. Не го прави.

Дъглас мислеше трескаво. Ако Олбрайт съобщи, че се отказва, Спенс вероятно ще намери друг да следи Маделин. Олбрайт поне бе джентълмен; да, предизвикваше тревогите ѝ, но никога не би я наранил или опитал да я сплаши. Не всеки от другите познати на Спенс притежаваха същите благородни обноски. За нищо на света Дъглас не искаше Спенс да прати някой от тях да следи Маделин. Трябваше да има начин да обърнат нещата срещу Спенс...

— Склонен ли си да го подведеш?

— Моля?!

— Според Спенс тя е лейди Констанс. Аз съм сигурен, че не е. — Дъглас въобще не бе сигурен, но се съсредоточи върху основната си цел: да предпази Маделин. Най-лесно щеше да го постигне, ако обърка плановете на Спенс. Без да се смята за особено интелигентен, от време на време съумяваше да скрои някой хитроумен номер. Случаят сега едва ли бе кой знае колко заплетен. А ако си изиграе правилно картите, ще излезе герой от тази история — нещо, срещу което нямаше нищо

против. — Мен парите въобще не ме интересуват, но защо ти да не изкараш малко?

Филип Олбрайт го изгледа дълго и изучаващо. За миг Дъглас си помисли, че ще му се изсмее или ще му обърне гръб, защото не му вярва или изпитва съмнения, но събеседникът му каза:

— Добре. Как да постъпим?

ГЛАВА ДЕСЕТА

В продължение на две седмици господин Бенет твърдеше, че са приятели.

Редовно се отбиваше да я види; не всеки ден, но достатъчно честно, та тя да започне да очаква посещенията му. Наричаше я Маделин и преодоля съпротивата ѝ да го нарича Дъглас, като я поправяше всеки път, когато се обръщаше към него с „господин Бенет“. Носеше ѝ подаръци: пресни портокали, книжка със стихове, красив чифт перодръжки от лебедови пера.

— За да изпишеш всичката онази хартия — обясни ѝ той със смях в очите.

И тези, и другите подаръци, тя приемаше с благодарност. В края на краищата това не бе проява на интимност или любовен жест, а от опит вече се убеди колко е безсмислено да спори с него. Накрая не само приемаше подаръка, но и — колкото и да се съпротивляваше — упоритостта му я развеселяваше. Пък и Констанс правеше страхотен портокалов мармалад.

Констанс, впрочем, намираще всичко у господин Бенет за страхотно.

— Браво, мадам — промърмори нахаканата прислужница след едно от гостуванията му. — Ще свърши работа до появата на господин Стийл.

— Кой е господин Стийл? — изуми се Маделин.

— Икономът, който е редно да наемете. — Констанс раздигна приборите от чая. — Макар работното му място да е застрашено сега, когато господин Бенет ви изпраща вечер.

Отговаряше на истината, независимо от противоречивите чувства на Маделин. На повечето от събиранията, на които ходеше, присъстваше и Дъглас и той неизменно настояваше да я съпроводи до дома ѝ. Беше далеч по-удобно, отколкото да наема карета, а и винаги успяваше да я разсмее докато стигнат до вратата ѝ. Нито веднъж не поиска да влезе, нито направи опит да я целуне. Всичко бе толкова

приятелско. Маделин дори започна да се пита дали не си е въобразила първоначалното му, неподправено привличане към нея.

— Ничие работно място не е застрашено — заяви тя строго.

— Засега — вметна Констанс.

— Кой е този господин Стийл? Нали не си обещава на никого работа?

Прислужницата я погледна засегнато.

— Никога, мадам!

Маделин свъси вежди и я изгледа подозрително.

— Господин Стийл истински ли е, Констанс?

— Още не. — Вдигна подноса; в очите ѝ се появи замечтано изражение. — Но си го представям. Достатъчно висок е, за да стига до най-горните полици в килера с провизии, а също така е и силен. Не би се затруднил да отнесе на ръце момиче, ако случайно си изкълчи глезена. Светлокос е. Светлокосите мъже са толкова привлекателни. Има зелени очи и палаво чувство за хумор. Това качество у мъжете ми допада, заедно с широките им рамене и потреперващите мускули. Малкото му име е Джеймс или Джефри, или нещо подобно, което лесно се лее от устата на млада жена.

— Сигурна ли си, че такъв иконом съществува? — полюбопитства господарката ѝ. — Определено е нещо повече от обикновените икономи.

— За вас искам само най-доброто, мадам. Господин Стийл трябва да е най-добрият иконом в цял Лондон. Но няма причина да не е висок, привлекателен и силен.

Прислужницата се ухили и изнесе подноса от стаята.

Все още усмихната Маделин отиде до прозореца. Двете съседски момченца гонеха обръч по тревата, а бавачката им ги наблюдаваше; карета с две дами сви зад ъгъла. Площад „Брънзуик“ беше спокойно и тихо място, обитавано от възпитани и почтени граждани.

Нищо в гледката не предизвикваше тревога. Доскоро в далечния край редовно присъстваше мъж: или четеше вестник, или стоеше облегнат на оградата от ковано желязо. От известно време никакъв го нямаше. Първоначално изпита облекчение и си помисли, че си въобразява, но напоследък все по-често се питаше дали честите посещения на Дъглас нямат нещо общо с това.

Така е по-добре, прецени тя. Има оправдание да се защити пред Лиъм. Той бе наясно с вниманието, което ѝ оказва Дъглас. Два пъти я попита дали не е започнало да ѝ става приятно, но тя разпалено възрази. Ставаше обаче все по-трудно и по-трудно да отрича, независимо от обясненията, че Дъглас не представлява никаква заплаха. *Той е само приятел*, изрепетира си тя как заявява на Лиъм. И тутакси направи гримаса, защото си представи реакцията му. Едва ли ще повярва на легендите ѝ, че Дъглас е новият ѝ пазител, но положително ще съумее да го убеди, че всички останали я оставят на мира, когато Дъглас е до нея.

Ала въпреки всичко... точно това я изпълваше с противоречиви чувства. Би трябвало да е доволна — направо приповдигната — защото забавен, грижовен мъж се е сприятелил с нея. Какво по-хубаво? Все едно има брат, готов да я защитава, без да иска свободата ѝ в замяна. Но защо ѝ бе трудно да изпитва сестрински чувства към Дъглас?

Даде си сметка, че зяпа през прозореца. Дразнеше се на себе си, но и на Дъглас. Няма начин да не е наясно какво прави; съзнаваше колко е привлекателен, чаровен и страшно забавен. С целомъдреното си и предразполагащо приятелство вероятно се опитва да я накара да лудне по него. Насърчи ли го, още тази вечер ще я отведе в леглото и ще я люби цяла нощ.

Не! Маделин тръсна глава, за да прогони подобна мисъл. Целта ѝ не бе да го държи гол в ръцете си, а той да прави каквото му хрумне с език и пъргави пръсти и да я докара до полуда, нито да се събужда в обятията му и да вижда палавата му усмивка, докато тя потреперва от близкото му присъствие. Не искаше и да си представя как прекосява бална зала пълна с гости, а той я обгръща с ръце по време на танц и доказва, че тя не е ледена вдовица, а жена, която е била прекалено дълго била самотна...

Затвори очи. Нима е възможно да започва да се увлича по него? В такъв случай би била най-голямата глупачка в Лондон. Та той е комарджия, нехранимайко, чаровен женкар, а продължава да проявява интерес към нея само защото тя не се озова на часа в прегръдките му. Приличното му държание и галантното поведение са просто роля, която играе. Умението му да я размива пък бе част от пъкления му план да я съблазни.

Няма какво друго да е.

След поредната безсънна нощ Маделин стана рано, облече се и излезе. Само към един човек можеше да се обърне за съвет по такъв въпрос; само един човек щеше да я изслуша, без да я съди и без да спомене думичка на друг. Извървя бързо разстоянието до Бериук стрийт и потропа с чукчето по вратата на елегантна тухлена къща.

Майка ѝ още закусваше.

— Скъпа — зарадва ѝ се Адел Дантес и стана от масата, за да я поздрави усмихната, — очарована съм да те видя.

— Отлично изглеждаш, мамо.

— Благодаря, скъпа. Много си мила и знаеш как да поласкаеш суетата на една възрастна жена.

Маделин се засмя.

— Суетна — да, но не и възрастна.

Целуна майка си по бузата.

Адел пое ръцете ѝ, също я целуна, но не я пусна. За миг изгледа Маделин изучаващо.

— Струваш ми се тревожна.

— Нищо не ти убягва — съгласи се дъщеря ѝ кисело.

— Не казвам, че изглеждаш зле, скъпа. Тревогата е в очите ти, а не по лицето. — Майка ѝ я покани с жест да седне. — Сесил, донеси нещо за госпожа Уайлд.

Прислужницата донесе още едно чайниче с чай и прибори за Маделин, а Адел ѝ направи знак да ги остави сами.

— Дошла си да обсъдим проблема ти или за да избягаш от него?

— Добре ме познаваш, мамо.

Отговаряше на истината. Дори да минеха седмици, без да види майка си, Адел винаги долавяше кога нещо я тормози.

Хвърли ѝ укорителен поглед.

— Майка съм ти. Разгадавам всичките ти настроения, откакто беше дете.

Маделин доля още чай в чашата си и се загледа как капките се разпръсват в кехлибарената течност. Майка ѝ продължаваше да държи на финия френски порцелан, толкова тънък и прозрачен, че през него се виждаше светлината.

— Ще ми се и сега да ме е връхлетял обикновен, детински проблем.

— Разбирам. Той как се казва.

Младата жена остави лъжичката в чинийката.

— Защо реши, че е мъж?

Адел направи гримаса.

— Това е в природата им. Какво ти причини? Да пратя ли Кантон да го застреля?

— Не.

— Не? — Веждите на майка ѝ се стрелнаха нагоре. — Не заслужава да бъде застрелян или предпочиташ ти лично да го сториш?

Отварянето на вратата и появата на херцога на Кантон ѝ спести необходимостта да отговори. Беше едър и грубоват, с оредяваща коса и изпъкнал корем. Определено не бе привлекателен, но бе изключително добронамерен.

— Маделин? Добро утро, скъпа.

Подаде му бузата си и той я целуна ласкаво.

— Добро утро, Ваша светлост.

— Каква рядка наслада за мен: закуска с две красиви жени.

Намигна и дари Адел с далеч по-страстна целувка. Маделин забеляза как лицето на майка ѝ засия. И преди бе наблюдавала подобна метаморфоза, но поради някаква причина този факт привлече вниманието ѝ.

Херцогът заобиколи масата и започна да вдига похлупаците на подносите.

— Има ли херинга?

— Винаги има херинга — отвърна Адел.

Той повдигна поредния капак.

— О, да. Ето я. — Погледна Маделин, докато пълнеше чинията си. — Дано си дошла да убедиш майка си да прекара зимата в Хемпшър.

Основното имение на херцога, огромно и с пасторална красота, тъй нареченият „Линтън Хол“, се намираше в Хемпшър. Откакто се помнеше, херцогът предприемаше опити да убеди Адел да му гостува за по-дълго време и всяка година се проваляше. Адел се чувстваше у дома в града, с цялото изобилие от магазини и театри. Всеки път, когато се поддаваше на увещанията на Кантон и отиваше в Хемпшър, намираше основание да се върне в Лондон до седмици, ако не и дни.

— Никога не го прави — обади се Адел, като не остави Маделин да отговори. — Нима ще ме откъснеш от единственото ми дете и ще ме затвориш в „Линтън Хол“? Ще се поболея.

Кантон изсумтя.

— Никога. Не бих го допуснал. Но ела за коледния фестивал, скъпа, и ще промениш мнението си.

Адел махна небрежно.

— Всяка година твърдиш така, а винаги е толкова студено и влажно. В града човек поне може да отиде на театър, когато вали.

— Ще поканя оркестър, само и само да ти е приятно. Тогава ще дойдеш ли? — не се предаваше той.

Тя сви устни.

— Ще се наложи да си взема всички налични тоалети.

— Ще наема гвардия модистки и шивачки. Има предостатъчно място. — Погледна Маделин с очакване. — А и дъщеря ти винаги е добре дошла във всеки мой дом. Сигурно ще ѝ допадне свежия въздух.

Маделин не се въздържа и му се усмихна.

— Може би... — промълви тя.

Адел вдигна безпомощно ръце, но дъщеря ѝ долови, че ѝ е трудно да сдържи усмивката си.

— Явно трябва да разбере кои са истинските му съюзници.

— Това ми звучи като прелюдия към победата ми — обяви херцогът. — За Коледа в Хемпшър!

Вдигна чашата си с кафе за тост и всички се засмяха.

Маделин наблюдаваше как майка ѝ се шегува с херцога, докато закусва, а двете дами пиеха чай. Познаваше Кантон, откакто се помнеше. Винаги бе присъствал в живота ѝ и се бе държал мило, добре и весело. През детството ѝ в джоба му винаги се намираха бонбони за нея; когато порасна, ѝ подаряваше панделки или я водеше в менажерията; за сватбата ѝ подари великолепен чифт диамантени обици. Беше ѝ повече баща от истинския, когото смътно помнеше. Беше едва шестгодишна, когато Анри Дантес почина. Свързваше го само с няколко песни и с една разходка в парка, когато пускаха хвърчило.

Не, не само това. Не бе забравила и разправиите му с майка ѝ. В ръцете на Анри, страстен комарджия, не се задържаше и паунд, защото постоянно залагаше на едно или друго. И най-често губеше, което

предизвикваше препирните; още като дете го бе осъзнала. Помнеше как веднъж се скри зад един стол, докато майка ѝ му крещеше на френски и всичко приключи с мятането на чинии. Помнеше и нощта, когато майка ѝ залости вратата и отказа да го пусне, защото той се върна късно, пиян и шумен. Чу го да крещи от улицата, макар да се бе завила през глава с одеялото. След смъртта на Анри Маделин никога повече не чу майка си да крещи, а и почти никога не говореше на френски. След неговата смърт настъпи спокойствие, появи се Кантон и се придържаха към английското поведение.

Не задаваше въпроси за онзи период, а и майка ѝ никога не споменаваше Анри, нито обясняваше много за присъствието на херцога. Гостуваше им и преди Анри да почине, а после посещенията му станаха още по-чести. Беше добре дошъл в дома на Адел по всяко време; влизаше и излизаше сякаш той бе собственикът. Впрочем, Маделин подозираше, че е точно така. Майка ѝ живееше добре, но дискретно отбягваше всякакви разговори за пари, сякаш са нещо вулгарно. Въпреки това Маделин бе наясно какво се говори за нея. От години чуваше какви ли не слухове за семейството си, макар пред никого да не бе споменавала и дума за него. Откакто се помнеше, майка ѝ я възпитаваше да не го обсъжда и тя се бе придържала към съветите ѝ. Нейната склонност да живее затворено ѝ бе помогнала доста в това отношение.

Докато ги наблюдаваше тази сутрин, се зачуди. Адел бе вдовица от близо двайсет години. Кантон никога не се бе женил. Помежду им определено съществуваше любов и привързаност. От време на време забелязваше какви скрити погледи си хвърлят, долавяше и страст в тях. Според мълвата бяха любовници от десетилетия, затова женитбата им не би изненадала никого. Какво ги спираше?

— Разкажи ми за него — подкани я Адел отново, след като херцогът се нахрани, целуна отново и двете и пое нанякъде, следван от кучетата си.

Известно време Маделин мълча. Вярно, дойде за съвет, но не знаеше как да започне. Как да опише Дъглас?

— Напоследък се питах за баща си.

Щом изрече думите, си даде сметка, че всъщност отдавна е в мислите ѝ.

— Почина преди деветнайсет години, мир на праха му — обади се майка ѝ с равен тон. — Кой е мъжът, който те вълнува?

Младата жена се заигра с лъжичката. Най-после подхвана:

— Комарджия е, като татко.

— Съветвам те веднага да го забравиш. — Тонът на Адел бе станал забележимо по-хладен. — При никакви обстоятелства не допускай да те убеждава как ще се откаже. Ако настоява, значи е лъжец.

Маделин кимна. Съветът звучеше разумно. Според всички дочути клюки за Дъглас той поддържаше връзки най-много до няколко седмици. Беше енергичен, чаровен и забавен, но и нехранимайко. Доколкото ѝ бе известно имаше вероятност интересът му към нея да се дължи на сключен облог. Впрочем и той призна, че се е обзаложил да я склони да танцуват.

И въпреки това... През живота си бе срещала няколко непоправими комарджии, а той не приличаше на тях. Не си го представяше да побеснее, ако загуби. Говореше се, че понякога губи, но никога не стига до крайности. Дори през последните няколко седмици загуби от нея няколко дребни облога, но това никак не помрачи настроението му. Възможно ли е човек да играе комар, но да се съобразява със средствата си? Или семейството му покриваше загубите, за да му спести позора? Или имаше късмет и печелеше повече, отколкото губеше... засега?

— Татко винаги ли губеше? — попита тя тихо. — Помня разправиите ви по този повод. В някои вечери връщал ли се е с джобове, пълни с пари?

Дълго време майка ѝ мълча, загледана в далечината.

— Не често. Спечелеше ли, отнасяше парите в кръчмата и там... — Въздъхна. — Защо да говорим за него?

— Защото не знам почти нищо за него. — Вдигна ръка, но отново я отпусна. — Спомням си само смеха му и разправиите. Като дете го смятах хем за чудесен, хем за ужасен, а сега...

Адел ѝ хвърли кос поглед.

— Много ти прилича на мъжа, в когото се влюбваш, това ли ми казваш?

— Не — реагира Маделин отривисто. Веждите на майка ѝ се стрелнаха нагоре. — Не мисля, че е така.

— Не мислиш, че е като баща ти, или не се влюбваш в него?

Нито едното, нито другото. Но се въздържа да го изрече на глас. Маделин вторачи поглед в чая си; щеше ѝ се да не беше идвала. Беше ужасно да сравнява Дъглас с баща си, приходата, но бе и невъзможно да отрича приликите. А още по-лошо бе друго. Второто предположение на майка ѝ изглеждаше вярно. Тя не искаше да го хареса, но той я очарова; не искаше той да я привлича, но постоянно мислеше за всяко леко докосване на тялото му до нейното или за всеки допир на ръцете. Не желаше да се влюбва в него или в когото и да било, а въпреки това усещаше как се поддава все повече и повече всеки път, когато той я разсмиваше.

— Явно не е изцяло като баща ти, защото тогава нямаше да го погледнеш — наруши мислите ѝ Адел. — Досега никога не си харесвала такива мъже. Артър беше толкова сериозен, отговорен и почтен. — Адел се усмихна кисело, когато Маделин я погледна изненадано. — Да не мислиш, че не съм забелязала? Артър бе пълна противоположност на баща ти. Напомняше ми на Кантон и затова го одобрявах с цялото си сърце.

— Мамо... — Маделин се поколеба. — Кантон ли е... Той ли е моят баща?

Адел леко трепна. Въздъхна отново и докосна с пръст устни. След това попита:

— Откога чакаш да зададеш този въпрос?

— От години — призна тя.

Първия път, когато чу шушуканията, ѝ се щеше да са истина. Кантон беше добър и дружелюбен и тя искаше да е негова дъщеря. По-късно преосмисли желанието си, стресната от грозната дума „копеле“. Сега обаче смяташе, че това няма значение. Независимо дали във вените ѝ тече кръвта на нехаен комарджия, или на стабилен солиден херцог, тя си беше тя. Вярваше в късмета дотолкова, че само тя е в състояние да си го осигури.

— Ти си мое дете — заговори Адел тихо. — *Мое*. Анри не искаше дъщеря. Кантон не ми е съпруг. Беше само моя, скъпа, и бях твърдо решена никога да не усетиш липсата на баща. Но нищо чудно защо се питаш. Знаем какво приказват хората. Истината е... — Тя се поколеба. Изглеждаше някак нерешителна. — Истината е, че не знам кой от тях е баща ти. — Извърна поглед, защото Маделин я погледна

шокирано. — Отдавна се надявам бог да ми е простил за изневярата. В противен случай щях да извърша още по-голям грях. Нито ден повече не желяех да живея с Анри. Кантон... Той ме спря да не извърша убийство.

Устата на Маделин бе пресъхнала.

— Още тогава ли си го обичала?

— О, да. — Изражението на майка ѝ се смекчи. — Достатъчно, за да приема всичките му предложения. По мои подозрения той е платил дълговете на Анри, а и виждах как търпи присмеха на баща ти. Многократно пожертва достойнството си заради мен. А на мен не ми пукаше за клюките, че съм негова любовница. Бях щастлива да съм негова. Доброволно си затварях очите за всички последствия и вървах, накъдето той ме води. — Постави ръка на масата с дланта нагоре. Подканваше дъщеря си да ѝ подаде своята. — А след това се появи ти. Много се вълнувах какви ли ще бъдат последствията за теб.

— Защо не се омъжи за него след... — *смъртта на баща ми* искаше да каже Маделин. Анри Дантес ли беше баща ѝ? Не знаеше как да го нарича. — След като овдовя — довърши тя. — Сигурно ти е направил предложение.

— Така само щях да потвърдя клюките за нас — отвърна майка ѝ. — Нито аз, нито Кантон го желяехме заради теб.

Да, щеше да потвърди изневярата на майка ѝ. Маделин бе наясно, че херцогът е искал да спести това на Адел.

— А защо се омъжи за... Анри?

— От глупост. — Майка ѝ придоби каменно изражение. — Той бе същински ураган. Врълхлетя ме отвсякъде. Нито виждах, нито разбирах какво става. Постоянно се шегуваше, ухажваше ме и ме съблазняваше. Не ми даде и секунда да се опомня и да помисля. В интерес на истината трябва да призная, че не знам дали това щеше да помогне. Бях млада и глупава и на седмото небе от щастие да ме ухажват и преследват с такава страст и настойчивост. Завъртя ми главата и той го знаеше.

Това поне бе утешително. Колкото и ласкателно да бе вниманието на Дъглас Бенет, Маделин не смяташе, че ѝ е завъртял главата. И макар понякога да се чувстваше наистина врълхлетяна от ураган, стихията по-скоро бушуваше в нея, защото осъзнаваше колко ѝ допада вниманието му, независимо от противоречието с чувството ѝ за

самосъхранение. Подобно нещо не ѝ се бе случвало до момента. Привързаността ѝ към Артър съответстваше напълно на нейното благоразумие, а неговите намерения бях почтени във всяко отношение. Бракът им бе стабилен, безопасен, спокоен и удовлетворителен. Опасяваше се, че нейното омайване от Дъглас Бенет няма да е нито дискретно, нито почтено и един бог знаеше как ще приключи.

— Най-добре да отпратиш този мъж, в когото се опитваш да не се влюбиш — обяви Адел, барабанейки с пръсти по масата.

Изтръгната от мислите си, дъщеря ѝ премигна насреща.

— Какво?!

— Отпрати го — повтори майка ѝ. — Дай му непосилна задача или облог, който да загуби. Ако след това откаже да се оттегли, ще получиш отговора си. Ако спази дадената дума... — Сви рамене. — Анри никога не спазваше обещанията си. Ако се бе оттеглил само за една седмица, щях да проумея колко е неподходящ, но той бе твърдо решен да не го допусне.

— Ами ако си отиде, а аз откроя, че искам да е до мен? — прошепна Маделин.

Нежна усмивка стопли лицето на майка ѝ.

— Тогава ще си го върнеш обратно, скъпа. Ако заслужава любовта ти, ще спази клетвата си да се оттегли, но ще дотича обратно при първия знак от теб. Довери ми се. Три пъти отпрацах Кантон, за да сложа край на тази история за доброто и на двама ни. Всеки път ми липсваше толкова много, че решителността ми се стопяваше и до часове той заставаше на прага ми.

— Но ако не се върне?

Адел сви рамене.

— Тогава не заслужава сълзите ти. Каквото и да стане, като го отпратиш, ще получиш отговор на въпросите си.

Маделин се довери на съвета ѝ. Ако откаже да се оттегли, ще потвърди, че не я уважава истински. Ако си тръгне и не се върне, тя ще си спести унижението и любовната мъка. Но ако постъпи почтено, а после продължава да иска да е с нея...

— Благодаря, мамо. — Изправи се и отново целуна майка си по бузата. — Оказа ми безценна помощ.

Адел я хвана за ръката; изписаното върху лицето ѝ облекчение омекотяваше още повече чертите ѝ.

— За какво друго са майките, скъпа?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Според Дъглас кампанията му течеше прекрасно и на двата фронта.

Олбрайт се оказа първокласен конспиратор и с жар се хвърли в замислената измама. Под прикритието на редовни боксови срещи те планираха какво да кажат и кога. Олбрайт изразяваше пред Спенс растящите си съмнения, че Маделин едва ли е лейди Констанс, а Дъглас не спираше да споделя убеждението си, че е именно тя. В отчетите си не пропускаше да спомене колко пъти я е посещавал, колко е добре дошъл в дома ѝ, както и всяка вечер, когато е напускал събиране или соаре с нея под ръка пред погледите на всички; всичко това придаваше достоверност на разказите му. В резултат Спенс започваше да вярва все повече и повече на Дъглас и след няколко дни двамата заговорници прецениха, че е назрял моментът за крайната им цел: да направят поредното обзалагане със Спенс.

— Колко да му поискам? — попита Олбрайт на излизане от боксовия салон след поредния им мач.

— Колко ти трябва?

— Двеста ще ми дойдат много добре — отвърна Олбрайт.

— Добре е — кимна Дъглас. — Не е прекалено много, за да събуди подозренията му, но не е и малко, за да изглежда незначително.

Според двамата Спенс заслужаваше да загуби малко пари, но в момента нямаше как да го предизвикат. Без доказателства за самоличността на лейди Констанс той щеше да стои и да чака. Целта на Дъглас бе да подтикне Спенс да направи публична декларация, та след това да я атакува и опровергае и така да заличи всякакво съмнение относно Маделин. Като се обзаложи, че Маделин Уайлд не е лейди Констанс, Олбрайт щеше да го подтикне в желаната посока; Дъглас възнамеряваше да го тласне още по-далеч: да подметне как в крайна сметка не вижда никаква причина да дели наградата. В желанието си да вземе парите на Олбрайт и решен да не допусне Дъглас да го лиши от полагаемото му се, Спенс щеше да се озове право

в капана. Така не само щеше да изглежда пълен глупак, обвинил невинна жена в скандално поведение, но да „олекне“ с двеста паунда за Олбрайт и без да види в замяна и пени от обявената от Честъртън награда.

— Ще му кажа тази вечер — обяви Олбрайт с блеснал от трепетно вълнение поглед. — А ти?

— Възнамерявам да заведа дамата на разходка с карета утре. Ще се погрижа да узнае за намеренията ми.

Приятелят му се засмя.

— Браво на теб. Надявам се да постигнеш успех във всички начинания.

Дъглас намигна и се сбогува. Тръгна към дома си обзет от приятни мисли за утрешния ден.

Успя да склони Маделин да се обръща към него на малко име и да му позволи и той да я нарича така. Беше добре дошъл в дома ѝ и изглеждаше щастлива, когато се виждаха по светски събития; редовно съумяваше да я разсмива. Колкото и странно да изглеждаше, но след като преустанови обичайните начини да ѝ подсказва колко се интересува от нея, чувствата ѝ към него сякаш станаха по-топли. Доскоро залагаше на желанието на жените да ги очароват и да флиртуват с тях; гледаше на преследването като забавление и за двете страни. Но откакто престана да я притиска така настойчиво, както го правеше обичайно, Дъглас откри неподозирани неща за нея.

Тя, например, си тананикаше докато върви. При една от разходките им в парка се усъмни дали ушите не го подвеждат. Нищо подобно! Дори изненадан разпозна леко неприлична песен, станала напоследък популярна в някои от по-шумните кръчми; погледна я невярващо, а тя само му се усмихна.

Разбираше и от конни надбягвания. Не беше срещал жена, която да се вълнува от самото състезание, а не с каква рокля и шапка ще я видят. Маделин познаваше конете. Отказваше да залага на тях, но ги обсъждаше компетентно и с интерес.

Беше левичарка. Откри го при едно гостуване. Видя ръцете ѝ — без ръкавици, естествено. По левия ѝ палец и показалец имаше следи от мастило — според игривото ѝ признание била писала писма преди появата му. А това отново го наведе на мисълта за огромното

количество хартия. Какво пишеше тя? Надяваше се да са писма, а не поредното описание на греховна нощ.

Колкото и да се насилваше да се убеди, че всичко е плод на фантазията и пълна измислица, представата тя да се вижда с друг мъж по този начин го изваждаше от равновесие. Да не говорим за двама, трима или петдесет, дори всички да бяха въображаеми, както и самите им действия. А дори и да мислеше за него, докато пише, това не правеше нещата по-добри; Дъглас не искаше да има нищо въображаемо в еротичните им взаимоотношения. Впрочем, засега изобщо нямаше изгледи за такива.

Е, с известен късмет, ще промени това положение утре.

Тя, както беше разбрал, не обичаше тълпите. Затова избра местенце извън града. В очертаващия се прекрасен слънчев ден и с кошница за пикник в багажника, той ѝ помогна да се качи в каретата.

— Сложила си солидни ботуши — одобри той.

Беше ѝ пратил бележка с подобна препоръка.

— Ти ме посъветва. — Тя кокетно наклони глава — Но не обясни защо.

— Защото е изненада.

Скочи на капрата до нея и потеглиха.

По време на пътуването тя се опита да отгатне къде отиват. Той се усмихна в отговор на Кенсингтън; засмя се при предложението за Гринуич, но почти излезе от пътя, когато тя попита лукаво:

— Да не би да ме отвличаш и да отиваме в Гретна Грийн^[1]?

— Какво?! Не — възрази той и се опита да овладее коня.

Нае и животното, и каретата за деня и още не ги бе опознал напълно. Дръпна по-здраво юздите, но това нямаше нищо общо с намека ѝ.

— Да, очевидно. — Очите ѝ сияеха, докато му се присмиваше. — Само предложението за брак почти отне живота и на двама ни.

— Не е вярно...

Най-после овладя коня и той продължи в тръс, като от време на време разтърсваше глава. Дъглас си повтаряше, че лудото биене на сърцето му се дължи на внезапно възникналата, но вече овладяна опасност, а не от нелепото предположение, че с Маделин са се отправили към Гретна Грийн и споделят всеки ден — а и нощ — заедно по време на дългото пътуване на север. Същевременно — какъв

елегантен начин да докаже, че намеренията му са напълно почтени. Но пък щеше да се окаже женен.

Погледна я с крайчето на окото си. Самодоволната усмивка още не бе слязла от лицето ѝ, сякаш го е надлъгала по някакъв начин. Да не би да спомена Гретна Грийн, защото мисли за брак? С него?

— Често ли джентълмени се опитват да те отведат в Гретна? — поинтересува се той с пълното съзнание, че това изобщо не би му допаднало.

— Не. Щеше да ми е за пръв път. — Наклони глава и го погледна изпод периферията на шапката си. — Същото важи и за теб, предполагам.

— Да. — Прочисти гърло. — Тази каретата обаче не е пригодена за подобно пътуване.

Беше открита и не бе подходяща за дълъг път.

— Определено не е.

— Би било самонадеяно да се отправя към Гретна Грийн, ако не съм сигурен дали дамата иска да се омъжи.

— Точно така.

— Същевременно — продължи той, — ти не скочи, ужасена от подобна мисъл.

Той я погледна; в същия момент и тя извърна очи към него. За миг той се запита да не би...

Тя отново се обърна напред и леко се засмя.

— Защо да бягам? Хората отиват в Гретна Грийн, за да се венчаят. В това отношение съм в пълна безопасност с теб.

Той свъси вежди. Да, в сметките му не влизаше брак, но въпреки това...

— Наистина ли смяташ така? Никой от нас не е женен. Възможно е да го направим.

— Но не е приемливо. — Веждите на Маделин се стрелнаха нагоре и устните ѝ се свиха сякаш е на път да чуе пикантна клюка. — Или греша? Нима си мислил да се венчаеш?

— Не! — отсече Дъглас спонтанно.

Да, ни най-малко не възнамеряваше да се обвързва. Но го засегна начинът, по който тя отхвърли подобна вероятност. В края на краищата той бе желана партия, по дяволите. Ако искаше да се ожени, щеше да си намери жена до дни. С какво право Маделин се чувства в

безопасност с него? Не и когато той я желае така силно. Вярно, не с брак, но тя не бива да отхвърля с лека ръка и такава възможност.

— Точно затова не се тревожа. — Тя докосна леко ръката му. — И двамата сме наясно, че не си от мъжете, които се женят.

Той още размишляваше над думите ѝ, когато отби от пътя и спря каретата. С известно усилие прогони тези мисли. Какво неприятно нещо спомена тя — женитба — та развали внимателно планирания му излет. Насили се да се усмихне.

— Готова ли си да се захващаш за работа?

Погледна го развеселена. Каретата стоеше в края на овощна градина, а към тях приближаваше прислужник с кошници в ръка.

— Каква по-точно?

— Ще берем череши. Сезонът им започна, а днес овощките са на наше разположение.

По лицето ѝ се изписа невероятно задоволство.

— Череши ли?

— Много ги обичам. — Той се усмихна широко, невероятно облекчен от нейното задоволство. Счочи и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе. — Възнамерявам да занеса вкъщи цяла кошница, затова ще трябва да си набереш сама, ако искаш да сториш същото.

— Колко некавалерско — престорено възнегодува тя.

Въпреки това пое кошницата от прислужника и го последва в градината.

В продължение на час браха череши. Дъглас предложи да мести стълбата ѝ от дърво на дърво, но тя отхвърли помощта му с небрежен жест. Хвана го да гледа с възхищение глезените ѝ и не спря да го замеря с череши, докато той не се оттегли до друго дърво.

— Защо точно череши? — попита тя, когато напълниха кошниците и седнаха да се наслаждат на пикника.

— Кражбата на плодове от овощките беше едно от прегрешенията ми като юноша. — Пъхна една череша в устата си. — Любимият ми плод.

— Крадец значи? — засмя се тя.

— Да. И се покаявам. Заслужават го. Не си ли съгласна?

Взе добре узряла червена череша, и я поднесе към устните ѝ.

— Изядох огромно количество. Устните ми ще са алени дълго време.

Тя ги издаде напред, за да илюстрира за какво говори.

Дъглас впи очи в устата ѝ. Изпусна черешата и нежно прокара пръст по устните ѝ.

— Каква красота... — промълви той.

Тя не помръдна, видимо омаяна като него. Изражението ѝ се промени: омекна и ѝ придаде леко изненадан вид. Той бавно се наклони към нея, нащрек за всеки неин знак как ще се отдръпне. Вместо това тя приближи лице към неговото и затвори очи миг, преди да я целуне.

Той отново се почувства юноша; едва си поемаше дъх от вълнение. Сърцето му биеше учестено. Устните ѝ, впити в неговите, бяха сладки като черешите. Тя леко ги разтвори и той усети как потръпва. Тя се обърна изцяло към него и постави ръце на раменете му. Хванал я за брадичката, той впи още по-дълбоко устни в нейните; усети как се опиянява от вкуса им.

С тихо простенване тя се притисна към него. Ръцете ѝ обвиха врата му и тя не възрази той да я постави в скута си. Вместо това тя разтвори крака, възседна го и се притисна към него; откликваше на ласката му страстно и той бе на път да си загуби ума. Пипнешком разкопча бюстието ѝ и разголи плътта ѝ пред жадния си поглед.

— Маделин... — прошепна той, обсипвайки шията ѝ с целувки.
— Боже! Не мисля за нищо друго, освен за теб.

Тя се изви в ръцете му, докато той сваляше бюстието ѝ.

— Като приятел ли? — промълви тя.

Той простена. Кожата ѝ бе свежа и по-бяла от сметана.

— И така, и нещо повече. Позволи ми да те любя.

Тя застина.

— Какво имаш предвид?

Дъглас прокара пръст по ключицата ѝ.

— Остави ме да ти покажа...

Тя потрепери.

— Както показваш на кръчмарските сервитьорки и танцьорките в операта ли?

Пръстите му застинаха.

— Чакай да отгатна — продължи тя. — Те са сладострастни и кокетни. Смеят се и се кикотят. После те отвеждат в леглото си или те оставят ти да ги отведеш в твоето. — Тръсна глава, въпреки че все

още, леко задъхана и замаяна, го бе възседнала. — Такива момичета са наясно колко е деликатно мъжкото достойнство. Представям си как крещят, стенат или въздишат, докато си над тях, или ги задоволяваш върху някой стол.

— Какво против столовете имаш? — попита той тихо.

Миглите ѝ трепнаха — единственият признак, че го е чула.

— Нищо. Но това не е любене. Това е обладаване.

Дъглас прокара ръка по гърба ѝ и си представи какво ли е да докосне голата ѝ кожа.

— Има ли значение как се нарича, ако и на двамата носи наслада?

— Така те уверяват те, но пък им е добре платено да го правят, нали?

Той се усмихна и отново сведе лице към гърдите ѝ.

— Парите нямат нищо общо...

Тя се отдръпна.

— Сигурен ли си?

— Да — отвърна той, без да се замисля.

Тя сви рамене.

— Тогава опитай. Следващия път, която някоя е на коленете ти, готова да те отведе в леглото, ѝ кажи, че си без пукната пара. Кажи ѝ, че си бедстващ и да видим дали охотно ще те отведе в постелята.

Полуразвеселен, полураздразнен от приказките ѝ, Дъглас направи физиономия.

— Предпочитам ти да ми покажеш какво смяташ, че трябва да е любенето.

Тя повдигна брадичката му. Очите му се впиха в меките ѝ, червени и разтворени приканващо устни.

— Опитай...

Не му се мислеше за фриволна сервитюрка седнала на коленете му сега, когато съзнанието му бе обсебено единствено от Маделин. Самата мисъл да се приближи и да я целуне, а тя да престане да го занимава с глупости от рода на разликата между обладаване и любене, го влудяваше.

— Звучиш сигурна в думите си — той се опитваше да се съсредоточи върху разговора. — На какво си готова да се обзаложиш?

В момента на изричането разбра колко лоша идея е. Нима досега не загуби всеки облог с нея? Но вече бе прекалено късно. Или имаше вероятност късметът му да се обърне? Наистина бе крайно време. Не разчиташе тя да попадне в леглото му заради облог, но в момента се чувстваше достатъчно безразсъден да предприеме всичко.

Маделин изправи рамене и сви устни. Той долови златни искрици да проблясват в очите ѝ. Тя бързо стана, изгледа го изпитателно и постави обувките си в ботуш крак върху главата му. От откровения ѝ, бавен и изучаващ поглед кръвта във вените му закипя. Боже, копнееше за тази жена и бе готов да заложи всичко, което притежава, за да я има.

— Ако съм права и тя те отхвърли, никога повече няма да ми говориш, да ме посещаваш и да ме безпокоиш, по какъвто и да е начин, така ли?

Дъглас трепна. Не му се искаше да приеме подобни условия.

— Защо точно така?

— А защо не? Ако си убеден в правотата си, какво значение има дали аз ще спечеля? Така и така нямаш какво да губиш.

Никак не му харесваше. Не обичаше да залага при риск да загуби нещо.

— А в замяна ти ще ми предложиш нещо изкусително.

— Добре... — Тя наклони глава. — Да помисля... Какво би те изкушило? Ако спечелиш... — Направи дълга пауза. Въображението на Дъглас се развихри от представата за всички неща, които би искал да спечели от нея. — Ако спечелиш, публично ще призная авторството си на писанията.

[1] Гретна Грийн — малко село на границата между Англия и Шотландия. Ползва се с романтична слава на център за сключване на бракове, без да се изчакват всички наложени срокове според закона от 1753 г. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Дъглас зяпна. Как, по дяволите... Сбърка с подаръка на перодръжките. Уж доста се постара да прикрие любопитството си относно поръчаното огромно количество хартия, но очевидно се бе провалил.

— Какво?! — опита се да се съвземе той. — Какви писания?

Тя го погледна почти укорително.

— Питаше дали възнамерявам да напиша роман, или да издавам вестник. Подозираш ме в нещо. За това се обзаложи вечерта, когато за пръв път ме заговори, нали? Някой те е предизвикал да разкриеш тайната ми.

— Не — възрази той възмутен. — Беше дали ще танцувам с теб.

Споменатото обзалагане стана по-късно, следователно думите ѝ не отговаряха изцяло на истината.

Тя не изглеждаше убедена, когато повтори:

— Не ли?

Усети как лицето му почервенява и започна да се държи като засегнат.

— Представа нямам за какво говориш.

— Не сме истински приятели, щом така лесно си склонен да ме лъжеш.

Изправи се, готова да си тръгне.

В гърдите на Дъглас за кратко се разрази отчаяна борба. Скочи на крака.

— Щом това искаш, така да бъде. Но не желая да спечеля.

— И вероятно няма.

Лицето ѝ не бе извърнато към него, но в тялото ѝ се долавяше напрежение не по-малко от неговото.

Той наистина не искаше да приеме предложението облог. Ако загуби, ще трябва да излезе от живота ѝ завинаги; ако спечели — грозната и необмислена уговорка със Спенс ще се появи на бял свят. Спенс, прекалено голям негодник, не би се стърпял да не се похвали с

печалбата, а долови ли нежеланието на Дъглас да участва повече — Дъглас се съмняваше в усилията си да го скрие — Спенс с голямо удоволствие щеше да си припише заслугата за разкриването на мистерията. Тогава Маделин ще види истинската му същност, или поне какъв беше някога: нехаен комарджия, който залага, без да се замисля и без да се интересува от чувствата на обекта на облозите си.

По дяволите. Във всички случаи щеше да я загуби.

— Да не се обзалагаме — направи той последен опит. — Въобще не биваше да предлагам такова нещо.

— Не? — Тя все така не го поглеждаше. — Страх те е да не загубиш ли?

И точно толкова се страхуваше да спечели.

— Ти каза, че не се обзалагаш. Сгреших, като настоях.

— Но нали това е обичайният ти начин да уреждаш нещата? Затова ще сключим облога съгласно твоето желание. Не заслужавам ли да проявиш същото уважение и почтеност каквито оказваш на джентълмените, с които се обзалагаш?

В аргументите ѝ вероятно се криеше противоречие, но Дъглас не го схващаше. Ако приеме, беше обречен; в противен случай пък тя ще се запита защо се е отказал едва след като е чул залога ѝ. Мислено се наруга, задето не е бил по-умерен и изобретателен.

— Не гледам на теб като на мъжете, с които се обзалагам — заяви той сковано, — но ако настояваш, сключваме облог.

Цялата прелест и настроение от излета се изпариха. Обратното пътуване към града протече тягостно и неловко. Той търсеше начин да се измъкне. Първоначално всичко звучеше толкова лесно: разкрий самоличността на лейди Констанс и се наслади на прелестите ѝ. Някъде по пътя обаче мъглявата лейди Констанс се бе превърнала в съвсем реалната и интригуваща Маделин. Не го интересуваха чувствата на Констанс, която предизвикваше съдбата с онези свои писания, но относно Маделин... Започваше много да държи на Маделин. Ако се окажат един и същи човек... недоумяваше какво ще предприеме.

На площад „Брънзуик“ тя слезе, без да изчака помощта му.

— Благодаря за черешите — промърмори тя тихо. — Излетът беше прекрасен.

С изключение на края. Той се втурна след нея, като дори не си даде труда да завърже коня.

— Исках да ти доставя удоволствие — опита се за последен път да се измъкне от затрудненото положение той. — Като приятел желая...

Тя го прониза с поглед.

— Ти искаш да сме нещо повече от приятели.

Така беше. Всеки път, когато тя си отваряше устата, мислеше как ще я целуне.

— Да — призна той. Не го беше грижа колко умолителен е тонът му. Надяваше се точно това да я склони да се откаже от облога. Знаеше, че я привлича. Не се ли представи в почтена и благородна светлина? Не бе ли спечелил поне малка част от чувствата ѝ? Ще бъде съсипан, ако тя наистина никак не държи на него. — Всеки ден измислям повод да те навестя. Очаквам с нетърпение досадни балове и соарета, защото знам, че ти ще присъстваш. Омайваш ме, Маделин, и макар да искам да съм ти приятел, желая и нещо повече, да.

За момент това сякаш даде резултат. Устните ѝ се разтвориха, а очите ѝ се разшириха от изненада. Той се приближи малко и дръзна да погали ръката ѝ, все още стиснала здраво дръжката на кошницата.

— Ще ми дадеш ли този шанс? Забрави за облога. Не ме прогонвай завинаги...

Тя трепна и се отдръпна.

— Отказваш ли се?

Дъглас стисна ръка в юмрук.

— Да, освен ако не настояваш.

— Настоявам — отвърна тя. — Ще видим какво ще реши съдбата. Довиждане, господин Бенет.

Тя мълчаливо влезе в къщата, а той, лишен от всяка надежда, продължи да стои на стъпалото. После бавно отиде до каретата, която все още беше там. Конят спокойно можеше да поеме към Излингтън, а той дори нямаше да забележи.

По дяволите! Какво да предприеме, за да не загуби облога? Защо направо не се отказа? Тя почти призна, че е лейди Констанс, а явно бе наясно какво ще се случи, ако го обяви публично. Защо правеше такъв голям залог?

Защото искаше той да изчезне от живота ѝ завинаги. *Никога повече няма да ми говориш*, бе казала тя.

Дъглас се изненада колко го огорчиха думите ѝ. Не беше ли щастлива с него днес? Дори да го смята за неподходяща партия за женитба, но поне като приятел... Е, не искаше да ѝ е само приятел. Повече от всякога копнееше да има правото да я държи за ръка, да вижда как очите ѝ сияят при неговата поява, да споделят шеги и да я наблюдава как се смее. Дори никога да не му са отдаде удоволствието да я целуне, да я прегърне, да я люби, ще му липсва дяволитата наслада, изписана върху лицето ѝ, когато той каже нещо остроумно.

Всъщност, щеше да му липсва... тя.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Цял ден Маделин страда от пристъпи на съмнение, съжаление и окаяност.

Молбата на Дъглас почти я разколеба. *Държи на мен*, шепнеше едно тънко гласче в главата ѝ. *Луда ли си да откажеш на такъв мъж?* Съвестта ѝ се намесваше: *За него всичко е облог и щом те прелъсти, ще загуби интерес към теб.* Започна да съжалява, задето се вслуша в съвета на майка си да го отпрати. Вместо да се почувства по-добре, неохотата на Дъглас да приеме невъзможния за спечелване облог разкъса сърцето ѝ. Облегната на вратата, с пълна кошница череша в ръка, тя се заслуша в приглушеното дрънчане на колелата, докато каретата се отдалечаваше. Маделин се опита да отпъди чувството за допуснатата грешка.

Той ще се изправи пред важно изпитание, повтаряше си тя. Звучеше много по-лесно и окончателно, когато майка ѝ го описваше, но тя ще издържи — трябва да издържи — за да разбере истината за намеренията на Дъглас. Какво цели с цялото това приятелско внимание? Да я прелъсти ли, или наистина бе започнал да държи на нея? Дай ми шанс, помоли той. Дори пробва да отмени облога, с което накърняваше репутацията си.

— Престани! — просъска тя.

От силното стискане на кошницата ръцете ѝ трепереха. Опита да се откаже, защото не искаше да даде време на сърцето и разума ѝ да се успокоят и да стигнат до смислено заключение: той не е подходящ за нея. Майка ѝ беше права: докато продължава да търси компанията ѝ по време на бал, да я изпраца до дома, да обикаля с нея Лондон, та тя да свърши някои досадни задължения, да я води на приказни пикници сред овошки, тя ще продължи да се чувства трескаво привлечена от него, да копнее за него и... да се надява. Да се надява именно тя да е онази, заради която ще промени навиците си; да се надява вниманието му да не е продиктувано единствено от желание да я съблазни; да се надява да не е слабоумна глупачка, замаяна като девица, опознаваща

първите трепети на любовта всеки път, когато той улови погледа ѝ и се усмихне.

— Не си влюбена в него — смъмри се тя, макар и шепнешком.

Тя е здравомислеща, разумна жена; няма да прояви глупостта да си загуби ума — и сърцето — по човек с репутацията на Дъглас. Той е нехранимайко, комарджия, всепризнат женкар; преследва жените и после най-безотговорно ги зарязва. Майка ѝ би се ужасила, ако я види да си пада по такъв мъж.

Същевременно майка ѝ призна как решението ѝ да се раздели с Кантон изчезва, щом той си тръгне. Възможно ли е Дъглас да е като Кантон? Нямаше го по-малко от час, а Маделин вече мечтаеше да хукне по улиците, да го открие и да се откаже от облога.

— Мадам?

Притесненият глас на Констанс стресна Маделин и тя едва не изпусна черешите. Постави ръка на шията си, където имаше чувството, че се е качило сърцето ѝ.

— Да?

Прислужницата ѝ неволно отстъпи крачка назад.

— Имате бележка от господин Макгрегър. Пристигна, докато ви нямаше.

— О! — Маделин се вторачи в листчето, което Констанс държеше. — Да, благодаря.

Със закъснение си спомни за срещата с Лиъм по-късно днес. Връчи кошницата на Констанс и прочете бележката. Лиъм искаше да отложи срещата с половин час. Чудесно я устройваше. Сигурно толкова време ще трябва на сърцето ѝ, за да забие нормално.

— Нещо не е наред ли? — попита Констанс все така притеснено.

— Не, разбира се. Защо реши така?

— Подскочихте като господин Наш, щом зърне вода, когато ви заговорих. — Констанс погледна черешите. — Господин Бенет, предполагам. Няма да е зле да пратя Джордж да го натупа.

— Джордж ли? — премигна Маделин озадачена.

— Според мен лакей ще е много по-полезен от шофьор или иконом. Ще стои повече време вкъщи, а това е удобство, дори да няма джентълмен, който да бъде ступан...

Маделин я погледна завистливо.

— Отегчи ли се вече от господин Стийл?

Прислужницата сви рамене.

— Разходите по лакей са по-малки от заплатата на иконом. Според мен Джордж има повече шансове. Не е задължително да е висок, а само силен. Представям си го с тъмни очи и коса до раменете... Достатъчно дълга, че на момиче да му се прииска да прокара пръсти през нея...

— Защо трябва да бъде натупан господин Бенет? — полюбопитства Маделин, пренебрегвайки описанието на несъществуващия лакей.

Свали си пелерината. Налагаше се да се преоблече преди срещата с Лиъм. По полата имаше петна от трева и капки от черешов сок по бюстието, където Дъглас я целуна...

— Излязохте с него усмихната и си тананикахте, а се връщате все едно ви е изтръгнал сърцето и го е отнесъл със себе си. — Констанс я погледна с укор. — Не е моя работа...

— Не, не е.

— ... но изглежда е направил нещо нередно.

Маделин се вкопчи в перилата на стълбите, за да не залитне. Какво нередно бе направил? Предразположи я да се влюби в него.

— Наистина не ти е работа — заяви тя тихо, но решително на прислужницата си. — Господин Бенет едва ли ще идва повече тук, затова е излишно да се тревожиш.

— Значи ще пуснете обява за Джордж, така ли? — подхвърли Констанс и тръгна бързо към стълбите. — Или за господин Стийл?

— Не!

Маделин се постара да не мисли повече за Дъглас. Написа бележка на майка си: описа случилото се, с надежда Адел да потвърди колко правилно е постъпила. Изпрати Констанс да занесе посланието и се насили да довърши материала си за Лиъм. Обикновено се гордееше и ѝ доставяше удоволствие да пише, но не и днес. Питаше се откъде Дъглас е започнал да подозира, че пише за „Интелидженсър“. Само Лиъм го знаеше със сигурност. Констанс вероятно се досещаше, но Маделин не ѝ го бе казвала направо. А Дъглас я погледна така гузно, когато заяви, че ще оповести авторството си. Вероятно се е обзаложил; това е единствената причина въобще да ѝ обърне внимание.

Господин Наш скочи на писалището и мина тържествено по страницата. Маделин понечи да му се скара, но се отказа. Погали го по

гърба.

— Кажи, че постъпих правилото — помоли тя котарака. Той седна върху хартията, погледна я и силно измърка. Тя му се усмихна, взе го в прегръдките си и зарови лице в черно-бялата му козина. — Ще ми се да не го бях направила.

В четири часа отиде до банка „Уортън“. Лиъм вече беше там, разположил се удобно във фотьойл и подпрял крак върху решетката на камината.

— Дано не чакаш отдавна.

Настани се на стола отсреща и постави пакета на масичката помежду им.

— Не. — Лиъм я изгледа изучаващо. — Когато започнахме нашето... партньорство, колко очакваше да продължи?

Тя сви рамене.

— Докато е доходоносно. Примерно месец или години.

— Изтече почти година. Уговорката ни продължава ли да те устройва?

Преди две седмици щеше да се изсмее на подобен въпрос. Днес успя само да отвърне с привидно безразличие:

— Да.

Проницателният поглед на Лиъм беше непреклонен.

— Не се ли умори да пазиш тайната? Да се движиш сред каймака на обществото и да описваш какви провинения стават там?

Маделин въздъхна.

— Ако те интересува нещо, питай направо.

— Ще ме предупредиш ли, преди да се омъжиш за Дъглас Бенет? Редно е „Интелидженсър“ пръв да съобщи новината.

Тя го зяпна.

— Да се омъжа?! Откъде ти хрумна подобно нещо?

— Един от най-желаните ергени в обществото, досега избягваше всички балове, ако в салоните за карти не се вихреха сериозни залагания, а сега неизменно застава до теб и остава там цяла вечер. Изпраща те до вкъщи, съпровожда те из града. — Веждите му се стрелнаха нагоре. — Каква представа очакваше да си съставя?

Тя отпусна ръце в скута си.

— Такива мъже не се женят.

Лиъм се засмя.

— Това твърди всеки мъж, докато не срещне жената, която да го обори.

Усети как цялата се изпълни с копнеж.

— Възможно е, но не брак му се върти в главата. Предприех мерки да го разкарам.

При изричането на последните думи усети физическа болка в гърдите.

— В същото ме увери и преди седмици. Или не си била откровена, или подценяваш интереса му.

— Подозира, че пиша за теб — отвърна тя направо. — Май мисли да разкрие самоличността ми.

Ако не отклони вниманието му, Лиъм ще се досети, че и двете му предположения съдържат истина: тя не иска да разкара Дъглас и част от нея отчаяно се надява интересът му към нея да е по-голям, отколкото подозира.

Лиъм скочи на крака.

— Как, по дяволите...

— Не знам. — Притисна слепоочията си с пръсти. — Затова ми повярвай, като казвам, че се опитвам да го отстраня.

Той коленичи пред нея.

— Маделин, ще пратя някой да го сплаши. Казах ти да оставиш на мен да се оправя. — Тя сведе глава. Той обаче не пропусна изражението ѝ и раменете му се отпуснаха. — Нали не си влюбена в него? Кажи ми.

Тя се засмя горчиво. Нямаше начин Лиъм да не го долови.

— Опитвам се да го преодоляя.

Той въздъхна.

— Но въобще не се справяш, доколкото разбирам. Добре. — Постави ръка върху нейната. — Ще се погрижа да го вържат и да го хвърлят в Темза.

— Не говори глупости. — Изправи се и приглади полите на роклята си. — Не знам дали ще ме изобличи, но трябва да съм нащрек. Май ще е най-добре, ако за известно време това е последното ми писание.

Кимна към пакета на масичката.

— Да. — Той също се изправи и пъкна пакета в джоба си. — Майка ми ще бъде съкрушена, ако те загубя завинаги.

— Тя също чува доста клюки — подхвърли Маделин язвително.

— Но никога не са й достатъчно — намигна й той. — За мое добро, моля те, убеди Бенет да не разваля всичко.

Тя не благоволит да отговори. Мнението на Лиъм бе важно за нея, но „Интелидженсър“ го поглъщаше изцяло. Предпочиташе, естествено, тя да остане такава, каквато е: недостъпна, въздържана и свободна, за да има време да събира клюки за вестника му. Нямахше нищо лошо в съвета му, но докато крачеше към дома си откри, че е склонна да го изостави. Лиъм й беше приятел, не баща, и едва ли знаеше какво всъщност иска тя. Тя самата не знаеше.

Вкъщи я чакаше бележка от майка й. Написаното само засили недоволствието й. Утешения за налегналата я меланхолия и уверения за по-голямо щастие. „Само когато си наясно с искрените си желания, ще си сигурна по какъв път да поемеш“, заключаваше майка й. Маделин въздъхна. Лесно й е на Адел да прави подобни твърдения. Нали до нея е стабилният, устойчивият и предан Кантон. Била е сигурна, че ще се върне при нея, колкото и пъти да го отпраща. Де и Маделин да знаеше същото за Дъглас...

Именно тогава се призна за победена. Искаше той да се върне. Ами ако загуби — както бе напълно уверена, че ще стане — и той се оттегли, съгласно нейното желание, и не прояви повече никакъв интерес да е с нея? Е, добре надхитри себе си: намери начин да се отърве от мъж, който бе откраднал сърцето й.

Защо не го осъзна навреме?

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Дъглас огледа с мрачен поглед кръчмата. Беше една от любимите му: дружелюбни момичета, силна бира. Тази вечер обаче му приличаше на портата към ада.

Имаше чувството, че дни, а не часове, са минали, откакто склучи онзи злочест облог с Маделин. Повечето от тези часове прекара в опит да измисли как да го заобиколи. Ако не стъпи вече в кръчма, би могъл да каже, че въпросът — и съответно облогът — е отворен и никой няма нито да е спечелил, нито да е изгубил. Ще продължи да я вижда и... през цялото време да се пита защо е искала да се отърве от присъствието му. Да не би да го е понасяла само от любезност? Нима дотам е загубил обиграността си с жените, та не тълкува вярно въздишките, усмивките и целувката; онази целувка, която щеше да помни цял живот. Накрая, напълно отчаян, реши да доведе нещата докрай веднъж завинаги.

Както обикновено, едва си намери стол и вече имаше компания. Ейми, весело момиче с тъмночервена коса, веднага се приближи.

— Господин Бенет, не сте идвали от дълго време. Не ви ли липсвах?

— На мен и в момента ми липсваш, Ейми — провикна се мъж от съседната маса. — Ела насам и ме накарай да се почувствам добре дошъл.

Тя направи гримаса и му обърна гръб, а другите от компанията избухнаха в смях.

— Не им обръщайте внимание — посъветва тя Дъглас и се настани в скута му. — Разпасана тълпа негодници.

Стомахът му се сви. *Негодниците са с нечестни сърца.* Нима и той не е такъв?

— Ейми...

Тя се размърда в скута му и обви врата му с ръце.

— Да, любов? Да се качим ли горе, за да си поговорим в уединение?

Игриво посегна да го дръпне за косата, но той се отдръпна и изви глава при опита ѝ да го целуне.

— След малко. Как се чувстваш, когато сме горе?

— Много добре — изхили се тя.

Плъзна ръка под ризата му и я прокара по голата кожа.

Дъглас не изпита нищо, което бе необичайно. Обикновено дръзките жени му допадаха, а Ейми бе една от най-нахаканите. Винаги бе готова да изпробва всяко негово предложение. Беше изкарал някои паметни вечери с нея. Но... не забравяше думите на Маделин. Нямаше съмнение — склучи изключително глупав облог. Не искаше да го загуби, но и не искаше да спечели. Той се намести на стола и ръката на Ейми се плъзна по корема му.

— Привързана си към мен, нали?

Тя го изгледа с недоумение, но после се усмихна, макар и привидно свенливо.

— Така е, знаеш. Едър, силен мъж като теб, при това — привлекателен.

Прокара пръсти през косата му.

— Колко? — настоя той, макар да започваше да се чувства като идиот.

В този момент видя как три други сервитьорки открито флиртуват с други постоянни посетители. Съвсем лесно отгатна мислите на момичетата: с колко ли ще ги възнаградят мъжете след прекарана в плътски удоволствия нощ. Дъглас винаги проявяваше щедрост и го намираше за нормално — правил е любов, изпитал е удоволствие... Значи Маделин бе донякъде права или поне така излизаше. А той продължаваше да си въобразява, че жените се радват да го видят, независимо от парите.

— Да не си намислил нещо особено палаво за тази вечер? — Тя измъкна ръка изпод ризата му и се заигра с вратовръзката. — Какво е?

— Ами... — Гласът му замря. Не изпитваше абсолютно никакво желание да води Ейми горе. Не и докато мислеше само за кафявите очи на Маделин, които го гледаха провокиращо, или шеговито, или засияваха със златисти отънъци, успяваше ли да ѝ достави удоволствие. — Възникна проблем. Нямам средства.

Пръстите на Ейми застинаха.

— Никакви ли?

— Никакви — потвърди той. — Баща ми спря издръжката. Не се очертава да видя пукнатото пени в продължение на месеци. Край на възможността да ти давам каквото и да било, както беше досега. — Сините очи на Ейми притъмняха. — Ще се качиш ли все пак с мен?

Тя прехапа устни и хвърли поглед над рамото му.

— Ами...

— Това „не“ ли означава?

Видимо я разкъсваха противоречиви чувства.

— Много сте сладък, господин Бенет. Наистина. Повече от другите мъже. Но е късно и ако се кача горе с вас...

— ... ще е загуба на време, защото не разполагам с пари? — довърши той, защото тя млъкна.

— Е, не загуба — побърза да го увери тя. — Но... задълженията ми тук. Ще си загубя мястото, ако не сервирам и не чистя.

Никога досега не се бе съобразявала с това; качваше се горе, без да се замисли. Дъглас я остави да се надигне от скута му.

— Разбирам...

По лицето ѝ се изписа облекчение.

— Знаех си аз! Но ако пак се сдобиеете със средства... ще съм тук.

Грабна празна халба от съседната маса и се насочи към бара; къдриците ѝ подскачаха от енергичната ѝ походка.

Дъглас въздъхна бавно. Слава богу. Нито се изненада, нито изпита съжаление, задето загуби компанията на Ейми. Нещо повече: дори ни най-малко не се огорчи от доказателството за дълбоко погрешните си представи. В момента изпитваше огромно облекчение, че тя не прие поканата му да я отведе горе.

Загубата му обаче означаваше завинаги да се лиши от компанията на Маделин. Допусна колосална грешка. Все пак оставаше и нещо положително: не се налагаше да изобличава Маделин. Колебаеше се доколко откровена по отношение на писанията си е тя; обеща да признае авторството си, но не и че е скандалната лейди Констанс. Сега вече не се налагаше да стига дотам, защото тя спечели облога.

Побутна стола и стана. Чувстваше се леко скован. Щом отвори вратата на кръчмата студеният въздух го удари в лицето. Вървеше по улицата, но не забелязваше нищо наоколо. Беше загубил и честта

изискваше да си признае и да заплати дължимото. Раздразнено ритна изпречило се на пътя му камъче. Защо въобще спомена сключването на облог пред нея?!

Защото е идиот и рискува да понесе болезнено тежка загуба. Как така, по дяволите, не се осъзна навреме?

Сви по Гоуер стрийт в пълно неведение какво ще предприеме, когато стигне до дома ѝ. Взе краткото разстояние за миг и се озова пред вратата ѝ. Загледа се към прозорците. На втория етаж един светеше. Реши, че е спалнята ѝ. Представи си я в дантелена роба, със спуснати по раменете копринени коси, а очите — топли и радостни от пристигането му...

Това обаче никога вече нямаше да се случи. Глупавата му страст към облозите го провали.

— По дяволите — промърмори той и затвори очи.

Изправи рамене и мрачно почука на вратата ѝ. Беше късно и звукът отекна по улицата. Едва след няколко минути чу дръпването на резето и вратата се отвори.

— Дъглас...

Тя вдигна лампата, а светлината хвърли златисти отблясъци по лицето ѝ. Изглежда я с копнеж. Робата ѝ не бе дантелена, а памучна и целомъдрено закопчана догоре. Необяснимо защо обаче това му въздейства по-съблазнително от всичко, което някога бе виждал, и, да, косата ѝ наистина се спускаше по раменете със сиянието на златист водопад.

Ала очите ѝ бяха широко отворени от изненада, а не топли и приканващи. Държеше вратата едва-едва открената, сякаш се страхуваше да не би той да ѝ се нахвърли всеки момент. Дъглас въздъхна дълбоко.

— Дойдох да ти кажа: ти спечели облога.

Тя премигна.

— Напълно си права. Чарът ми зависи от кесията — продължи той с тон на разкаял се грешник. — Ако бях прост селянин, смея да твърдя, че нямаше да знам какво е да целунеш жена, да не говорим за това да я любиш. Ти свали от очите ми този воал на заблудението и смирено признавам победата ти. — При тези думи неволно стисна зъби, но се насили да продължи: — Сега, предполагам, е моментът на нашето сбогуване, защото се заклех изцяло да напусна живота ти. Не

бих се закълел да не се срещнем на някое светско събиране, но ти давам дума да не те безпокоя или да те заговоря. — Замълча; тя продължаваше да го гледа смаяно. Дъглас направи скован поклон. — Сбогом, Маделин. Желая ти щастливо бъдеще.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Маделин реши, че са я халосали по главата, без да го осъзнае. Първо изпита безумно щастие: той бе дошъл да ѝ каже, че облогът няма никакво значение, защото я обича. Вместо това той... си тръгваше и я напускаше.

— Какво направи?

— Каквото поиска. Позволих на жена да седне на коленете ми и попитах дали ще ме люби, ако не ѝ дам пукнатото пени.

Каква глупачка. Мисълта я прониза.

— Съжалявам за пропуснатата вечер с плътски наслади — изрече тя на глас.

Мрачният му поглед се насочи към устните ѝ. Тази вечер в него нямаше и следа от чара, не се долавяше и никакво ведро настроение.

— Едва ли щеше да е такава.

Тя се изчерви. Овладя се и вметна саркастично:

— Много се радвам.

— Оказа се съвършено права. Въобще не изпитвах желание да спя с нея. Осъзнах го още щом се настани на коленете ми, обгърна врата ми, а аз започнах да мечтая за друга. — Разпери безпомощно ръце. — Ала бленуваната никога няма да ме прегърне, защото отказва да ме вижда повече.

Без дума повече той се обърна и се отдалечи; при всяко потропване на ботушите му тя трепваше, докато той изчезваше от живота ѝ.

Стисна здраво лампата; не искаше той да си отиде. Дяволите да го вземат глупавия облог! Да, съвсем искрено предложи предизвикателството; по онова време ѝ се струваше единственият изход. Ако повече не я посещава и не я търси, няма да се налага да мисли за породилите се чувства към него; няма да е нужно да признае колко много мисли за него; колко я развеселява; колко се изкушава да се хвърли в обятията му и да го остави да я люби всяка нощ до края на живота ѝ.

Той забави крачка. Спря под светлината на уличната лампа. Сърцето на Маделин подскочи. Тя безмълвно стисна дръжката на вратата. В този миг той се обърна и очите му се впиха в нейните. За известно време останаха вторачени един в друг и в следващия момент той се обърна и се устреми към нея.

— Усетих как ме гледаш — промълви той.

Тя навлажни устни.

— Не говори глупости. Такова нещо не се усеща.

— Така е. Напълно си наясно какво изпитвам, какво усещам и какво знам.

Изкачи стъпалата към вратата ѝ.

— Не съм казала подобно нещо — опита се да възрази тя.

Застана пред нея и бутна входната врата така, че да се отвори широко.

— Тогава не мисли за това поне няколко минути.

Хвана брадичката ѝ, повдигна я и я целуна.

Устните му бяха нежни, прелъстителни и топли. Когато прокара език по крайчето на устата ѝ, макар и сподавено тя възкликна радостно. Целувката му бе настойчива и жадна, сякаш сега му се бе отдало да я вкуси и той се стремеше да запамети всеки миг.

Веднъж тя го отпрати, но не възнамеряваше да повтори грешката си. Обгърна врата му и го притисна към себе си, едва крепейки лампата в ръката си.

Той отлепи устни от нейните. Постави ръце на талията ѝ и я привлече към себе си, като почти я изправи на пръсти. Допря чело в нейното. Раменете му се повдигаха от накъсаното му дишане.

— Извинявай — промълви той. — Извинявай, задето се държах като магаре, когато се срещнахме за първи път. Съжалявам, задето те разстроих дотам, да се наложи да се обзаложиш, че ще се отървеш от мен. Напълно съм съкрушен, защото сега това е всичко, което ще ми остане за спомен. Ти плени сърцето ми, Маделин.

Устните му се впиха в нейните, преди тя да успее да промълви и дума. От завладяващата му целувка коленете ѝ се подкосиха, а цялото ѝ тяло пламна.

Не искаше да го отпраща; имаше нужда от него. Вбесяваше я, но и я предизвикваше, а и я размиваше в най-невероятни моменти. Копнееше да се зарови в прегръдките му, да го накара да полудее по

нея и да забрави всяка друга жена; струваше ѝ се честно, защото никои друг мъж не бе обсебвал така мислите и чувствата ѝ, както го правеше той.

Съветът на майка ѝ се оказа безпогрешен. Тя го отпрати, а той призна грешката си; призна, че е загубил и се сбогува с нея. Постъпи почтено и благородно.

— Недей... — прошепна тя.

Искаше ѝ се да добави: *недей да спираш, не си отивай, не ме оставяй.*

— Какво „недей“?

— Не си тръгвай — отвърна тя и докосна устните му.

За момент той застина.

— Остана ли, няма да е само за тази вечер. Искам отново да съм тук утре. Копнея да танцувам с теб на всеки бал в Лондон, а после да те прибирам, да те отвеждам в леглото и да оставаме там цяла нощ. Не ме спирай да не си тръгвам, ако и ти не желаеш същото.

Маделин кимна. Нямаше сили да даде друг знак. Думите му предизвикаха силен копнеж у нея и тя едва дишаше. Той взе безмълвно лампата от изтръпналите ѝ пръсти и я остави настрана. Вдигна я на ръце и я отнесе навътре. Не я пусна, дори докато затваряше вратата и дръпваше резето.

— Накъде?

— Вратата вляво на горната площадка.

Обви врата му с ръце и потръпна от допира до мускулестото му тяло. Прилепи устни към брадичката му и бе възнаградена с приглушено одобрително ръмжене. С бързо движение свали шапката му, за да прокара пръсти през косата му.

Той вървеше из къщата ѝ сякаш го бе правил стотици пъти. Отвори с крак вратата на вестибюла към спалнята ѝ, после също така ловко я затвори. Наклони глава, за да я целуне отново и чак тогава я пусна да стъпи на пода. Между ненаситните взаимни целувки двамата трескаво разсъбличаха Дъглас. Една след друга дрехите падаха по пода и накрая той си изхлузи ризата през глава, за да оголи прелестните си гърди пред погледа ѝ. Маделин ахна, а той само леко я побутна.

— Съблечи се и ти — разнесе се коприненият му шепот.

Лицето ѝ пламна, но не от свян. Безмълвно разкопча робата и нощницата и ги остави да се свлекат в краката ѝ. Хладният въздух

обгърна тялото ѝ, но тя гореше вътрешно. Ръцете на Дъглас се свиха в юмруци, сякаш се въздържаше да не ѝ се нахвърли. Погледът му я изпепеляваше, докато се плъзгаше по тялото ѝ.

— Нежен ли искаш да бъда? — попита той дрезгаво. — Да се опитам ли да не бързам?

— Моля те, недей — насърчи го тя, преди устните му да се впият в нейните така страстно, че стаята се завъртя.

Зарови пръсти в косата му и безсрамно се притисна в него. Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ, обхванаха бедрата, после ѝ помогна да се възкачи на кръста му. Той простена, а дъхът на Маделин секна. Разкопчаният му панталон се свлече около бедрата. Тя усети члена му — възбуден и голям — и ако не бяха панталоните, той щеше да е проникнал вече в нея. Не, нямаше никакво желание нито да е нежен, нито бавен.

— Слава богу. В момента нямам никакво търпение. — Отнесе я до стола на няколко крачки от тях и я постави да легне по гръб. Изрита панталона настрана и коленичи в краката ѝ. — Днес ме докара до лудост.

Тя се засмя; не можеше да се каже, че и тя е на себе си. Изви гръб, докато ръцете му я обхождаха. Пръстите ѝ се впиха в ребрата му. Той обви гърдите ѝ в ръце и тя почти спря да диша. Наведе се над нея, пое едното ѝ зърно между зъбите си и почти я докара до оргазъм. После наведе глава и прокара език по тялото ѝ, докато стигна до корема; тя се вкопчи в косата му.

— Само колкото да усетя вкуса ти — увери я той и нежно отстрани пръстите ѝ.

— Дъглас... — простена тя с копнеж.

В следващия миг почувства устата му между бедрата си. Неволно започна да се върти, но той я хвана в желязна хватка. Раменете му притискаха бедрата ѝ и тя се оказа напълно безпомощна срещу върховната наслада, която ѝ доставяше.

Внезапно Дъглас вдигна глава и прошепна:

— По-сладко е от череша. А и си така подканваща...

— Да — почти простена Маделин. — Готова съм.

Той се ухили победоносно.

— Както заповядаш, любов.

Сниши се и този път проникна в нея.

Маделин неволно извика. Дъглас потрепери, а пръстите му се впиха в бедрата ѝ. И двамата бяха трескави и въобще не им минаваше наум да са нежни и ласкави. Бяха невъздържани, обсебени и настойчиви. Столът под тях се клатеше застрашително. Само след минути и двамата достигнаха върха и замряха като зашеметени.

— Както и подозирах, ти си дива и ненаситна в леглото — промълви след време той и нежно я целуна по рамото.

— За това и ти имаш вина — успя да отвърне тя.

Той се засмя самодоволно.

— Радвам се. — Извърна глава и прокара език по щръкналото ѝ зърно. — Искам да те подлудя докрай.

— Позволи ми да те докосна...

Тя протегна ръка и този път той я остави да помилва лицето му.

— Разбира се. Според мен вече се контролирам.

Маделин само се засмя при думите му. Обгърна го през врата и отново го целуна страстно. Ръцете му се спуснаха по бедрата ѝ, а после със завидна лекота я вдигнаха. Тя остана вкопчена в него, докато я отнасяше към леглото в съседната стая. Сложи я да легне по гръб, а после я притисна с тежестта си.

— Копнея да ме докоснеш, откакто те видях за пръв път. — Извъртя се и легна по гръб. — Твой съм.

Маделин се надигна. Той сякаш изпълваше цялото легло. Силните му ръце и бедра лежаха разтворени. Кестенявата му коса се открояваше на фона на снежнобялото спално бельо. Тя прокара ръка по гърдите и корема му.

— Навсякъде ли позволяваш? — попита Маделин.

— Да.

Протегна ръка и обгърна едната ѝ гърда; тя неволно изви гръб.

В следващия момент го възседна. Дъглас затвори блажено очи, но ръката му продължаваше да милва гърдата ѝ. Маделин се залюля върху бедрата му и той промълви нещо толкова вулгарно, че тя неволно се засмя.

— Какъв език...

След като прошепна това тя се наведе и гърдите ѝ докоснаха корема му, а после между тях се опря набъбналият му член. Тя го близна по гърдите и нежно ухапа едното му зърно.

— Милостиви боже... — простена той и впи пръсти в чаршафа.

— Харесва ли ти?

Тя отново го захапа леко.

— Да — призна той с напрегнат тон.

Тя леко се засмя и наклони глава, за да усети вкуса на кожата му. Той не преставаше да говори, но Маделин не го слушаше. Не думите, а тонът му — напрегнат и нетърпелив — възпламеняваше цялото ѝ тяло. Сега ѝ се струваше невероятно, че толкова дълго е избягвала ласките му. Вече не мислеше за друго, освен как да остане в леглото ѝ до края на живота ѝ.

Той едва не падна на пода, когато тя прокара пръсти по върха на члена му, отново възбуден и готов.

— Стига — простена той. — Искам да те гледам. — Гласът му трепереше, когато протегна ръка към нея. Притисна ерекцията си между краката ѝ. — Качи се върху мен, сега.

Тя се подчини и в следващия миг се озова над него.

— Много заповеднически настояваш — прошепна тя.

Върху изпотеното му лице се изписа усмивка. Със сетни сили той успя да процеди през зъби:

— *Моля те*, скъпа.

За миг тя се поколеба. Не беше се любила повече от две години, а и никога по този начин. Погледът на Дъглас я изгаряше. Тя взе члена му в ръце и го насочи между краката си.

Стомахът му се сви. Отметна глава настрана. Маделин намести коленете си и започна бавно да се спуска, усещайки как той прониква в нея.

— Боже... — неволно промълви тя.

— Яхни ме докрай — тихо изръмжа той. — Постави ръце на коленете ми. Обладай ме и ме притежавай, Маделин.

Бедрата му, под нейните, се задвижиха в нейния ритъм. Палецът му се заигра с онази нейна интимна част там, където телата им се сливаха. Тя потрепери и за миг да се отдръпне, но той я хвана през кръста и я задържа, без да нарушава движенията им.

— Продължавай... Точно така... Искам да чуя как крещиш...

— Дъглас...

Сърцето ѝ биеше лудо, краката ѝ трепереха. Не знаеше дали ще понесе такова нашествие в тялото си. Всичките ѝ сетива бяха изострени до краен предел.

— Хайде, любов...

Той говореше не по-малко затруднено от нея, но ръцете и бедрата му действаха неуморно.

— Оооо...

Оргазмът я завладя; всякакви мисли и думи секнаха. Точно когато сладостните тръпки започнаха да замират, той изруга страховито, изви рязко гръб и тя го усети как запулсира в нея. Това изтръгна последен спазъм от тялото ѝ. Но последва нов, когато той я сграбчи, преобърна я и я прикова под себе си.

— Ще ме докараш до лудост, подозирах го. — Целуна я. Езикът му нахлу настойчиво в устата ѝ. Той се надигна леко, но само за да проникне отново в нея. — Нямах представа колко възпламеняващо ще е.

— Значи дотук беше — едва прошепна тя с накъсан от вълнение дъх.

Дъглас се засмя и опря чело в нейното.

— Не се притеснявай, скъпа. Отново ще се надигна.

Търкулна се и легна до нея. Ръцете му я обгърнаха и той я притисна силно към себе си.

Тя прилепи устни към гърдите му.

— Винаги ще те желая.

— Знаех си — увери я той и се засмя, когато тя шеговито го ръгна в ребрата. — Най-после го разбра, за което благодаря на бога.

Маделин се усмихна.

— Наистина ли щеше да си тръгнеш и да не ме потърсиш повече, ако не те бях спряла тази вечер?

— Да — отвърна той, без да се замисля. — Окаян и обезсърчен, щях да се упреквам, задето се държах като последния глупак на света, но щях да се съобразя с желанието ти.

Тя започна да очертава кръгове по гърдите му с върха на пръста си. Артър беше силен, но далеч не така изваян. Дъглас имаше превъзходно телосложение, със стегнати мускули и златиста кожа. Тялото му осезаемо се наслаждаваше на допира ѝ и тя усети как я обзема сладостно желание, въпреки че два пъти стигна до оргазъм.

— Сега вече спечели първия облог, нали?

Той застина и не отговори нищо.

— На облог дължа факта, че въобще ми обърна внимание — продължи тя. — Голяма сума ли спечели?

— Да не говорим за това — промърмори той.

Тя вдигна глава, погледна го и изненадано попита:

— Изчервяваш ли се?

— Не — отвърна той възмутен, но руменина плъзна и по врата му.

— Напротив. — Продължи да го милва. — Няма да ме шокираш. Не си първият, който сключва подобен облог. Чувала съм какви клюки се носят за мен.

Нещо проблесна в очите му. Надигна се на лакът и се надвеси над нея; косата му падна напред и скри изражението му.

— Бяха хвалебствията на един идиот...

— Не си глупак — прошепна тя. — Ти си първият, който спечели.

— Искам да съм единственият, който печели. — Отметна косата от лицето ѝ. — Не, въобще не желая да спечеля. Не си крепост за превземане или игра, в която да победиш. Заслужавам да загубя, защото беше дяволски глупаво и неприлично въобще да го правя. Бих върнал нещата, ако можем.

Искам да съм единственият, който печели. Сърцето ѝ подскочи.

— Невъзможно е — отбеляза тя. Не се въздържа и полюбопитства: — Какво спечели?

— Нищо.

Наведе се и целуна пулсиращата вена на шията ѝ.

— Не ми ли вярваш достатъчно, за да ми кажеш? — Ръката ѝ го обгърна през врата. — Свързано ли е с нашия облог за писанията ми?

Върху лицето му се изписа неподправен ужас. Това ѝ осигури моментен отдих.

— Когато заявих какво залагам, реакцията ти бе забележителна — продължи тя. — Как се досети?

Дъглас затвори очи.

— Моля те, не настоявай да ти кажа.

Боже! Цялото ѝ щастие и задоволство се изпариха. Устата ѝ пресъхна.

— Кажи ми. Ако възнамеряваш да си тук не само тази нощ, не бива да има тайни между нас.

Той се обърна, легна по гръб и се загледа в тавана, но това не успокои нервите му.

— Не забравяй, че съм всепризнат идиот — подхвана той след време.

— Добре — промълви тя.

— Ще е от полза, ако ми простиш още сега — добави той. Тя вирна разтревожено вежди, но той само кимна. — Така ще ме окуражиш.

— Тогава ти прощавам.

Дъглас си пое дълбоко дъх и издиша.

— Някой е обявил награда за разкриването на авторката на „50 начина да съгрешиш“.

Маделин премигна. Зяпна го, после се засмя. Отначало сдържано, а после прихна неудържимо.

— Лейди Констанс? Мислиш ме за *Констанс*?

Изражението му беше безценно: смесица от неловкост, тревога и любопитство.

— Не си ли?

Бяха й нужни няколко секунди, за да нормализира дишането си, защото продължаваше да се смее.

— Не — заяви тя най-накрая и избърса очите си. — Но признавам: ще ми се аз да бях го измислила.

— Наистина ли не си?

— Съвсем наистина. Какво те накара да мислиш, че съм аз?

На лицето му се изписа огромно облекчение.

— Купи много хартия... Обеща да признаеш авторството си над писанията...

— Да. Исках да приемеш. — Усмихна му се. — Да приемеш, а после да загубиш.

Изглежда я озадачен.

— Името на прислужницата ти е същото... — Погледна я крадешком. — Да не би тя...

Маделин забели очи.

— Ако е тя, значи пише пълни измислици. Пък и би била идиот да се подписва със своето име. Какво друго?

Той свъси вежди.

— Присъстваш на всички балове на висшето общество, но само наблюдаваш, все едно търсиш мъж за дискретна връзка...

— Отдръпвам се от всеки, който ме заговори.

— Но не и от мен.

Целуна я страстно, сякаш да я накара да забрави какво е казал току-що.

Маделин отвърна на ласката му, чувствайки се доста по-ведро. Знаеше за „50 начина да съгрешиш“. Авторката наистина проявяваше голяма дързост. Правдоподобно бе някои да решат, че тя списва брошурата. Ала усилието да запази уединението си би било невероятно. Най-малко прислужниците биха се разприказвали. Същевременно знаеше, че брошурата се разпродава почти моментално и само заради това можеше да завижда на Констанс. Сигурно изкарваше цяло състояние.

— Смятах, че всеки мъж в Лондон таи надежда да отведе тайнствената Констанс в леглото. Сигурно си силно разочарован.

Дъглас поклати глава.

— Никога няма да се разочаровам да съм в леглото до теб.

При тези думи смехът ѝ секна. Погали го по лицето.

— Нито пък аз.

— Не го забравяй. Някой... Един проклет и противен негодник... ме провокира да се опитам да намеря доказателства, че ти си Констанс.

— Боже... — Тя отново се засмя. — Ще е много трудно да спечелиш облога, защото няма доказателства.

— Не съм се обзаложил, че ти си Констанс — отвърна той бързо. — Само се съгласих двамата да се поделим наградата, ако намеря такива доказателства.

Маделин се усмихна. Не можеше да се въздържи. Всичко звучеше толкова глупаво.

— Тогава ти прощавам напълно.

— Обзаложих се, само един път, че ще танцувам с теб. — Дъглас бе решил да си признае всичко. — Беше преди да те опозная. Продължавам да искам да танцувам с теб, но пет пари не давам за облога. И възнамерявам повече никога да не го споменавам.

— Не обичаш ли да печелиш?

Отново се появи наперената му усмивка.

— Но аз спечелих. Нито насочи пистолет срещу мен, нито ме изхвърли на улицата.

— Да... — съгласи се тя, но с усмивка, която охлади малко самоудоволството му.

— Тогава... — подхвана той с любопитство в гласа, — за какво авторство се готвеше да признаеш?

— Сега вече звучи безобидно. Списвам клюкарската колона на „Интелидженсър“. — Дъглас очевидно не разбираше нищо и затова тя дообясни: — Това е малък вестник, собственост на приятел на покойния ми съпруг. Артър бе инвеститор, аз наследих дяловете. Вестникът замираще, а аз търсех занимание. Голяма тайна е. Посещавам балове и събирания, за да събирам материал. Цялото общество ще ми обърне гръб, ако се разчуе.

На лицето му заигра бавна усмивка.

— Клюки... Значи това пишеш. Каква ирония.

— Който се е обзаложил с теб, заслужава да загуби.

— Съгласен съм.

Драскане по вратата ги прекъсна. Маделин си пое сепнато дъх.

— Господин Наш!

Скочи от леглото, метна робата си и бързо отиде до вратата.

Дъглас се надигна сконфузен.

— Господин Наш ли?

— Да. Обичайният ми партньор в леглото. — Отвори вратата и грабна котката в ръце, когато тя се промъкна в стаята. — Не е ли красавец?

Дъглас изгледа животното, строполи се обратно на възглавниците и се разсмя.

— Господин Наш! — долетя строгият шепот на Констанс от тъмния коридор. — Къде си, глупав котарак?

— Тук е — обади се Маделин от прага.

Прислужницата спря на място.

— Разбесня се навън и настояваше да влезе. Опитах се да го хвана, преди да ви събуди... — Констанс хвърли поглед над рамото ѝ и се усмихна дяволито, — ... но такава опасност не съществува, виждам. Горкият Джордж. Няма работа за него при нас, нали?

Маделин пусна съпротивляващия се господин Наш на пода.

— Лека нощ, Констанс.

Прислужницата ѝ тръгна към стълбището; клатеше глава — знак на съжаление за господин Стийл. Маделин затвори вратата и огледа спалнята с известно задоволство. Дъглас се бе подпрял на лакът; изглеждаше жизнен и дяволски привлекателен в леглото ѝ. Господин Наш лежеше върху възглавницата ѝ и царствено разрешаваше на Дъглас да го чеши по главата.

Дъглас вдигна очи.

— Господин Наш, значи? И Джордж? И господин Стийл? Доста мъже се навъртат из къщата.

— Констанс има живо въображение. Джордж е лакеят, който се надяваше да наема. Господин Стийл е икономът. И двамата не съществуват. — Тя легна отново в леглото. — Не съм порочната вдовица, за каквато някои ме смятат.

— Не прибързвай. — Измести котката при краката им и придърпа Маделин в обятията си. — Ще си говорим за порочността в подходящия момент и на подходящото място.

— Когато съм в леглото с теб?

— Точно така — изръмжа той.

— Съжалявам за загубата на другия ти облог, макар наистина да е глупав. Ако имаше начин да обърнем нещата против онзи, който те е накарал да го склучиш.

— Така е — съгласи се той предпазливо. — Не бих искал да разпространява мълвата, че *ти* си лейди Констанс. Имам идея...

Маделин замълча, а след малко попита:

— Ще даде ли резултат?

— Май да. — Той се поколеба. — А с твоя помощ ще бъде гарантиран.

Сподели ѝ плана си.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

На следващата вечер Дъглас пристигна необичайно точно на бала у семейство Картрайт. Взе чаша вино за кураж, застана на място, откъдето да вижда цялата зала и зачака. Малко по-късно се появи Филип Олбрайт. Дъглас потисна желанието да си погледне часовника. Маделин щеше да присъства; въпросът бе дали Спенс щеше да дойде.

Не мина дълго време и познатата фигура влезе с обичайната си присмехулна усмивка. Дъглас си пое дълбоко дъх и прекоси залата.

— О, Бенет. Как върви разследването? — осведоми се Спенс нехайно, когато приятелят му застана до него.

Дъглас обходи помещението с очи. Налагаше се да изчака идването на Маделин.

— Много сърдечно посрещане, няма що.

Спенс го изгледа пренебрежително.

— Какви изискани маниери. Не го очаквах от теб. Добре: „Добър вечер. Всичко е наред при теб, надявам се“.

В далечния край на залата мерна зелена рокля. Сърцето на Дъглас подскочи, когато Маделин излезе иззад колоната; зелените поли на роклята ѝ се полюшкваха; златистите ѝ коси сияеха на светлината на свещите. Поднесе чаша с шампанско към устните си и бавно и спокойно огледа гостите. Когато погледът ѝ улови неговия, тя му се усмихна.

Почувства се приповдигнат. Отвърна на усмивката ѝ. Бе на път да направи най-големия залог в живота си, но си заслужаваше.

Моля те, Господи, нека си заслужава, а да не се окаже най-голямата грешка в живота ми.

— Много съм добре — осведоми той Спенс.

— Така ли. — Негодникът вдигна вежди. — Звучиш доста сигурен.

— Имам си основания. — Боже, тя бе толкова красива. Дъглас я наблюдава дълго, преди да отмести поглед. — Дължа ти известна благодарност, задето ме уреди така.

Спенс подсмръкна.

— Нека да е изгодно и за двамата. Такава благодарност ми стига.

— Ясно. — Дъглас откри застаналия до музикантите Олбрайт и му кимна. — Проблемът е, че ти не направи нищо повече, освен да ми съобщиш за предложената от Честъртън награда.

Спенс рязко се извърна към него.

— Не е никак малко, защото иначе изобщо нямаше да знаеш за нея. Както и да си наясно коя жена да следиш.

— Може — сви рамене Дъглас. — Но това не е достатъчно, за да компенсира три седмици от времето ми. Съжалявам, старче. Така е честно, както сам осъзнаваш.

— Бенет! — Спенс го сграбчи за ръката, за да му попречи да се отдалечи. — Ще те погребат, ако се опиташ да ме измамиш.

— Нима? С коя лопата?

Освободи се от ръката на Спенс. В центъра на залата Олбрайт се бе приближил до Честъртън. С бавни, премерени крачки Дъглас се насочи към тях.

— Крадец — съскаше тръгналият след него Спенс. — Мошеник!

— Не съм взел нищо твое. Никой в тази зала не може да ме обяви за измамник. Не и след всички положени от мен усилия.

— За бога, няма да го допусна — промърмори Спенс и избърза да го изпревари.

Дъглас изчака Спенс да стигне почти до лорд Честъртън и прочисти гърло. Олбрайт вече бе уговорил музикантите да забавят следващия танц, затова на дансинга не се бяха струпали още много двойки. Дъглас стоеше почти сам в средата му.

— Дами и господа — обяви той високо, — ще ви помоля за малко внимание.

Всички почти едновременно се обърнаха към него. Кръвта му закипя от тръпката на момента. Зърна за миг изражението на Маделин, но се насили да отмести поглед. — Извинете ме за прекъсването — продължи той и намигна на една ококорила се насреща му матрона; после я дари с най-чаровната си усмивка. — Няма да ви отнема много време, но се чувствам задължен да ви съобща новина, която ще изненада повече от един човек в залата...

— Но не толкова, колкото моето съобщение — изкънтя гневният глас на Спенс.

Дъглас чинно замлъкна и се опита да си придаде шокиран вид, когато някогашният му приятел тръгна към него с блеснали очи. *Хайде*, предизвика го наум Дъглас, *направи го*.

Спенс го изгледа кръвнишки, завъртя се и се насочи към лорд Честъртън.

— Милорд, знам за предложената от вас награда.

Спенс не го изрече високо, но в настъпилата в залата тишина всяка дума отекна ясно. Лицето на Честъртън стана смъртнобледо, като на човек, който дълбоко съжالياва за отдавнашно избухване.

— Не тук е мястото...

След още един свиреп поглед към Дъглас, Спенс вдигна ръка.

— Значи ли, че няма да уважите дадената дума?

Всички в залата ахнаха неволно.

Честъртън едва-едва процеди през зъби:

— Винаги спазвам думата си, сър.

Боже, получаваше се по-добре, отколкото се надяваше. Спенс, вбесен до безпаметност, не съблюдаваше никакво приличие и не проявяваше никаква дискретност, обладан от манията да надхитри Дъглас. Това петно щеше да остане върху името му години наред.

— Спенс... — обади се Дъглас.

Разгневеният мъж само вдигна ръка, за да го спре.

— Разкрих интересувачото ви име, милорд — заяви той бързо. — Да се оттеглим ли на по-уединено място, за да обсъдим въпроса?

— Не е вярно! — намеси се Олбрайт решително, с което предизвика сепването на лорд Честъртън. — Всеки може да заяви някакво име, да го измисли на момента.

— Доказателствата са в моя полза — сряза го Спенс.

— Какви доказателства?

Спенс погледна отново към Дъглас и обяви:

— Тях ще ги чуе само лордът.

Честъртън стоеше неподвижен като статуя.

— Нямам представа за какво говорите, сър...

За пръв път Спенс огледа гостите, останали без дъх. Всички очи в залата бяха насочени към него. Дори хора, които не разбираха за каква награда говори, проявяваха нетърпение да чуят отговора. Дъглас бе убеден, че след разиграващата се драма още преди края на вечерта всички ще са наясно с потресаващото предложение на лорд Честъртън.

— Не е ли по-добре да поговорим насаме...

— За да не се налага той да защитава така наречените си доказателства ли? — попита Олбрайт.

Уилям Спенс изправи рамене и без колебание обяви:

— Госпожа Маделин Уайлд!

Присъстващите ахнаха. Дъглас си позволи да хвърли бърз поглед към нея; околните вече се отдръпваха и така я виждаше по-лесно. Тя стоеше видимо шокирана; красивите ѝ устни бяха разтворени, а в очите ѝ се четеше ужас. Физически го заболя да гледа как страда от публичното си изобличаване, макар тя доброволно да бе приела тази част от плана.

— Как смееш? — изръмжа той на Спенс.

Дори не се налагаше да се преструва на разярен.

Спенс се изсмя зловещо.

— Как смея ли? Та ти се готвеше да съобщиш същото на лорд Честъртън: *тя* е жената, която го е очернила!

Дъглас отстъпи крачка назад.

— Нищо подобно. Тази вечер дойдох... — Обърна се към Маделин. Тя още стоеше на мястото си, с ръка върху гърдите и с вид на предаден човек. — Тази вечер имах съвсем друго разкритие предвид.

— Но ти каза...

Осъзнал какво е станало, лицето на Спенс се изопна.

— Знам каква репутация ми се носи. — Без да откъсва поглед от Маделин, Дъглас тръгна към нея. — Не казвам, че на моменти не е заслужена. Но се сдобих с нея заради постъпки от миналото ми. И тя ще остане там, защото изгубих сърцето си.

Лицето ѝ поруменя, когато той спря пред нея. Гостите, отдръпнали се, когато Спенс изрече името ѝ, го наблюдаваха с различни изражения — като се започне от неодобрение, мине се през шок и се стигне до удовлетворение.

— Смая всички — промълви Маделин. — Обяви публично нашата привързаност!

Той бавно се усмихна. Не ѝ бе съобщил целия си план; тя очакваше галантна защита на името си. Но откакто прие налудничавия му замисъл, довери му се, любил го и спеше в обятията му, той знаеше: тя не е обикновена жена. За пръв път през живота си не си

представяше домът му, леглото му и обятията му да останат без жена; именно *тази* жена. Но не знаеше какъв отговор ще получи и сърцето му биеше притеснено в гърдите.

— Нещо повече е — оповести той. — Правя ти предложение за брак.

Една дама от тълпата тихо изпищя. Матроната до нея постави ръка върху гърдите си и се усмихна.

Очите на Маделин се разшириха от удивление.

— Това е огромен риск — успя да пророни тя.

— Огромна награда, ако късметът не ми изневери. — Коленичи и протегна ръка с дланта нагоре. Надяваше се тя да не забележи, че леко трепери. — Ще го обмислиш ли, любима?

— Не — отвърна тя тихо. И продължи, преди сърцето му да спре. — Направо приемам — обяви тя и пое ръката му.

Стана и притисна устни към китката ѝ, а сред гостите се разнесе възбудено шушукане.

— Обичам те — прошепна той. — Отчаяно и от все сърце.

Очите ѝ сияеха със златисти оттенъци.

— Надявам се. Отсега нататък винаги, когато говорят за нас, ще споменават тази вечер.

— Нямам никакви възражения.

— Мислех, че не си от мъжете, които се женят — промълви тя несигурно.

— Докато не те срещнах, не бях. Сега... — Той погали с палец безименния ѝ пръст, където скоро щеше да стои пръстенът му. — Сега нямам търпение да съм семеен.

Ръка на рамото му го накара рязко да се обърне. Спенс изглеждаше бесен и готов да го убие.

— Ти ме излъга!

— Господин Спенс. — Висок и доста едър лакей се бе приближил. — Лорд Честъртън би искал да поговорите. Насаме.

Спенс изгледа гневно Маделин, после — Дъглас.

— Добре.

— И с вас, господин Бенет — добави лакеят.

— Разбира се. — Предложи ръка на Маделин. — Ще дойдеш ли, или ще пропуснеш фойерверките?

— За нищо на света няма да ги пропусна — отвърна тя и го хвана под ръка.

Последваха Спенс. Съпровождащият ги шепот бе почти оглушителен. Лорд Честъртън ги чакаше със строго изражение в малък салон. Филип Олбрайт се бе облегал на полицата над камината с вид на човек готов да се наслади на хубаво представление.

— Чакам обяснение — просъска Честъртън веднага щом вратата се затвори. — Как посмя да споменеш наградата в присъствието на толкова дами?

Спенс видимо бе положил усилия да се овладее и да подготви защитата си.

— Подведоха ме — обяви той вдървено. — Говоря за Бенет и вероятно Олбрайт. Извинявам се, милорд.

— Вероятно си най-големият идиот в Лондон. Как точно те подведоха, за да не се замислиш и да забъркаш името ми с подобно скандално поведение?

Спенс хвърли отново изпепеляващ поглед към Дъглас.

— Не биваше да го правя, милорд.

— Не! — сопна се възмутен лорд Честъртън. — Безпардонно се изправи и обвини кръщелницата на херцога на Кантон, че е онази долна лъжкиня лейди Констанс.

Всички се обърнаха ѝ я погледнаха; Дъглас определено беше изненадан. Кръщелница на херцога на Кантон? Беше чувал клюките за майка ѝ и Кантон, но не и това. Маделин изглеждаше овладяна, но недоволна.

— Повтарях ти, че не е тя, Спенс — обади се Олбрайт. — Не открих никакви доказателства.

— Нима сте търсили? — смая се Честъртън.

Олбрайт кимна и обясни:

— Спенс не спираше да настоява, че тя е лейди Констанс и как е готов да раздели наградата с всеки, който го докаже.

Възрастният мъж се изчерви и се обърна към Дъглас.

— А вие, сър? Навярно и вие сте участвали.

— Спенс ми направи същото предложение. — Погледна Маделин. — За щастие, загубих интерес към начинанието и открих нещо много по-скъпоценно.

— Виждам. — Лорд Честъртън също не откъсваше очи от нея. — Извинявам се за онова, което се наложи да преживеете, мадам. Дълбоко съжалявам за ролята, която съм изиграл, за да ви го причиня.

Тя направи реверанс.

— Изключително мил сте и няма да ви се сърдя, сър.

Той сведе благодарствено глава, после отново се обърна към Спенс.

— Ти обаче...

— Бях подведен — повтори отново Спенс. — Сега господин Бенет стои тук като поболял се от любов глупак, но в продължение на две седмици не престана да ме уверява как трупа все повече и повече доказателства за идентичността на госпожа Уайлд и лейди Констанс. Никога нямаше да постъпя така, ако...

— ... не си се опасявал да те лиши от твоя дял — довърши лорд Честъртън хладно. — Защо не попиташ дамата направо? — Махна с ръка и Спенс застина. — Хайде, човече. Не се поколеба да я опозориш публично.

Спенс бавно се извърна към Маделин. Дъглас усети как пръстите ѝ се впиха в ръката му, но изражението ѝ остана овладяно.

— Вие ли сте ползващата се с лоша слава лейди Констанс, авторка на „50 начина да съгрешиш“?

Тя го изгледа хладно, презрително и обидено.

— Не съм, уверявам ви.

Спенс примирено се поклони.

— Смирено се извинявам за грешката си, мадам.

— Махай се — процеди ледено Честъртън.

Спенс си тръгна с вдървени крака. Докато отваряше вратата, Олбрайт подвикна след него:

— Ще мина утре да си прибера дължимото, чу ли?

За миг Спенс застина на прага, после продължи безмълвно. Сияещ от задоволство, Олбрайт се сбогува с присъстващите и излезе от помещението.

— Надявам се това да е крайт на тази история — сподели лорд Честъртън.

Дъглас си мислеше, че за това ще се говори месеци наред из салоните на Лондон, но на глас каза:

— Аз също.

— За мен приключи — обади се Маделин, — но признавам: ако лейди Констанс наистина е сътворявала героите си по истински хора, не би могла да избере по-добър образец от вас, милорд.

В очите на Честъртън се мерна интерес.

— Нима? — После погледна към Дъглас и върху лицето му заигра тънка усмивка. — Жалко. Късно е вече за това. — Поклони се. — Лека вечер, госпожо Уайлд, господин Бенет.

Остави ги сами и затвори вратата след себе си. Дъглас издиша и се ухили.

— Не само си красива, но и находчива, любима.

Тя се засмя.

— Така ли? Определено не бих повярвала на никакви приказки, че аз списвам „50 начина да съгрешиш“.

— Раздирах се — призна той. — От една страна, ако беше ти, Спенс щеше да спечели, а исках да го предотвратя на всяка цена. — Направи физиономия. — Ако обаче беше ти, щеше да говори за палаво въображение и известна... невъздържаност, а те ме омайват.

— Не съм казала, че не мога да пиша такива неща — промърмори тя.

— За жалост това би унищожило новата почтеност, която трябва да изградим, за да превъзмогнем неизбежните клюки след тази вечер. — Притегли я към себе си. — Но и през ум не ми минава да преча на творческите ти начинания. Ако музата ти те води да описваш невъздържани фантазии с мен, нямам нищо против. Дори признавам: ще ги чета ненаситно.

— Така ли? — Тя постави ръце на гърдите му. — Значи предпочиташ да ги четеш, а не да ги преживяваш?

— Не! — успя да я притегли още по-плътнo; тя не оказа особена съпротива. — Защо да не правим и двете? В края на краищата всеки автор има нужда от муза...

— Не мисля много за писане, когато правиш така — въздъхна тя, защото той започна да обсипва шията ѝ с целувки.

Сега ръцете ѝ вече не стояха върху гърдите му, за да се брани, а направо го теглеха към нея.

— А за какво мислиш? — попита той, обзет от силно любопитство.

— Трудно ми е въобще да мисля. — Изчака го да вдигне глава. —
Но предимно... колко много те обичам.
Той бе най-щастливият мерзавец в Англия.
— Това е всичко, което желая.

Издание:

Автор: Каролайн Линдън

Заглавие: Скандален залог

Преводач: Ивайла Русева Божанова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Ропринт ЕАД

Излязла от печат: 15.02.2017

Редактор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-219-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7962>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.